

ဒါကမှ “ဘဝ” ဆိုတာ... တိုနီဟာနန်ဒက်စ်က အံ့ဩလောက်စရာအောင်မြင်မှုတွေ
ရအောင်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ ဘာတွေ ဘယ်လိုထပ်ရအောင် လုပ်နိုင်ဦးမလဲဆိုတာ
ဘယ်သူမှ ယတိပြတ် မပြောနိုင်ဘူး Sir Richard Brandson (Virgin Group)

Air Asia နှင့် တိုနီဟာနန်ဒက်စ်

စိုးသိက်:

အိပ်မက်ပြီးပြီးထား... ပြီးရင် အဲဒီထက်ပြီးတာကို ဆက်အိပ်မက်ပါ

အနာဂတ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့
သင်ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ
တိုနီဟာနန်ဒက်စ်

စီးပွားရေးသမားနဲ့ **Apprentice Asia** ကြယ်ပွင့်တစ်ဦးဖြစ်သူ တိုနီဇာနန်ဒက်စ်ဟာ ငယ်စဉ်က ပိုင်းလော့တစ်ဦး၊ ဘောလုံးသမားတစ်ဦးနဲ့ ပြိုင်ကားမောင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ချင်ခဲ့သူပါ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်အရောက်မှာတော့ တိုနီဇာ သူ့ကိုယ်ပိုင်လေကြောင်းလိုင်းကိုတည်ထောင်ပြီးပြီ။

ကိုယ်ပိုင် ဖော်မြူလာဝမ်းပြိုင်ကားအသင်းကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်နေပြီ။ သူ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်တာဝန်ယူထားပြီဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘောလုံးအသင်း **Queens Park Rangers** ကို ၁၅ နှစ်ကြာ တိမ်မြုပ်နေတဲ့အနေအထားကနေ **Premier League** ပွဲစဉ်တွေထဲက ထိပ်တန်းအသင်းဖြစ်စေခဲ့ပါပြီ။

လက်ရှိ ၂၀၂၀ ခုနှစ် **Forbes** ရဲ့စာရင်းအရ သူ့ရဲ့ **Net Worth** က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃၃၅ သန်းရှိပါတယ်။ “**Flying High**” (**AirAsia** နှင့် တိုနီဇာနန်ဒက်စ်) ဆိုတဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ထဲမှာတော့ အာရှရဲ့ပထမဆုံး ဝရိတ်သက်သာလေကြောင်းလိုင်းကိုတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အာရှမှာ လေကြောင်းခရီးသွားခြင်းပုံစံကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့် ဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့ **AirAsia** ကို ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ကုမ္ပဏီဖြစ်အောင် တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အလွန်တရာမှထူးချွန်တဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးအကြောင်းကို ဖတ်ရှုရမှာဖြစ်တယ်။

သာမန်လူတစ်ဦးဘဝကနေ စီးပွားရေးလောကရဲ့ ဦးဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လာပုံကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြထားတဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖတ်ကြောင်းအဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ဖတ်ရှုနိုင်သလို ... လူနေချုံ့ကြားစိတ်နေဘုံများ သာမန်လူတို့အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါစီးမရာရင်း မှတ်သားစရာတွေလည်း ထုတ်ယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ခိုင်မာတဲ့အသင်းအဖွဲ့ကိုတည်ထောင်၊ ပြီးရင်
သူတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချနိုင်ဖို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကိုပေး....

နိမ့်ချတတ်ပါ ... ပြီးတော့
သင်ဘယ်နေရာက စတင်ခဲ့သလဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့

တူဒေးစာအုပ်တိုက်

အမှတ် (H) ၊ လှိုင်မြင်းမိုရ်ကန်လမ်း၊ ကန်ရိပ်မွန်အိမ်ရာ၊ လှိုင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၅၀၇၃၉၁၊ ၀၁ ၅၀၇၃၉၃ ၊ ၀၉ ၉၅၀၂၀၈ ၁၆၈
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် - ၁၁၀၅၁

Email - finance.tphtoday@gmail.com

Facebook - @todaybookstores

Web - www.todaybooks.com.mm

တူဒေးစာအုပ်တိုက်
ပထမအကြိမ်
၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေ (၁,၀၀၀)
တန်ဖိုး (၁၈,၀၀၀) ကျပ်
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
စိုးလင်းဦး

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါက်တာသာထွန်းဦး (၀၀၇၉၈)
အမှတ်(H) ၊ လှိုင်မြင်းမိုရ်ကန်လမ်း၊ ကန်ရိပ်မွန်အိမ်ရာ
လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးဝင်းဗိုလ် (၀၀၆၁၆)
ဂျူဂျူးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၄၂၅)၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး
တူဒေးစာအုပ်တိုက်

စာမူ မူပိုင်ခ - တူဒေးစာအုပ်တိုက်
ISBN 978-99971-55-3-4-4

၆၅၈

စိုးသိဏ်း
Air Asia နှင့် တိုနီဖာနန်ဒက်(စ်)/ စိုးသိဏ်း။
ရန်ကုန်၊ တူဒေးစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၂၄။
၃၅၅ စာ ၊ ၂၁.၄ စင်တီမီ - - (အတွေးအမြင်စာစဉ် ၄၁)
မူရင်းအမည် - Flying High: My Story From Airasia to QPR by Tony Fernandes
(၁) စိုးသိဏ်း
(၂) Air Asia နှင့် တိုနီဖာနန်ဒက်(စ်)

AirAsia နှင့် တိုနီဖာနန်ဒက်(စ်)

စိုးသိမ်း

FLYING HIGH: MY STORY
From AIRASIA to QPR
By
TONY FERNANDES

မာတိကာ

- ထုတ်ဝေသူအမှာ
- နိဒါန်း
အိပ်မက်များပါဝင်သော တိုလီမိုလီကတ္ထုပုံလေးတစ်ပုံ

အခန်း ၁ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း	၁
အခန်း ၂ ပြည်ပသို့ ဦးတည်သွားခြင်း	၂၁
အခန်း ၃ ကန္တာရ နှစ်ကာလများ	၄၉
အခန်း ၄ ဂီတလောကထဲမှ ကျွန်တော့်ဘဝ	၆၈
အခန်း ၅ ရဲဝံ့စွာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း	၉၆
အခန်း ၆ မြင့်မြင့်ပျံသန်းခြင်း	၁၃၃

အခန်း ၇
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဖြစ်ပြီ ၁၇၅

အခန်း ၈
အဲအေးရှား၏ ခရီးရှည်ကြီး ၁၉၆

အခန်း ၉
မြေပြင်ပေါ်မှ အရှိန်နှုန်း ၂၀၈

အခန်း ၁၀
ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြူပီအာ(ရ်)ဖြစ်ကြသည် ၂၃၆

အခန်း ၁၁
လှပသော ကစားပွဲ ၂၇၃

အခန်း ၁၂
အသံစမ်းသပ် ချိန်ညှိခြင်း ၂၈၃

အခန်း ၁၃
'အလုပ်သင်' စွန့်စားခန်းများ ၂၉၁

အခန်း ၁၄
လူတိုင်း ပျံသန်းနိုင်ပါပြီ ၃၀၀

မူရင်းစာရေးသူ၏ ကျေးဇူးတင်လွှာ ၃၃၃

ထုတ်ဝေသူအမှာ

လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို အခြားအခြားသော လူတွေ အလေးဂရုပြုရပြီဆိုရင် အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုပုံစံ၊ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပုံနဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေက ထူးခြားနေပြီလို့ ဆိုရ ပါမယ်။

အဲဒီထူးခြားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငယ်ငယ်ကပဲ အိပ်မက်ကြီးကြီးမက် ခဲ့တယ်။ သူဟာ ပိုင်းလော့တစ်ဦး ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ဘောလုံးသမား တစ်ဦး ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ပြိုင်ကားမောင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ "အိပ်မက်ကြီးကြီးထား၊ ပြီးရင် အဲဒါထက်ကြီးတာကို ဆက်အိပ်မက်ပါ" လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း သူဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ပေမယ့် အာရှရဲ့ ပထမဆုံး စရိတ်သက်သာတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကို တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ အင်္ဂလန် ထိပ်တန်းလိဂ်ရဲ့ ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းကို ဝယ်ယူခဲ့တယ်။ ဖော်မြူလာ ဝမ်း ပြိုင်ကားအသင်းတစ်သင်းကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။

သူ့မျှော်မှန်းချက်၊ သူ့အိပ်မက်ထက် ပိုကြီးမားတဲ့ ပန်းတိုင်ထိ အရောက်သွားခဲ့တဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်အမည်က တိုနီဖာနန်ဒက်စ် တဲ့။ ဒီစာအုပ်မှာ သာမန်လူတစ်ဦးဘဝကနေ စီးပွားရေးဦးဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာပုံကို သူကိုယ် တိုင်ပြောပြထားတဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကြောင်းခြင်းရာတွေနဲ့ သူ့အတွေး သူ့ အမြင် သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်၊ သူ့အားထုတ်မှုတွေကို ဖတ်ရှုမှတ်သား ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် စိစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တူဒေးစာအုပ်တိုက်

မူရင်းစာရေးဆရာတိုနီဖာနန်ဒက်(စ်)

မလေးရှားဇာတိဖြစ်သူ တိုနီဖာနန်ဒက်(စ်)ဟာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်မှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့တယ်။ Virgin Communications နဲ့ Warner Music ကုမ္ပဏီတို့မှာ အမှုထမ်းခဲ့တယ်။

လက်ရှိမှာ သူဝယ်ယူခဲ့တဲ့ Air Asia လေကြောင်းလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီ စီအီးအိုနဲ့ QPR - FC ဘောလုံးအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တယ်။ တိုနီဟာ ဗြိတိသျှ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ (CBE) ကို ရရှိထားပြီး မလေးရှားဘုရင်က ချီးမြှင့်တဲ့ တန်ဆရီ (Tan Sri) နဲ့ ဒါတုဆရီ(Dato' Sri) ဘွဲ့တွေကိုလည်း လက်ခံရ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် ပြင်သစ်အစိုးရကလည်း သူ့ကို Legion of Honor ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူး ဆောင်ဘွဲ့ချီးမြှင့်ခဲ့သေးတယ်။ သူဟာ IHT, Business Times, Business-Week, Fast Company နဲ့ Forbes မဂ္ဂဇင်းတို့ အပါအဝင် စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သတင်းမီဒီယာ လုပ်ငန်းတွေက ချီးမြှင့်တဲ့ အခြားထူးချွန် ဆုများစွာကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကူညီဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးလူသားနှစ်ဦး
 ဖြစ်တဲ့ သားကြီး စတက်ဖင်နဲ့ သမီးငယ် စတက်ဖနီတို့အတွက် ဒီစာအုပ်ကို
 ရည်ညွှန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်သိကျွမ်းသမျှ လူသားတွေအနက် ဂရုအစိုက်
 ဆုံးနဲ့ လက်တွေ့အဆန်ဆုံး လူသားတွေအဖြစ် သားနဲ့သမီးတို့ ဆက်လက်
 ဖြစ်တည်ရှင်သန်နိုင်ကြပါစေ... ။

အဖေ့အတွက် အစဉ်အမြဲ ရှိနေပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါ
 သားနဲ့ သမီးရေ...။

တိုနီဖာနန်ဒက်(စ်)

နိဒါန်း

**အိပ်မက်များပါဝင်သော
တိုလီမိုလီကတ္ထုပုံလေးတစ်ပုံ**
နောက်ခံသီချင်း - Dreams (The Corrs)

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂျယ်ရီဝစ်(ဂ်)ဖီး(လ်)က ရုတ်တရက် ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ရေခြား၊ မြေခြား ဖုန်းပြောကြတာဖြစ်ပေမယ့် သူစိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သူ့လေသံအရ ကျွန်တော်သိရပါတယ်။

“မင်းပစ္စည်းတစ်ခုကို ငါ့အမေ ရှာတွေ့ထားတယ် တိုနီ”

“ဘာများပါလိမ့် ဂျယ်ရီ”

“ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲ။ နောက်တစ်ခါ လန်ဒန်ကို မင်းရောက်တဲ့အခါ မင်းဆီ သူ့ကိုအဲဒီဟာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာ လအတော်ကြာကြာရောက်ရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဂျယ်ရီနဲ့ကျွန်တော် ပြောဆိုတဲ့ကိစ္စကို မကြာခင်မှာမေ့သွားပါတယ်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ လန်ဒန်ကို ကျွန်တော်ပြန်
 ရောက်သွားပြီး ချက်စတာစကွဲလမ်းထဲရှိ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေရာချပြီးတဲ့
 အခါ အိမ်ရှေ့မှ ဘဲ(လ်)သံ မြည်ပါတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ မတွေး
 အားဘဲ ကျွန်တော်လည်း ညအိပ်ဝတ်စုံ၊ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဝတ်လျက်နဲ့ တံခါး
 သွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

တံခါးဝမှာရပ်နေသူကတော့ အဖြူရောင်စတစ်ကာပေါ်မှာ ကျွန်
 တော့်နာမည်ကို သပ်ရပ်စွာရေးထားပြီး အညိုရောင်စက္ကူနဲ့ထုပ်ပိုးထားတဲ့
 အမြင့်တစ်ပေ၊ အလျားသုံးပေခန့်ရှိ ချောထုပ်တစ်ထုပ်ပိုက်ထားတဲ့ စာပို့
 လုလင်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီချောထုပ်ကို သူကလှမ်းပေးတော့ လေးမယ်မှတ်
 ပြီး ကျွန်တော်က အားတင်းကာလက်ခံယူလိုက်ပေမယ့် အံ့ဩလောက်
 အောင် ပေါ့ပါးနေပါတယ်။ စကြံ့လမ်းထဲက စားပွဲတစ်လုံးပေါ် အဲဒီချောထုပ်
 ကို သွားတင်ကာ ပစ္စည်းလက်ခံရရှိကြောင်း ကျွန်တော်လက်မှတ်ထိုးပေး
 ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဂျယ်ရီ ဖုန်းဆက်တာကို ကျွန်တော်ပြန်
 သတိရပြီး ချောထုပ်ကိုဖောက်လိုက်တယ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာမှာ
 အညိုရောင် ထုပ်ပိုးစက္ကူအပိုင်းအစတွေကြားမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကျွန်
 တော့် ရင်ထဲဆိုနှင့်လာတယ်။ တောင့်တင်းခိုင်ခံ့တဲ့ သားရေထောင့်စွန်းတွေ
 ရယ်၊ ကြေးသော့ခလောက်တစ်လုံးရယ်၊ အစွန်းမှာပါတဲ့ သားရေကြိုးတစ်
 ချောင်းရယ်တို့ပါရှိတဲ့ ခပ်နွမ်းနွမ်း အပြာရောင်ကတ္တူစက္ကူပုံးတစ်လုံးကို
 ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလယ်တန်း
 ကျောင်းဖြစ်တဲ့ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်တက်တုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့
 တိုလီမိုလီဂျပ်ပုံးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပုံးကို ကျွန်တော် မမြင်ရတာ နှစ် ၃၀
 ခန့် ကြာခဲ့ပါပြီ။ စက္ကူပုံးရဲ့အဖုံးပေါ်မှာ ဝက်(စ်)ဟမ်းယူနိုက်တက်၊ ကွမ်
 တား(စ်) အဲဝေးနဲ့ ဖော်မြူလာဝမ်း ဝီလျံ(စ်)အသင်းတို့ရဲ့လိုဂိုတွေပါတဲ့ ကပ်
 ခွာတံဆိပ် သုံးခုကပ်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်က သော့ခလောက်တွေကို ခလုတ်နှိပ်လှန်ဖွင့်ပြီး အဖုံး
 ကို မယူလိုက်တယ်။ အထဲမှာပါတာက စီ-၉၀ ကက်ဆက်တိပ်ခွေနှစ်ခွေပါ။
 ABBA ရဲ့ *Arrival* အယ်(လ်)ဘမ်အခွေရယ်၊ Steely Dan ရဲ့ *The Royal*

Scam အယ်(လ်)ဘမ်အခွေရယ်တို့ဖြစ်ပြီး ကွာလာလမ်ပူမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် အမေက အင်္ဂလန်ရောက် ကျွန်တော့်ဆီပို့ပေးခဲ့တဲ့ အသင့်စား ခေါက်ဆွဲ ခြောက်ထုပ်အတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တိုလီမိုလီပုံးထဲပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ချောက်ကမ်းပါးအစပ်ကနေ တွန်းချလိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော် ကြေကွဲသွားတယ်။ အမေ့အကြောင်းတွေ၊ အင်္ဂလန်ကိုပြောင်းရွှေ့သွားပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝအမှတ်တရတွေ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီပုံးရဲ့ အတွင်းရော အပြင်ဘက်ပါ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျွန် တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို ကိုယ်စားပြုသရုပ်ဖော်ပေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က အားကစားကို မြတ်နိုးတယ်။ နောက်ပြီး လေယာဉ်ပျံတွေကို လည်း နှစ်သက်တယ်။

အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာ ကျွန်တော့်ကို လွမ်းမိုးသွားတာက ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝအိပ်မက်တွေ လက်တွေ့ဖြစ်လာခဲ့ကြောင်း သဘော ပေါက်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းက ထွက်ခွာလာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဂီတလောကထဲ ဦးတည်သွားခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာကျော် ပေါ့ပ်ဂီတအဆိုတော် တချို့နဲ့အတူ ဧည့်ခံပွဲတွေတက်ခဲ့တယ်။ မလေးရှားနဲ့ အာရှတိုက်သား တီးဝိုင်းတွေကို ကမ္ဘာဂီတစင်မြင့်ထက် တင်ပေးခဲ့တယ်။

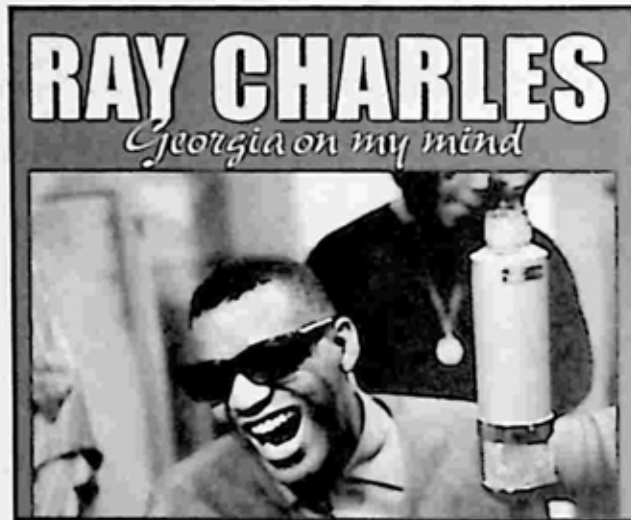
အင်္ဂလိပ် ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းကို ကျွန်တော် ဝယ်ယူခဲ့တယ်။ ပရိမိုးရှင်းပွဲမှာ ကျွန်တော့်အသင်း အနိုင်ရပြီး ဝင်ဘလေကွင်းထဲမှာ ဘောလုံး သမားတွေက ကျွန်တော့်ကို ပခုံးထမ်း လှည့်လည်ခဲ့တယ်။ ဖော်မြူလာ-ဝမ်း ကားပြိုင်ပွဲကွင်းရဲ့ တာလွတ်နေရာမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ပြိုင်ကားနဲ့အတူ မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ဖူးတယ်။ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဝယ်ယူပြီး နှစ်စဉ်ပျမ်းမျှခရီးသည်ဦးရေ သန်း ၇၀ လောက် ပို့ဆောင်ပေး နေတဲ့ နိုင်ငံတကာစီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဖြစ်အောင်ပြောင်းလဲပေးခဲ့တယ်။ တိုလီမိုလီပုံးပေါ် စတစ်ကာလေးတွေကပ်ရာကနေ နောက်နှစ် ၃၀ ခန့် အကြာမှာ စာပို့လုလင်အတွက် ကျွန်တော်တံခါးဖွင့်ပေးချိန်အထိဟာ အဲဒီ အိပ်မက်တွေကို လက်တွေ့ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ရံဖန်ရံခါ ဦးနှောက်

ခြောက်ရပြီး ရင်နှင့်စရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ခုန်တက်ကြွပျော်
ရွှင်လန်းဆန်းစရာတွေလည်း အပြည့်ပါပဲ။

ဒါက အတော်လေး ဖြစ်နိုင်စရာမရှိလို့ သိပ်ကို ခန့်မှန်းလို့မရနိုင်တဲ့
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်စေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ လက်တွေ့ဖြစ်လာမယ့် အရိပ်
လက္ခဏာတစ်ခုမှမပြတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ငယ်ဘဝနဲ့ ကျောင်းသားဘဝတို့က
နေစတင်ပြီး ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါတယ်။

အခန်း (၁)

ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း

နောက်ခံသီချင်း-Georgia on My Mind (Ray Charles)

အကြွေစေ့ထည့်မှကြည့်လို့ရတဲ့ မှန်ပြောင်းထဲ ကျွန်တော် ဆယ်ပြားစေ့တွေ ထည့်ပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ဘယ်မှညာ၊ ညာမှဘယ်လှည့်ပြီး အကဲခတ် လိုက်တယ်။ ဘာမှမရှိဘူး။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းဆီ မှန်ပြောင်းကို ဆွဲလှည့် ပြီး တာဘိုပန်ကာတပ် ဖော်ကာအက်(ဖ်)၂၇ လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ ဒီစီ-၃ အက်(စ်)လေယာဉ်တွေ...။ အဲဗီယက်နမ်လေကြောင်းပိုင် ဗစ်ကား(စ်)ဗိုင်း ကောင့် လေယာဉ်တွေရယ်၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင် စက်(စ်)နာ လေယာဉ်ပျံအသေး လေးတွေ ရယ်ကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအနောက်ဘက် မှာရှိတဲ့ လေယာဉ်ရုံ (လေယာဉ်ဂိုထောင်ကြီး)တွေကို ကျွန်တော် မှန်ပြောင်း ထပ်လှည့်ပြီး ကြည့်ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ အင်ဂျင်နီယာတွေက လေယာဉ်တွေ ကို ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းမှု လုပ်ပေးနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ဆီ ပြန်ကြည့်တယ်။ အဲဒီမှာ အခုထိဘာမှမရှိသေးဘူး။

“အေးဆေးပေါ့ အန်ထော်နီ၊ သူမဆင်းခင် အဖေတို့ တစ်နာရီ လောက်စောင့်ရဦးမယ်”လို့ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖဟာ ကွာလာလမ်ပူမြို့ ဆူဘန်းလေဆိပ်ရုံ ရှုခင်းကြည့်စင်ပေါ်မှာ ရပ်နေကြ တာပါ။ ၁၉၆၅ ဇူလိုင်လရဲ့ ပူအိုက်စိုစွတ်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် အသက်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီး လအနည်းငယ်အကြာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ စတင်ဖင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တခြားအလုပ်ကိစ္စ နောက် တစ်ခုအတွက် ခရီးသွားနေတဲ့ ကျွန်တော့်အမေကို လာကြိုကြိုတာဖြစ်ပါ တယ်။

ကျွန်တော့်ကို စိတ်လျှော့ဖို့ အဖေပြောတာ သုံးကြိမ်မြောက်ပါ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းရဲ့ မှန် ဘီလူးတွေ မည်းနက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ငွေထည့်ပေါက် ထဲ အကြွေစေ့ ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းဆီ ကြည့်လိုက်ပြန် တယ်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖေ ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့ အဝေးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေကြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖော်ကာ အက်(ဖ်)-၂၇ လေယာဉ်ပျံကြီးဟာ မြင် ကွင်းထဲ ပေါ်လာတယ်။ ပထမတော့ အလင်းစက်ကလေးတစ်စက်သာဖြစ် ပြီး မြင်ဖူးနေကျပုံသဏ္ဍာန်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရွယ်အစားကြီးထွားလာပြီး ပြေးလမ်းဆီကို ထိုးဆင်းလာတယ်။ လေယာဉ်ဘီးတွေနဲ့ မြေကြီးထိထိချင်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးက တံခါးတွေဆီ ရောက်သွားတယ်။ တံခါးပွင့်သွားတာနဲ့ အမေထွက်လာပြီး လှေကားပေါ် က ဆင်းမလာခင်အထိ ကျွန်တော် အသက်အောင့်ထားမိတယ်။

သူက ရှုခင်းကြည့်စင်ဆီ မော့ကြည့်ပြီး လက်ယမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော်က လေဆိပ်အဆောင်ထဲပြေးဝင်ပြီး အောက်ထပ်ရုံ တန်ဆာ ပစ္စည်းခန်းမဆောင်ကို သံလက်ရန်းတွေကြားကနေ ချောင်းကြည့်တယ်။ အမေက သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကောက်ယူလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လှေကားပေါ်က ပြေးဆင်းသွားပြီး ချိန်သားကိုက်အောင် မှန်းဆကာ ဆိုက် ရောက်အဆောင်ရဲ့ ထွက်ပေါက်က ထွက်လာတဲ့အမေ့ကို အားပါးတရ ပြေး ဖက်လိုက်တယ်။

အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် စွဲသွားတယ်။ လေဆိပ်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲတမ်းပျော်စရာနေရာတွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒါမန်ဆာရာဟိုက်(စ်)အရပ်ကနေ အမေနဲ့တွေ့ဖို့ ဆူဘန်းလေဆိပ်ကိုအကြိမ်ပေါင်းများစွာသွားတွေ့ခဲ့ကြဖူးတယ်။ အဲဒီတွေ့ဆုံမှုတိုင်းဟာ အမေနဲ့ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပေါင်းစည်းရတဲ့ နွေးထွေးဖွယ်ခံစားမှုနဲ့ အဆုံးသတ်လေ့ရှိတယ်။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါ အဖေနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ကွာလာလမ်ပူရှိ ဝဲ(လ်)ကုန်တိုက်ကြီးမှာ ဈေးဝယ်သွားတဲ့အကျင့်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီက ဓာတ်ပြားဆိုင်မှာ ဓာတ်ပြားအယ်(လ်)ဘမ်တွေကို သစ်သားစင်တွေပေါ်ထောင်ထားတော့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဓာတ်ပြားတွေကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှန်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖဟာ (ကျွန်တော်မကြိုက်တဲ့) ဘုရားကျောင်းတက်ခြင်းနဲ့ နေ့လယ်စာစားခြင်းတို့ကြားက အချိန်တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်မှာ အဲဒီကိုသွားကြတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကို သွားတဲ့အခါကိုလီဆီယမ်၊ ဒါမှမဟုတ် စတေရှင်ဟိုတယ်လို ကိုလိုနီခေတ် စားသောက်ဆိုင်ဟောင်းတစ်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာဝင်စားကြတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ ခွေးခြေရည်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခြေဖျားထောက်ရပ်ရင်း ဓာတ်ပြားတွေမွှေနှောက်နေတုန်း ထူးခြားတဲ့ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့မိတယ်။

“အဖေ...အဖေ”

လို့ အော်ခေါ်ရင်း ခွေးခြေရည်ပေါ်က ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က လာနေကျဖောက်သည်တွေမို့ အဲဒီခွေးခြေကို ဝန်ထမ်းတွေက အန်ထော်နီခွေးခြေလို့တောင် နာမည်ပေးထားကြတယ်။

ဒင်းမာတင်ရဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ သီးသန့်ထားတဲ့နေရာမှာ မွှေနေတဲ့ အဖေ့ဆီ ကျွန်တော်ပြေးသွားပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဓာတ်ပြားကို ပြလိုက်တယ်။

“သားတို့ ဒီဟာဝယ်လို့ရမလားဟင်”

ကျွန်တော်က မျှော်လင့်တကြီး မေးလိုက်တယ်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျွန်တော်လည်း ပျော်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်နေမိတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်

တော့ပထမဆုံး ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ပြားဖြစ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပြားနာမည်က (စူ ပီးမ်)ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ *Supermes A-Go-Go* ဖြစ်ပါတယ်။

အရင်တစ်ပတ်က ပက်ထရစ်တီးယန်းရဲ့ ရေဒီယိုအစီအစဉ်မှာ စူ ပီး(မ်)ရဲ့ *Can't Hurry Love* သီချင်းကို ကြားခဲ့ရလိုက်ပြီးကတည်းက သူတို့ ရဲ့ အယ်(လ်)ဘမ်ကို ကျွန်တော်လိုချင်နေခဲ့တာပါ။ အားလပ်ရက်အတွင်း... အဖေဓာတ်ပြားတွေကို ကျွန်တော် ဖုန်ခါပြီး နေရာတကျ ပြန်စီပေးရင်း ဂ ရန်းဒစ်တံဆိပ် စတီရီယိုဓာတ်စက်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာဖွင့်ခွင့် ရပါတယ်။ အဖေက အဲဒီရွှေခေတ်က အဆိုတော်တွေဖြစ်တဲ့ ဒင်းမာတင်၊ စင်နားထရား၊ ဘင်ခရော့(စ်) ဘီး၊ ဆမ်မီဒေးဗစ္စ(ဂျူနီယာ)တို့ရဲ့ ဂန္ထဝင်ဓာတ်ပြားတွေကို မြတ်နိုးတယ်။

အမေနဲ့ကျွန်တော် အကြိုက်ချင်းတူတဲ့ ဂီတက ရှိပန်ရဲ့ *Nocturnes* ဖြစ်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက ယာမဟာ စန္ဒရားနဲ့ သူထိုင်တီးတဲ့ အဲဒီတီးလုံး တွေကို နားထောင်ရတာ ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်။ အမေဟာ ရှိပန်ရဲ့ဂီတ အပြင် မိုးဇတ်နဲ့ ဘေးသိုဗင်တို့ရဲ့ ဂီတတွေလည်း တီးလေ့ရှိပြီး ကျွန်တော် တို့ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာပဲ အိမ်ပြောင်းနေနေ၊ သူ့စန္ဒရားကတော့ သီး သန့် အခန်းထောင့်မှာပဲ နေရာယူလေ့ရှိပါတယ်။ အမေက ကျွန်တော့် အတွက် တယောနည်းပြ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အိမ်မှာလာသင်ဖို့ စီစဉ်ပေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ကျွန်တော် တူရိယာတစ်ခုခု တီးမှုတ်ဖို့ သင်ယူ မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာလေ့လာ၊ လေ့ကျင့်ချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အ မေ့ကိုပဲ သင်ခိုင်းချင်ပါတယ်။ အဖေရဲ့ တေးဂီတပင်ကိုစွမ်းရည်တွေနဲ့ နည်းစနစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် လွှမ်းမိုးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ သူ့လိုပဲ ကျွန်တော်က တစ်ခါနားထောင်ရုံနဲ့ မှတ်မိတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ပဲ ပညာဆည်းပူးချင်တာပါ။

အမေဟာ ဓာတ်ပြားဖွင့်တဲ့အခါ ဒီယွန်းဝါးဝစ်(ခ်) ဒါမှမဟုတ် ကယ် ရိုး(လ်)ကင်းရဲ့ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ရွေးချယ်တတ်ပါတယ်။ ဂီတ ခံစားရာ မှာ အမေက အဖေထက်ပိုပြီး ခေတ်ဆန်တယ်။ အလွမ်းမိုးဆုံး အချက်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂီတကို မြတ်နိုးကြတာပါပဲ။ အဲဒီအချက်က ကျွန် တော့်မှာ အမြဲစွဲနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အမြဲရှိနေတာက အဖေရဲ့ အားကစားဝါသနာပါပဲ။

အဖေဟာ မလေးရှားမှာ တီဗီကပြသမျှ အားကစားပွဲအကုန်လုံး ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ သူက အားကစားအသင်းတွေ နဲ့ အားကစားပြိုင်ပွဲ တွေ ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ လေ့လာပြီး အနှိမ်ခံအားကစားသမားတွေ ကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ထောက်ခံအားပေးပါတယ်။

မျှတမှုမရှိတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲရှိလေတိုင်း အဖေဟာ လူကြိုက်အနည်း ဆုံးအသင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အားကစားသမားဘက်က အမြဲရပ်တည်ပေးပါ တယ်။

သူက နိုင်ငံတစ်ဝန်းကျင်းပတဲ့ အားကစားပွဲတွေကြည့်တဲ့အခါ ကျွန် တော့်ကိုခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့သားအဖဟာ ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပွဲပေါင်း များစွာကိုလည်း အတူတကွကြည့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ် ကတည်းက ဘရာဇီးဘောလုံး အသင်းတွေကို စွဲငြိခဲ့တယ်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် များအစောပိုင်းက ဘရာဇီးဘောလုံးသမားတွေဟာ မယုံနိုင်စရာ ကောင်း လောက်အောင် တော်သူတွေဖြစ်တယ်။ ပီလီ၊ ရီဗယ်လီနို၊ ဂျာဇင်ဟို၊ ကာ လို(စ်)အယ်ဘတ်တို့ စသဖြင့်...။ သူတို့အားလုံးဟာ ထူးချွန်တဲ့ ကစား သမား တွေဖြစ်ကြပြီး ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲကွဲတုန်းက ဘရာဇီး အသင်းဟာ သမိုင်းမှာ အကောင်းဆုံးအသင်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဖေနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ခြောက်လနောက်ကျပြီးမှပြသတဲ့ အင်္ဂလန် ဘောလုံးပွဲ ရုပ်သံအစီအစဉ် Star Soccer ကိုလည်း ကြည့်လေ့ရှိကြတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး။ အဲဒီဘောလုံးပွဲတွေမှာ ဝက်(စ်)ဘရနန်း၊ ဝူ(လ်) ဗာဟမ်(ပ်)တန်နဲ့ ဘာမင်ဟမ်၊ အက်(စ်)တန်စီးလားတို့လို မစ်ဒ်လန်းမှ အသင်းတွေကို ဇောင်းပေးပြသလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘောလုံးပွဲ ပါပဲ။ ဘောလုံးကို ကွင်းရှေ့ခြမ်းအလယ်ကို သယ်ယူသွားကြ တယ်။ ကျွမ်းကျင်ရည် ဒါမှမဟုတ် နည်းဗျူဟာမပါဘဲ ဖြစ်သလို ဘောလုံး ကန်တာ။ ရွံ့ဗွက်ထူတဲ့ ဘောလုံးကွင်းတွေနဲ့ အရိုးကျိုးလောက်အောင် တွန်း ကြ၊ တိုက် ကြတာ။ အဲဒါဟာ ပိုကြီးမားတဲ့ ကစားနည်းအစီအစဉ်လက္ခဏာ မရှိဘဲနဲ့ ဘောလုံးကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးဖယ်ရှားကြဖို့ဖြစ်တယ်။

အင်္ဂလန်အသင်းတွေမှာ ဥပမာ ဘရာဇီးအသင်းလို ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့တဲ့ တခြားအသင်းတွေရဲ့ ကြော့ရှင်းမှု၊ ဒါမှမဟုတ် စတိုင်လ်မျိုး လုံး

ဝမရှိကြဘူး။ သူတို့ ဘောလုံးကန်ပုံကန်နည်းကို ယှဉ်ကြည့်ရင် သိသာလှပါတယ်။

အဲဒီနောက် ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှာ Star Soccer ဘောလုံးပွဲ နောက်တစ်ပွဲ ကျွန်တော်ကြည့်ရပြီး အင်္ဂလန်ဘောလုံးလောကအပေါ် ကျွန်တော့် ထင်မြင် ချက်က ထာဝရ ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ အဲဒီပွဲက အက်(စ်)တန်ဗီလာနဲ့ ဝက်(စ်)ဟမ်းအသင်းတို့ရဲ့ပွဲဖြစ်တယ်။

လန်ဒန်အသင်းပွဲကို ကျွန်တော် မကြည့်ဖူးသေးပါဘူး။ အခုကြည့်ရ တာက ဘာမင်ဟမ်မြို့ရဲ့ အံ့မှိုင်းမှိုင်းဥတုနဲ့ ရွံ့ဖွက်တွေထဲမှာ ဘရာဇီးအသင်း စကားနေပုံကြည့်ရသလို ခံစားရပါတယ်။ ဝက်(စ်)ဟမ်းက နောက်ပိုင်းမှဝင်ကစားပြီး သူတို့မှာ အစီအစဉ်နဲ့ စတိုင်လ်တစ်မျိုးစီရှိကြပါတယ်။ လမ်းပွင့်သွားအောင် ဘောလုံးကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးကြတယ်။ အဲဒီအသင်းမှာ ထရဲဗားဘရွတ်ကင်း၊ အက်လင်ဒဲဗွန်ဖရန့်လမ်းပတ်၊ ပက်ဟော်လန်နဲ့ ကျွန်တော်အနှစ်သက်ဆုံး ကစားသမား ကလိုက်ဘက်(စ်) တို့ ပါဝင်ပါတယ်။

သူတို့မှာ နာမည်ကျော် ဘရာဇီးဘောလုံးသမားတွေရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ပြေပြစ်ကြော့ရှင်းမှုမျိုးတွေ ပါရှိကြတယ်။ သူတို့ကို အားပေးသွားဖို့ ကျွန်တော်တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က အားကစား ဝါသနာကြီးပေမယ့် အစပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဘယ်အားကစားနည်းမှ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ရောက်တော့ ပထမဆုံး ဘောလုံးကန်ဖိနပ်တစ်ရန် ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်ဖြစ်ပြီး ဂိုးသမားလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် နေရာယူရအလွယ်ဆုံးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကန်နေရသမျှ ပျော်နေသူပါ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ဘောလုံးကောင်းကောင်း ကန်တတ်သွားလို့ပါပဲ။

အဲဒီအချိန်လောက်က ကျွန်တော့်မွေးနေ့အတွက် ကျွန်တော့် ဦးလေးက ဖီးလစ်တံဆိပ်လှိုင်းတိုဖမ်းရေဒီယိုတစ်လုံး လက်ဆောင်ဝယ် ပေးပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ တိုက်ရိုက်လွှင့်တဲ့ ဘောလုံးပွဲတွေမရှိလို့ စနေနေ့ညတိုင်း ကျွန်တော်က ဘီဘီစီကမ္ဘာ့သတင်းဌာနနဲ့ ပက်ဒီဖီးနီးရဲ့ Sport

world အစီအစဉ်တွေကို ဖမ်းယူနားထောင်ပါတယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်မှာမှ မွန်းလွဲပိုင်းကစားတဲ့ အင်္ဂလန် First Division ပွဲတွေကို တင်ဆက်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က သူတို့ဟာ စနေနေ့ မွန်းလွဲ ၃ နာရီမှာသာ ဘောလုံးစကန်ကြ ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ ဘောလုံးပွဲမကျင်းပကြပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရေ ဒီယိုမှာ လှိုင်းတို နှစ်လှိုင်း၊ လှိုင်းလတ် တစ်လှိုင်းနဲ့ အက်(ဖ်) အမ်လှိုင်းတို့ ပါရှိ ပါတယ်။ အသံကြည်လင်စွာကြားရဖို့အတွက် ရေဒီယိုလေးကို အပေါ်မြှောက် ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲမှာနေရာလျှောက်ရွှေ့ရတယ်။ လှိုင်းအမိဆုံးနေရာက ရေခဲ သေတ္တာဘေးမှာပါ။

“တယ်ကောင်းတဲ့ ကိရိယာလေးပါလား” လို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါ တယ်။

ဘောပွဲရာသီအတွင်း စနေ-တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော် အဲဒါပဲ လုပ်ပါတယ်။ စနေနေ့တိုင်း ည ၁၁ နာရီကနေ မနက် ၂ နာရီအထိ ဘောလုံး ပွဲတွေ ကျွန်တော်နားထောင်တယ်။ ဝက်(စ်)ဟမ်းအသင်းရဲ့ ပွဲတွေတိုက်ရိုက် လွှင့်တာ နည်းပါးပေမယ့် သူတို့အသင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို အဆက်မပြတ် သိခွင့်ရနေပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဘောလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောက်ဆုံးသတင်းတွေအတွက် ကျွန်တော်က Shoot မဂ္ဂဇင်းဝယ်ဖတ်ပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲရာသီအသစ် စတင်တဲ့အခါ အဲဒီစာစောင်ထဲမှာ ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းစီကို ပြသတဲ့ နံရံကပ်ပိုစတာတစ်စောင်နဲ့ အသင်းတိုင်းအတွက် တံဆိပ်ကလေးတွေ ပါရှိ ပါတယ်။

စနေနေ့ညတိုင်း ဘောလုံးပွဲရလဒ်တွေထွက်လာပြီးတဲ့အခါအသင်း တွေရဲ့ အနေအထား၊ အဆင့်တွေကို ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့ပေးပါတယ်။ လိဂ်အုပ်စုတစ်ခုစီမှာ ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံး အသင်းတစ်သင်းစီ ရှိပါတယ်။ ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ‘ကြူပီအာ(ရ်)’ဟာ ကျွန်တော့် ဒုတိယ အကြိုက်ဆုံးအသင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျယ်ရီဖရန်စစ်၊ စတင်(န်)ဘိုး(လ်စ်)၊ မစ် သောမတ်နဲ့ ရော့(ဒ်)နီးမား(ရှ်)တို့ဟာ ဝက်(စ်)ဟမ်းလိုပဲ သူတို့အသင်းကို ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် လုပ်ပေးကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အဖေလို အားကစားကို ရူးသွပ်နေပြီး မလေးရှား မှာကျင်းပသမျှ အားကစားပြိုင်ပွဲတိုင်းနီးပါး အတူတူသွားကြည့်ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မာဒေးကားပြိုင်ပွဲဆိုတဲ့ ဘောလုံးပြိုင်ပွဲတွေရှိပြီး နှစ်စဉ်ကျင်းပပါတယ်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများမှ ဘောလုံးအသင်းအားလုံး လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြပါတယ်။ ၁၉၇၄ ဒါမှမဟုတ် ၁၉၇၅ နှစ်လားမသိဘူး၊ အဲဒီနှစ်တစ်နှစ်ကလွဲလို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပွဲမှ မလွတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့သားအဖဟာ ဘာတူးတီဂါး ကားပြိုင်ကွင်းမှာ ကားပြိုင်ပွဲတွေ နှစ်တိုင်းသွားကြည့်ကြပါတယ်။ ဖော်မြူလာဝမ်းနဲ့ မိုတိုဂျီပီပြိုင်ပွဲတွေကြည့်ရတယ်။ သိပ်ဆူညံတဲ့ ကားပြိုင်ပွဲတွေကို သုံးရက်လုံး ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ အရှေ့တောင်အာရှနဲ့ ဂျပန်ပြိုင်ကားမောင်းသမားတွေ ရှိခဲ့တယ်။ (နောင်အခါ ဆာဘွဲ့ရမယ့်) အဲ(လ်)ဘတ်ပွန်းနဲ့ ဟာဗေးယက်(ပ်)တို့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူရဲကောင်းတွေပေါ့။

နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အခါ ပထမအကြိမ် မလေးရှား ဂရန်းပရီကားပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပတော့ ကားပြိုင်ကွင်းဆီ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်သွားပုံ၊ စက်ရှိန်မြှင့်တင်နေတဲ့ ဖော်မြူလာဝမ်းပြိုင်ကားတွေ ဝန်းရံထားပုံတွေကို ပြန်သတိရမိတယ်။ တိုလီမိုလီကတ္တူပုံးလေးလိုပဲ အဖေ့ကို ကျွန်တော်သတိရပြီး အဲဒီလိုပွဲကြီးပွဲကောင်းကို သူဘယ်လောက် ကြည့်ချင်ရှာမလဲဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် မျက်ရည်ဝဲမိပါတယ်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်မှာ ကမ္ဘာ့ဖလားဟော်ကီပြိုင်ပွဲကြီး မလေးရှားမှာ ကျင်းပတာဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အဲဒီလိုကမ္ဘာ့အဆင့်မီလှပွဲကြီးမျိုး ပထမဆုံးအကြိမ်လာကျင်းပတာဖြစ်လို့ တစ်ပြည်လုံး အရူးအမူးဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲတိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြတယ်။ အဖေက အိန္ဒိယအသင်းကို အားပေးလို့ ကျွန်တော်လည်း အိန္ဒိယအသင်း အားပေးပါတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲရဲ့ ဆီမီးဖိုင်နယ်ပွဲမှာ မလေးရှားနဲ့ အိန္ဒိယအသင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်တော့ အချိန်ပိုကစားပြီး မလေးရှားအသင်းကို အိန္ဒိယအသင်းက အနိုင်ရလို့ ကမ္ဘာ့ဖလားဆွတ်ခူးသွားပါတယ်။

အဲဒီခေတ်က ကွင်းတွေဟာ မြက်အစစ်တွေဖြစ်လို့ မိုးရွာတဲ့အခါ ပွဲဖျက်သိမ်းပြီး တစ်ပတ်လုံး နောက်နေ့မနက်ပိုင်းတွေမှာ ညနေပွဲတွေကို

အစားထိုးကစားဖို့ စီစဉ်ကြရပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်ပြောင်းပြီးကစားတဲ့အခါ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ကားမောင်းပြီး ကျောင်းလိုက်ပို့တော့ “အဖေ သား ပွဲ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး၊ သွားကြမယ် သွားကြမယ်” လို့ နားပူနားဆာလုပ်ပါလေ ရော။

နောက်ဆုံးတော့ သူက ‘အိုကေ’ ဆိုပြီး ဟော်ကီပွဲလိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော် အသုံးမဝင်ဘူးဆိုပြီး သူက ဝေဖန်ပေမယ့် လည်း ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာတောင် သူ ဟော်ကီပွဲ လိုက်ပို့ပါတယ်။

အဖေဟာ အားကစားနဲ့ တေးဂီတကို သိပ်ကိုမြတ်နိုးရုံမျှမက အလုပ်ကြိုး စားတယ်။ တည်ကြည်တယ်။ စည်းကမ်းရှိပြီး အလွန်အမင်း ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ WHO မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ငှက်ဖျားနဲ့ တုပ်ကွေးကြီးရောဂါ ပပျောက်ရေး အစီအစဉ်ကို ကြီးကြပ်နေရပါတယ်။ သူဟာ ဗိသုကာပညာရှင် ဖြစ်ချင်လို့ အင်ဂျင်နီယာပညာကို ဦးစွာဆည်းပူးဖြစ်ပြီးမှ ဆေးပညာလိုင်း ဘက် ကူးခဲ့တာပါ။ သူ့မိဘတွေဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရိုအာမြို့ကဖြစ်ပြီး အ ဆင့်မြင့်လူလတ်တန်းစားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူဟာ ကာလကတ္တားမြို့ (ယခု ကိုလ်ကတ္တား) မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ငါးနှစ်သားအရွယ်ကျတော့ ဘော်ဒါ ကျောင်းသွားတက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဖေဟာ အားကစားရော၊ ပညာရေးပါ ထူးချွန်ပြီး ဂုဏ်ထူးဖြင့် စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဆေးကျောင်းက ဆင်း တဲ့အခါ မလေးရှားသို့ အပို့ခံရပြီး ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ဘာလိုင်းဒိတ်၊ ခေါ် လူ ချင်းမမြင်ဖူးဘဲ ချိန်းတွေ့ရင်း ဆုံစည်းတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဖေဟာ မလေးရှားက မပြန်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်က အဖေရော၊ WHO ရဲ့ အစီအစဉ်အပေါ် သူ့ရဲ့ ပေးဆပ် မှုကိုပါ မြတ်နိုးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေးစိတ်ကူးတွေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ကြီးမားစွာ သြဇာညောင်းခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူ့ကောင်းကျိုးအတွက် ပြည်သူ့ ကျန်းမာရေးဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးဝါးလုပ်ငန်း ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး။

အဖေဟာ စပ်စုဖို့ ဝါသနာပါပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးလည်ပတ်နေပုံကို နားလည်ချင်နေသူပါ။ သူဟာ ထွက်သမျှစွယ်စုံကျမ်းစာအုပ်တွေကို ဝယ်ယူစုဆောင်းထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အဲဒီဟာကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စပ်စုချင်တဲ့စိတ်ဟာ သူ့ဆီက ရခဲ့တာလို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် အဖေဝယ်ပေးတဲ့ ပထမဆုံး စွယ်စုံကျမ်းစာအုပ်ဟာ အခုထိ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မာရှယ်ကဗင်းဒစ် ပြုစုတဲ့ (ဗဟုသုတပေါင်းချုပ်) *The Book of Knowledge* ပါ။ ရယ်စရာကောင်းတာရှိသေးတယ်။ ၂၀၁၇ခုနှစ်၊မတ်လက ကွာလာလမ်ပူမြို့ရှိ MAHSA တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော် ဘွဲ့နှင်းသဘင်တက်တော့ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွေရဲ့ အစောပိုင်းကအဖေနဲ့ လက်တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဂျိုးမားဟာဆန်းဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဖေဟာ အကောင်သေးပေမယ့် အားကစားသမားကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးရှိကြောင်း အဂျိုးမားက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကာလအတော်ကြာအထိ အဲဒီလိုမျိုးရှိနေခဲ့တာပါ။ အဖေဟာ ကော်ဖီကြိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာသူဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်ပြီးတဲ့အခါ နက်(စ်)ကော်ဖီသောက်ရင်း သူနာပြုဆရာမတွေနဲ့ လာစကားပြောလေ့ရှိကြောင်း အဂျိုးမားက ပြောပါတယ်။

“သူက ချဉ်းကပ်ရတာ အရမ်းလွယ်တယ်။ အန်တီတို့ သူနာပြုဆရာမအားလုံး ဘာမဆို သူ့ကို ဖွင့်ပြောဆွေးနွေးတိုင်ပင်လို့ရတယ်။ သူဟာ အထက်လူကြီးတစ်ဦးဆိုတာထက် ကြင်နာတတ်တဲ့အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူတယ်”လို့ အဂျိုးမားက ပြောပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့အတွက် ဂုဏ်ယူမိသလို သူ့သားဖြစ်ရခြင်းအတွက်ပါ ကိုယ့်ဘာသာ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

အဖေက ဣန္ဒြေကြီးပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေ အိနာကတော့ ပွင့်လင်းသွက်လက်ပြီး အင်မတန်မှတက်ကြွလှပါတယ်။ အမေဟာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို စုစည်းပြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်တာ၊ စကားပြောရတာကို နှစ်သက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အမြဲတမ်းလူတွေ၊ ဂီတသံတွေနဲ့ စည်ကားနေလေ့ရှိပါတယ်။ *The Inkspol*၊ *Winifred Atwell* နဲ့ *The Platters* စတဲ့ ဂီတ

ပညာရှင်တွေရဲ့ တေးသီချင်းသံတွေ ပျံ့လွင့်နေတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ကျော်ကြားတဲ့ အမေရိကန်ဂီတပညာရှင်ကြီး ရေးချား(လ်) မလေးရှားရောက်နေကြောင်း အမေသိသွားပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က နာမည်ကျော်အနုပညာရှင်တွေဟာ ကိုယ်ရံတော်တွေ၊ ဘာတွေ မထားကြသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် အမေက ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ ရေးချား(လ်)ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း “ကျွန်မတို့ ပါတီပွဲလေးလုပ်နေပါတယ်၊ မစ္စတာချား(လ်) လာချင်ပါသလား” လို့မေးတော့ ရေး တကယ်ရောက်လာတယ်။ သူက စန္ဒရားရှေ့ဆီတန်းသွားပြီး သူ့နာမည်ကျော်သီချင်း *Georgia on My Mind* ကို စန္ဒရားတီးပြီး သီဆိုပါလေရော။ အဲဒီသီချင်းကြားရင် ခုထိ ကျွန်တော် ကြက်သီးထတုန်းပဲ။

နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အခါ အာရှတိုက်ဆိုင်ရာ ‘ဝါနာ မြူးဇစ်’ခေါ် ဝါနာတေးထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နေချိန်မှာ မလေးရှားကို တစ်ခေါက်ပြန်လာတဲ့ ရေးချား(လ်)နဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုံရပါတယ်။ သူက အားလုံးကို မှတ်မိနေပါတယ်။ အမေ့အကြောင်း၊ စန္ဒရားအကြောင်း၊ အိမ်တွင်းဧည့်ခံပွဲအကြောင်း၊ အမေ့ရဲ့ မျိုးဆက်နာမည်က ဖာနန်ဒက်(စ်)မှာ နောက်ဆုံး အကွရက ‘ဇက်’ဖြစ်ပါတယ်။ အက်(စ်)မဟုတ်ဘူး။ အမေဟာ မလက္ကာကျွန်းမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အမေတို့မျိုးရိုးဘက်မှ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် အမွေရခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အမေတို့မျိုးရိုးက အဖေမျိုးရိုးထက်ပိုချမ်းသာကြပါတယ်။ သူ့အဖေဟာ မလေးရှားကို ဂျပန်တွေ သိမ်းထားစဉ်က မော်တော်ကားအရောင်းပြခန်းဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှတွေနဲ့ဆက်သွယ်စကားပြောဆိုမှုကြောင့် မကြာခဏ ဖမ်းချုပ်ခံရပါတယ်။ အမေ့ဖခင်ကြီးဟာ သူ့လိုပဲ စွန့်စားမှုယူတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။

အမေဟာ ကျောင်းပြီးသွားတော့ ခရစ်ယာန်သီလရှင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ဂီတနည်းပြဆရာမအလုပ်ဝင်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က သူ့ညီမက အိမ်သုံးပန်းကန်ခွက်ယောက်ပစ္စည်းအမျိုးစုံရောင်းချတဲ့ကုမ္ပဏီ - တပ်ပါဝဲ (Tupperware)နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရာ သူ့ရဲ့ စွန့်ဦးတီထွင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးဗီဇကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

တပ်ပါဝဲပစ္စည်းရောင်းချနည်းက ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ ပစ္စည်းတွေကို မိမိရဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ မိသားစုဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို မိမိအိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပြသရောင်းချကာ ပွဲခယူရုံပါပဲ။ အဲဒီအလုပ်ဟာ ရေပန်းစားလာပြီး အမေကလည်း စွဲမက်လာပါတယ်။ အမေ့အနေနဲ့ ဈေးလည်းရောင်းရင်း အိမ်တွင်းပါတီပွဲလေးတွေလည်း တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်လို့ရတာကိုး။

အမေဟာ တပ်ပါဝဲကုန်ပစ္စည်းရောင်းချတာတော်လွန်းလို့ အဲဒီကုမ္ပဏီက သူ့ကို မလေးရှားအရောင်းကိုယ်စားလှယ် ခန့်အပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကြောင့် သူဟာ တခြားကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့တွေ့ဖို့၊ ကုန်ပစ္စည်းသစ် ကြော်ငြာဖို့အတွက် ခရီးမကြာခဏထွက်ရပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ပီနန်ကို အမေ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ် လေယာဉ်စီးတဲ့အတွေ့အကြုံရရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်က ပီနန်ကျွန်းကို ကူးတို့သင်္ဘောနဲ့ပဲ သွားလေ့ရှိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ကွာလာလမ်ပူကနေ ပီနန်အထိ လေယာဉ်စီးသွားကြပါတယ်။

ကိုးနှစ်သားကောင်လေးတစ်ယောက်အတွက် အဲဒါဟာ မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ ရင်ခုန်မှုပါပဲ။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ သားအမိဟာ မလေးရှားနိုင်ငံ တစ်ဝန်းမှာရှိတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့တွေ့ဖို့ ခရီးတိုလေးတွေ မကြာခဏ ထွက်ကြတယ်။ သူတို့ကို လှုံ့ဆော်မှုပေးဖို့ သီချင်းတွေကိုယ်တိုင်ရေးစပ်သွားကြတယ်။ အဲဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်နာမည်က *Gotta Tupper Feeling up in my Head* တဲ့။ “ကျွန်တော်/ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ တပ်ပါကိုပဲ စွဲနေပါတယ်”ပေါ့။

တပ်ပါဝဲ အကြောင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားသီချင်းတွေလည်း အခုထိ ကျွန်တော် ရေးစပ်နေတုန်းပါပဲ။ အဲဒါဟာ အမေ့ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ကြီးစိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဩဇာညောင်းတဲ့သူက အမေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူက အခရာကျပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့တွန်းပို့ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေရမယ်လို့ အမေက သန့်ဋ္ဌာန်ချထားပါတယ်။ အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ကတည်းက ကျွန်တော့် လည်ပင်းပေါ် အမေက

ဆရာဝန်ကိုင်နားကျပ်တစ်ချောင်း ချိတ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ဆွေမျိုးတွေက ပြော ပြဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးကစားစရာက ဆရာဝန်သုံးပစ္စည်းတွေ အစုံအလင်ပါတဲ့ ဘူးတစ်ဘူးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင်အခါ အဲဒါဟာ အမေ နဲ့ကျွန်တော့်ကြားက ကတောက်ကဆလေးတွေ/သဘောထားကွဲလွဲမှုလေး တွေ အများကြီးဖြစ်လာစေပါတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမေက ကျွန်တော့်ကိုအရမ်း မြတ်နိုး ချစ်ခင်မှန်းသိခဲ့တယ်။ အဖေကတော့ သူ့လောက်ချစ်ကြောင်း ထုတ် ပြတာမရှိဘူး။ ကျွန်တော် ၁၁ နှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ကျောင်းသား ဘော လုံးအသင်းမှာ ကျွန်တော်အသင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာပြီး ဂျပန်ကျောင်း သား ဘောလုံးအသင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပွဲမှာ ကျွန်တော်က အနိုင်ဂိုးငါးလုံး သွင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို အဖေ စောင့်ကြည့်နေပြီး ပွဲပြီးလို့ သူ့ဆီကျွန်တော် ချဉ်းကပ်သွားတဲ့အခါ “ငါ့ကို ဒီတစ်ခါ အဖေ ချီးမွမ်းရလိမ့်မယ်” လို့ ကျွန် တော်တွေ့မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက “မင်းက ငတုံးပဲ။ မင်း ဘောလုံးတစ်ခါ တောင် ဘေးကိုကမ်းမပေးဘူး” လို့ ပြောလို့ ကျွန်တော် ကြေကွဲသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ ကျွန်တော့်ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲမှ မလွတ်သ လောက်လာကြည့်ပါတယ်။ သူက ပေးဆပ်နှစ်မြှုပ်ထားတယ်။ သူ့ခံစားချက် ကို နှုတ်ကဖွင့်ပြောပြီး ချီးမွမ်းဖို့ခက်ခဲနေပုံရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူ့မိတ်ဆွေ တွေရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ထုတ်ကြွားဖို့ အမြဲထားတယ်။ အိမ်မှာ ပါတီပွဲလုပ် တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်ပြီး စန္ဒရားတီးပြခိုင်းတယ်။

အမေက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ကြည့်နေတုန်း ကျွန်တော်လည်း သိချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်သီဆို တီးခတ် ပြသသွားပါတယ်။ အ မေ့ရဲ့ ဖျတ်လတ်တက်ကြွမှုနဲ့ သဒ္ဒါတရားထက်သန်မှုတို့ဟာ ငွေသုံးစွဲရာ အထိ ပါလာတယ်။

အမေဟာ လက်ဖွာလွန်းတာကြောင့် မကြာခဏ ကျွန်တော်ဟာ အလိုလိုကံခံရလို့ ပျက်စီးတဲ့အဆင့် ရောက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ အန်

တီဂဲ(လ်)လီက ခရစ္စမတ်ပွဲတိုင်းဟာ ကိုးရိုးကားယားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။ (အန်တီဂဲ(လ်)လီရဲ့နာမည်ရင်းက 'အီနစ်' ဖြစ်ပေမယ့် အခုထိ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီနာမည်ပဲ ခေါ်နေလို့ သူ့စိတ်ဆိုးတတ်ပါတယ်။)

မိသားစုပိုင်စတိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး စုဝေးကြပြီး အဲဒီမှာ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ပတ်ပတ်လည်မှာ ကလေးတွေအားလုံးအတွက် လက်ဆောင်တွေချိတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေဟာ မွေးပွဲဝက်ဝံရုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်တွေရနေချိန်မှာ တခြားကလေးတွေမက်လောက်တဲ့ ပိုကြီးမားတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုခုကို ကျွန်တော်ရလေ့ရှိတယ်လို့ အန်တီက ပြောပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက အမေဟာ ဗြိတိန်နိုင်ငံက ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ကို သလင်းကျောက်ဘောလုံးတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။

အဲဒီဘောလုံးကို ကျွန်တော် အပြင်မှာသွားကန်လို့မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို အဲဒါလေး သိမ်းထားစေချင်တယ်။

အမေက ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်ဖျက်ဆီးနေတာပဲလို့ အန်တီဂဲ(လ်)လီက အမေကိုပြောပေမယ့် “ငါလည်း မနေနိုင်ဘူး၊ သားလေးကို ငါ ဟင့်အင်းလို့ ပြောမထွက်ဘူး”လို့ ပြန်ပြောခဲ့သတဲ့။

ကျွန်တော့်အဖေက ပိုချွေတာတတ်ပြီး ကြွားဝါတာလည်း ဝါသနာမပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးဆီက အကောင်းဆုံးလက္ခဏာတွေ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ငွေသုံးစွဲရာမှာ ကျွန်တော်က အမေနဲ့တူပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းစီမံကွပ်ကဲရာမှာ အဖေနဲ့တူပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူများတွေကို ဖြေဖျော်ဖို့ ငွေသုံးဖြုန်းရတာ ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ စာရင်းစစ်ဗီဇပါလာတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ ကျွန်တော်က ငွေရေးကြေးရေး စီမံတာထက် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းတွေကို စီမံခန့်ခွဲရာမှာ ပိုတော်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ အမေရဲ့ အသုံးအဖြုန်းကြီးမှုကြောင့် ကျွန်တော် တို့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရခဲ့ပေမယ့်လည်း တစ်ခါတလေ အခက်အခဲ

တွေ ကြုံရပါတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့အိမ်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဆင်းပေးခဲ့ရတယ်။ ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေက ပိုများနေလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်မှတ်မိနေတဲ့ ပထမဆုံးအိမ်က လန်ဒန်မြို့က တိုက်အိမ်တစ်လုံးလုံးကို နှစ်ခြမ်းခွဲထားပြီး လှေကားထစ်ပါတဲ့ တိုက်တန်း တစ်တန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အပေါ်ထပ်မှာနေထိုင်ပြီး မြေညီထပ်မှာတော့ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ ဂျူးလူမျိုးလင်မယား နေထိုင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ နောင်အခါမှာ မလေးရှားရှိ Tower 'ဓာတ်ပြားတိုက်ခွဲနဲ့ Coffee Bean and Tea Leaf ကော်ဖီဆိုင်ခွဲလုပ်ငန်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင်သွားပါ တယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ဟာ အဖေအလုပ်လုပ်တဲ့ WHO အဖွဲ့ကြီးက ချပေးတဲ့ အိမ်ပန်း(Ampang) မြို့က ကိုလိုနီခေတ်ပုံစံတိုက်ကြီးတစ်လုံးကိုပြောင်းကြရပါတယ်။ ဘောလုံးတစ်ကွင်းစာခန့်ရှိတဲ့ ကွက်လပ်နဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု ပါရှိပါတယ်။ ကာလအတန်ကြာတော့ ဒမန်သာရဟိုက်(စ်) (Damansara Heights) ဆိုတဲ့ မြို့နယ်သစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒီအိမ်ကတော့ ကျွန်တော့်အာရုံမှာ အစွဲထင်ဆုံး အိမ်ပါပဲ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ အကြမ်းဆုံး/အမိုက်ဆုံး ပါတီပွဲတွေလုပ်ခဲ့ပြီး မမေ့နိုင်စရာအကောင်းဆုံး ခရစ္စမတ်ပွဲတွေလည်း ကျင်းပခဲ့တယ်။

ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ကလေးဘဝအမှတ်ရစရာတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်မှာပဲ ကျွန်တော့်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်အရေးပေးမှုလျော့မှာစိုးလို့ ကျွန်တော် သဝန်တို့မိပေမယ့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အငွေ့အသက်က စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ ကွာလာလမ်ပူမှာ အိမ်နှစ်ခါလောက် ထပ်ပြောင်းကြရပြီး နောက်ဆုံးတော့ ချာတိတ် လေး - ငါး၊ ခြောက်ယောက်လောက်ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ အခြေချခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကောင်လေးတွေထဲမှာ တချို့က ကျွန်တော့် ထက်ငယ်ပြီး၊ တချို့က ကျွန်တော့်ထက်ကြီးပါတယ်။ ညနေခင်းတိုင်း သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော်အချိန်ဖြုန်းပါတယ်။ အနီးအနားက အဆောက်အအုံအသစ် မဆောက်ရသေးတဲ့ မြေကွက်လပ်တစ်ခုမှာ ကျွန်

တော်တို့ ဆုံစည်းကြပြီး ကြက်တောင်ရိုက်တယ်။ ဘောလုံး၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား စိတ်ကူးပေါက်ရာ ဘောလုံးကစားနည်းတွေ ကစားကြတယ်။

ကျွန်တော် စာမကြိုးစားလို့ ဆရာဝန်မဖြစ်တော့မှာကို အမေက စိတ်ပူပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တကယ်ပဲ မကြိုးစားပါဘူး။ ကျွန်တော်က ပါးနပ်တယ်။ ညဏ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်တူကောင်လေးတွေ အများစုနည်းတူ ကျွန်တော်က စာမေးပွဲ အောင်ရုံလောက်ပဲ ကြိုးစားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျောင်းစာတွေ ကျက်မှတ်ရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အသက် ၁၁ နှစ် ပြည့်ခါနီးမှာ အမေ့ဘဝထဲက ပြဿနာတွေကို နားလည်စပြုလာပါတယ်။ အမေ့မှာ စိတ်အားထက်သန်တက်ကြွလွန်းတဲ့အခါရှိသလို ကာလရှည် တုပ်တုပ်မလှုပ်ဘဲနေတဲ့ အချိန်တွေ ရှိလာပါတယ်။ မနက် ၅ နာရီဟာ စာကျက်ဖို့အကောင်းဆုံးအချိန်လို့ သူယုံကြည်လို့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအချိန်လာနှိုးပြီး သူနဲ့အတူ သမိုင်းဘာသာကျက်မှတ်ခိုင်းပါတယ်။ တခြားအချိန်တွေမှာတော့ အမေဟာ လျှို့ဝှက်ပြီး သူ့အခန်းထဲမှာပဲ အောင်းနေတတ်ပြန်ပါတယ်။

အမေ အဆိုးဆုံးအခြေအနေရောက်လာတဲ့အခါ သူ့ကိုအဖေက ဆေးရုံတင်ပေးပါတယ်။ ၁၁ နှစ်သားလေး ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အမေဟာ အိမ်မှာပဲရှိသင့်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် အဖေနဲ့ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ အမေဘာကြောင့် ဆေးရုံတက်ရတယ်၊ သူ့ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ထားသွားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သေးဘူးလေ။

လတွေကြာလာပြီး အမေ စိတ်ကျတဲ့ရက်တွေက ပိုများလာတော့ အမေမရှိတာကို ကျွန်တော် ပိုပြီးခံစားရပါတယ်။ ဆေးရုံက ပြန်ရောက်လာမယ့်အချိန် ဒါမှမဟုတ် သူ့အခန်းက ပြန်ထွက်လာမယ့်အချိန်ကိုပဲ ကျွန်တော် တောင့်တနေမိပါတယ်။

အမေ နေမကောင်းတော့ အိမ်ကြီးကလည်း မသာယာတော့ပါဘူး။ အေးစက်ပြီး ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ထဲကျက်သရေ ကင်းမဲ့နေတယ်။ စန္ဒရားသံ တိတ်နေပြီး အဖေက တိတ်တဆိတ်ပဲ လှုပ်ရှားသွားလာ

တယ်/လုပ်ကိုင်တယ်။ သီချင်းဆက်တိုက်တီးတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စန္ဒရားလက် သံက မညက်ညောတော့သလို မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အိမ်တွင်းပါတီပွဲတွေဟာ ဝေးလံတဲ့အမှတ်တရတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့ရဲ့သီချင်း ညည်းသံကြားချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထဲပတ်ပြေးနေတဲ့ကျွန်တော့်ကို အမေလိုက်ဖမ်းစေချင်တယ်။

အဖေက အမေမရှိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို စည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာ အုပ်ထိန်းတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော် အရင်ကလို မလွတ်လပ်တော့ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို စာထိုင်ဖတ်ခိုင်းပြီး အမေ့ရဲ့ စိတ်ပေါ့ပါးမှုမျိုးမပေးဘဲ အိမ်စာတွေလုပ်ခိုင်းပါတယ်။

တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စကား များကြတယ်။ အမေ့ကို ဆေးရုံတင်ပေးပြီးခါစ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ဆတ် နေပြီး စိတ်ကိုထိန်းလို့မရဘူး။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ထမင်းစားပွဲ တစ်ဖက် စွန်းဆီမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြတယ်။

စိတ်တင်းကျပ်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ အမေမရှိဘဲ ကြာကြာနေရမယ့် ဘဝအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာတယ်။

“အမေ့ကို ဆေးရုံမပို့ပါနဲ့အဖေ။ အမေမရှိတော့တာကို သားမ ကြိုက်ဘူး”လို့ ကျွန်တော်က အော်လိုက်တယ်။

“အဲဒါ သူကောင်းဖို့အတွက်ပါ တိုနီ၊ ရေရှည်ကျရင် သူ ပိုကောင်း လာလိမ့်မယ်”

အဖေက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ပြောပါတယ်။

“ရေရှည်၊ ရေတိုတွေ သားဂရုမစိုက်ဘူး”

“နားထောင်စမ်း၊ သူနေကောင်းဖို့ ဆေးရုံသွားမှဖြစ်မယ်”

“အဖေက ရက်စက်တယ်၊ အဖေ့ကိုမုန်းတယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်အော်တယ်။ အဲဒါကို အဖေ သဘောမကျတာ သေချာပါတယ်။

“နောက် ဒါမျိုးဘယ်တော့မှပြန်မပြောနဲ့။ အဖေ့ကို လေးစားမှုတော့ မင်းပြုရမယ် သား။ မင်းအခန်းထဲသွားတော့”

အဖေက အော်လိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်တော်က ခေါင်းမာစွာငြင်းတယ်။

အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးပေမယ့် အဲဒီအခိုက်မှာ သူရိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်။ အဖေ ဒေါသထွက်နေတယ်။ သူ့ရှေ့ ကျွန်တော်ရပ်နေရင်း ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကိုအာခံနေတယ်။ အဖေဟာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ သူ့အဖြေလိုချင်တဲ့ အခါ သူလုပ်နေကျကိစ္စကို ကောက်လုပ်တယ်။ သူက ကျောလှည့်ပြီး စာအုပ်စင်ဆီသွားကာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

သူရှာတဲ့ စာမျက်နှာကို မတွေ့မချင်း စာရွက်တွေလှန်တယ်။ ပြီးမှ စာအုပ်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ် ဖျန်းခနဲ မှောက်ချလိုက်တယ်။

“အဲဒါကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မင်းအခန်းထဲဝင်လိုက်တော့”

အဖေ ထွက်သွားတယ်။

အဖေအဲဒီလောက်စိတ်ဆိုးတာ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူးထင်တာပဲ။ ပြန်တွေးကြည့်မှ အဖေဟာ စိတ်ပူပြီး ကြောက်လည်းကြောက်နေမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ အဖေနဲ့အမေဟာ အတော်လေး မတူခြားနားကြပေမယ့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အရူးအမူးချစ်ကြပါတယ်။ သူထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်က ထမင်းစားပွဲကြီးဆီချဉ်းကပ်ပြီး သူ့လှန်ထားတဲ့ စာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ‘စိတ်ကျရူးသွပ်ရောဂါ’ ခေါင်းစီးတပ်ဆောင်းပါးကိုတွေ့လို့ ကျွန်တော် ဆက်ဖတ်ကြည့်တယ်။ အမေ့ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လို့ သဲသဲကွဲကွဲသိရသလို ဆေးကုသဖို့ မလွယ်လို့ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။

အဲဒီနောက် အဖေ့ကို ကျွန်တော်ရှာတွေ့တော့ သူမှန်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်တယ်။

အမေ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းစရာသတင်းအပေါ် ကျွန်တော့်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက ကျွန်တော့်ကို အပြင်းအထန် အားကစားလိုက်စား ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ အဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အားပေးတယ်။ အဖေဟာ အပေါ်ယံအားဖြင့် ဘာသိဘာသာနေတတ်ပေမယ့် သူ့စိတ်အရတော့ ကြင်နာတတ်သူပါပဲ။

အမေဟာ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြလွန်းလို့လား ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ အမေနဲ့အဖေတို့ဟာ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လမှာ မိသားစုလိုက် အင်္ဂလန်ကိုသွားလည်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ ဆေးပညာဆိုင်ရာ သမိုင်းကောင်းရှိတဲ့ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ကို သွားလည်ဖို့က အဓိကဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု လန်ဒန်ကိုလေယာဉ်စီးသွားပြီး ဂရိတ်ပေါ့(တ်)လန်ကမ်းနားက အိမ်ဖြူတော်ဟိုတယ်မှာ တည်းကြပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ဆာရေးမြို့ရှိ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ကို သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကျောင်းကို သွားကြည့်ဖို့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကျောင်းပို့ဖို့ သူတို့ စိတ်ကူးထားသလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သဘောမပေါက်ဘူး။

ကျွန်တော် စာမေးပွဲတစ်ခုဖြေဆိုရပြီး စာမေးပွဲအောင်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့။ တာဝန်ရှိသူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကျောင်းထဲလှည့်ပတ်ပြသကြတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောမေးခွန်းက အဲဒီကျောင်းမှာ ဘောလုံးကန်ကြသလား ဆိုတာပဲ။ သူတို့က ရပ်(ဂ်)ဘီ နဲ့ ဟော်ကီပဲ ကစားကြကြောင်း သိရတော့ အဲဒီမှာ ကျောင်းလာတက်တဲ့ ကောင်လေးတွေအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ သူတို့တွေ ဘောလုံးမကန်ကြဘူးဆိုပါလား။

နောက်နေ့ကျတော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ဆဲ(လ်)ဖရစ်ဂျက်(စ်) ကုန်တိုက် ခေါ်သွားပြီး ဝက်(စ်)ဟမ်းအသင်းရဲ့ စပို့ရှပ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်လို့ မနေ့က စိတ်ပျက်မှုဟာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ အင်္ဂလန်ရောက်တုန်း ဝက်(စ်)ဟမ်းဘောလုံးပွဲကြည့်ရအောင် အဖေက လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ အဆင်မပြေဘူး။ သို့တစေ အဲဒီအစီအစဉ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မေ့မရနိုင်စရာ အခိုက်အတန့် တစ်ခုမကရခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အမေဟာ ပိုင်းရက်(စ်)ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေတော့ ဆန်းဒါးလန်းမြို့မှာ အစည်းအဝေးသွားတက်ရတယ်။ အဲဒီသွားဖို့ ကျွန်တော်တို့

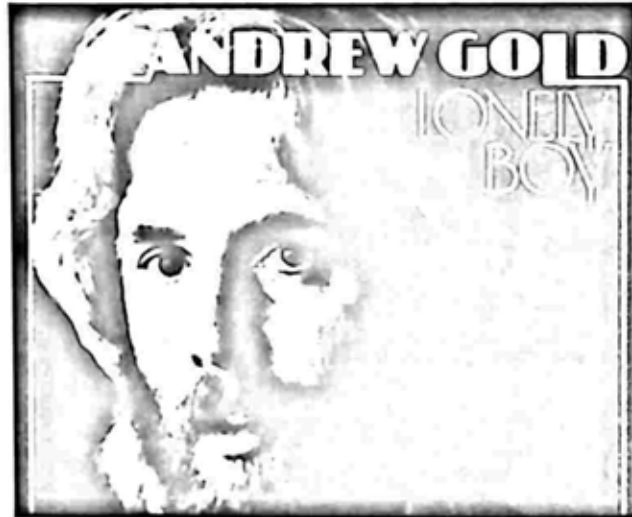
ရထားစီးရတယ်။ အမေ အစည်းအဝေးသွားတက်နေတုန်း အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရိုကာပတ်(ခ်) အားကစားကွင်းကို ခေါ်သွားတယ်။ မလေးရှားမှာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့သမျှကွင်းတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမားလှပါတယ်။ ကွင်းထဲမှာ ပရိသတ်တွေမရှိပေမယ့် ကျွန်တော် ခေါင်းမူးလာတယ်။ အင်္ဂလန်ပထမဒီဇီရင်းဘောလုံးပွဲ ပွဲစဉ်တွေကစားချိန်မှာရှိမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ်ခံစားမိတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်က ရေဒီယိုနားထောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်မြင်သံကြားမှာပြတဲ့ အကောင်းဆုံးပြကွက်တွေကြည့်ပြီး ရိုကာပတ်ကွင်းကို စိတ်ကူးပုံဖော်ခဲ့ပါတယ်။

အခုလိုအားကစားကွင်းကြီးကိုအနီးကပ်ကြည့်ခွင့်ရတော့ တကယ့်ဘောလုံးပွဲကို အဲဒီမှာကြည့်ရတဲ့အခါ ဘယ်လောက်စိတ်အားပြင်းထန်၊ ဘယ်လောက်ဆူညံကျယ်လောင်ပြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ရိပ်မိပါတယ်။ မလေးရှားကအိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းသွားလည်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော်မေ့သွားပါတယ်။

တစ်နှစ်တာ ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမေက ညစာစားဖို့ မခေါ်မချင်း၊ နေမဝင်မချင်း ညနေတိုင်း ဝက်(စ်)ဟမ်းအသင်း အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဘောလုံးကန်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း တစ်ရက်မှာ အဖေနဲ့ အမေဟာ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းပေါက်ဝကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒါက ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်ခုန်ပေါက်နေလို့ လာဆူတာလို့ပဲ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လာမယ့်စက်တင်ဘာလကျရင် အင်္ဂလန်မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတက်ရတော့မယ်လို့ အဖေကပြောပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းကတော့ ကျောင်းသားတွေ ဘောလုံးမကန်ကြတဲ့ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ပါပဲ။

အခန်း (၂)

ပြည်ပသို့ ဦးတည်သွားခြင်း

နောက်ခံသီချင်း- Lonely Boy (Andrew Gold)

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလဆန်းမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို ကားနဲ့ လေဆိပ်လိုက်ပို့ပေးကြတယ်။ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပထမဆုံးအကြိမ် လေယာဉ်စီးပြီး ခရီးသွားရမှာမို့ ပျော်နေပါတယ်။

လေဆိပ်ရောက်တာနဲ့ အဖေနဲ့အမေက ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်လက်ထဲလွှဲပေးတော့ ကျွန်တော်စီးရမယ့် ကွမ်းတော့(စ်) လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ မခေါ်ခင် ထိုင်စောင့်ရမယ့် စောင့်ဆိုင်းခန်းထဲ သူက ခေါ်သွားပါတယ်။ အဖေ၊ အမေနဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးတို့ကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာမှုအပေါ်ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လေယာဉ်စီးရမှာမို့ ရင်ခုန်မှုက လွမ်းမိုးသွားပါတယ်။ ဘိုးရင်း ၇၄၇ ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီး စက်ရှိန်မိုင်ကုန် မြင့်တင်ပြီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်ရွေ့လျားကာ ဝေဟင်ထဲသို့ ကြွတက် ပျံသန်းစဉ်က ရင်ခုန်မှုကို ကျွန်တော်အခုထိ မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။

လေယာဉ်ကြီး ခပ်မတ်မတ်ထောင်တက်သွားပုံ၊ တိမ်တိုက်တွေ ကြား ထိုးဖောက်ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော့်နားတွေအူနေပုံတွေဟာ ကျွန်တော့်အာရုံမှာ ပြတ်သားပီပြင်စွာ စွဲထင်နေတုန်းပါပဲ။ လေယာဉ်ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးနီးပါး ကျွန်တော်ဟာ ဆက်တိုက်သွေးပူနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်မှေးတောင် မအိပ်စက်ဖြစ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ဟာ ဘာရိန်းနိုင်ငံမှာ ခဏရပ်နားပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝမဆင်းမဖြစ်မှသာဆင်းမယ်ဆိုပြီး လေယာဉ်ပေါ်မှာပဲ ဆက်ထိုင်နေပါတယ်။ လန်ဒန်ဟိ(သ်)ရိုးလေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ပေါ်က ကျွန်တော်အပြီးဆင်းတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဘေးဘီအကဲခတ်ပြီး “အလိုလေး-ဒီမှာ လူတိုင်းဟာ လူဖြူတွေချည်းပါလား” လို့ ပထမဆုံး တွေးမိပါတယ်။

လေယာဉ်စီးရတာ ပျော်ပေမယ့် အဖော်မပါဘဲ ရောက်ရှိခြင်းဟာ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ တန်ဆာပစ္စည်းတွေ ရွေးယူတဲ့နေရာကို လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တွေမော့ကြည့်ပြီးသွားစဉ် လေဆိပ်ထဲမှ လူအုပ်ကြီးရဲ့ တိုးဝှေ့မှုနဲ့ အရေအတွက်များပြားမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ငလက်မလေးလောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ လေဆိပ်မှာ အရာရာတိုင်းဟာ ဧရာမကြီးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် ဟိ(သ်)ရိုးကို ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရောက်တာနဲ့ မိဘတွေနဲ့အတူ ရောက်တာတို့က မတူပါဘူး။ ကျွန်တော် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး အားငယ်သလို ခံစားရတယ်။ အခု ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ကျောင်းကကြိုတင်ပြောထားတဲ့ အတိုင်း အစိမ်းရောင်ဘတ်စ်ကားလိုင်းနံပါတ် ၇၂၇ စီးပြီး အက်(ပ်)ဆန် ကောလိပ်ကို သွားရမှာပါ။ အဲဒီဘတ်စ်ကားကို ဘယ်မှာသွားစီးရမလဲ။ အဲဒီခရီးက ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။

အက်(ပ်)ဆန်ဟိုက်လမ်းထဲရှိ စပရက်အီးဂဲ(လ်) ယမကာဆိုင်ရှေ့မှတ်တိုင်မှာဆင်းဖို့ ညွှန်ကြားထားတာပဲ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လက်ဆွဲတန်ဆာတွေပါလာတဲ့ ဆုံလည်ခါးပတ်ကြီး ရှေ့မှာ ရင်ခုန်စွာရပ်ရင်း ကျွန်တော့်တန်ဆာပစ္စည်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိ

တယ်။ တခြားခရီးသည်တွေကတော့ သူတို့သေတ္တာတွေကို ဆွဲယူပြီးထွက် သွားကြပါပြီ။ လေဆိပ်အဆောင် အမှတ်(၂) အရှေ့မှာ ထွက်ခွာတော့မယ့် နံပါတ် ၇၂၇ ဘတ်စ်ကားကြီးကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့သွားပါတယ်။ ယာဉ် မောင်းက ကျွန်တော့်လက်ဆွဲသေတ္တာကို တန်ဆာပစ္စည်း သိုလှောင်ခန်းထဲ ထည့်ပြီး ကျန်တဲ့ ခရီးသည်တွေ ဆက်စောင့်ပြီးမှ ကားကို စတင်မောင်းနှင် ထွက်ခွာပါတယ်။

တက်ဒင်တန်နဲ့ ကင်(စ်)တန်မြို့တို့ကိုဖြတ်ပြီး ‘အေ’လမ်းမတွေ အတိုင်း မောင်းသွားပါတယ်။ အဲဒီနောက် ‘ဆာရေး’ ကျေးလက်ဒေသကို ရောက်လာတယ်။ အရာအားလုံးဟာ စိမ်းလန်းနေလို့ ကျွန်တော် မယုံနိုင် အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကားနဲ့လူတွေ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေတာကို ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်။ ကားလမ်းတွေပေါ်မှာ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ် တွေနဲ့ လော်ရီကားတွေ ရွေ့လျားနေပြီး စည်ကားနေတယ်။ ဘတ်စ်ကား ကြီးဟာ မကြာခဏ ရပ်လိုက် ဆက်မောင်းလိုက်လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် က ရှေ့မှတ်တိုင်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိတယ်။

အက်(ပ်)ဆန်ဟိုက်လမ်းထဲက ယမကာဆိုင်ရှေ့ မှတ်တိုင်ရောက် တော့ ယာဉ်မောင်းက ကျွန်တော့်ကိုဆင်းဖို့သတိပေး ပြီး ကျွန်တော့်သေတ္တာ ကို သူချပေးတယ်။ သူ့ဘတ်စ်ကားက ‘ဂက်ဝစ်’သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွား စဉ် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်းတောင်း မှောက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်က ကောလိပ်ကျောင်းကို ဘယ်လိုသွား ရမလဲ မေးကြည့်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ဝါးထောင်ပြတော့ ဒါဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ‘ဟဲလို’ လို့ နှုတ်ဆက်နည်းလား ကျွန်တော်တွေ့မိ တယ်။

“နင်အိမ်ပြန်တော့ နင်တို့လိုလူမျိုးတွေကို ငါတို့ အလိုမရှိဘူး”လို့ သူကပြောတယ်။

ဒါဟာ အင်္ဂလန်က ကြုံဆိုတာလား။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က အမှန်အကန် လမ်းညွှန်လိုက်လို့ ကျွန်တော့်ခရီးရှည်ရဲ့ နောက်ဆုံးအပိုင်း

ကို စတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ဆွဲသေတ္တာက လေးလံလှတယ်။ အဲဒီ
ခေတ်က သေတ္တာမှာ ဘီးလေးတွေ မပါသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်
လည်း အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ကျောင်းဆီကို ပလက်ဖောင်းကျဉ်းကျဉ်းတွေ
ပေါ်ကလျှောက်ရင်း သယ်သွားရတယ်။ မြို့စွန်ပိုင်းက သစ်ပင်ပေါ်တဲနေရာ
ကို ကျော်လွန်တော့ နောက်ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျွန်တော့်အိမ်ဖြစ်မယ့်
နေရာဆီ ညွှန်ပြတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။

လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးခဲ့ပြီးတော့ နှစ်မိုင်လောက် ခြေကျင်
လျှောက်လိုက်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော် နွမ်းနယ်ပြီး ဗိုက်ကဆာ၊ ချမ်းလည်းချမ်း
နေပါတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ဝင်းထဲကို ကျွန်တော့်သေတ္တာဆွဲယူ
သွားတယ်။ ကျောင်းရဲ့ ပင်မအဆောင်ကြီးကို ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ရတယ်။
အတော်ဖြူစရာကောင်းပါတယ်။ ကျောင်းကြီးဟာ ခပ်ပြေပြေကုန်းလျှော
တစ်ခုပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး ပျဉ်တံခါးမကြီးနှစ်ချပ်ရှိတဲ့ ဝင်ပေါက်ကြီးရဲ့ ဘေး
တစ်ဖက်မှာ ပေ ၅၀၀ စီလောက်အထိ ရှည်လျားပါတယ်။

တံခါးတွေအပေါ်မှာ သူ့ရဲခိုပါတဲ့ မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုရယ်၊ ဗြိတိန်
နိုင်ငံတော်အလံ လွင့်ထူထားတဲ့ အလံတိုင်တစ်တိုင်ရယ် ရှိပါတယ်။ ဝင်
ပေါက်ကြီးကို အဖြူရောင်ကျောက်သားအမိုးအခုံးကွပ်ထားပြီး ကျန်တဲ့
နေရာမှာ နီညိုရောင်အုတ်ခဲတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေရှိပါတယ်။

မလေးရှားကလာတဲ့ ၁၃ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖို့
အဲဒီကျောင်းကြီးဟာ နေ့ချင့်စဖွယ်ကောင်းသလိုပါပဲ။ ဟိ(သ်)ရီးလေဆိပ်
မှာ ကျွန်တော်ဟာ ငလက်မလေးဆိုရင် အခုတော့ အဏုမြူမှုန်လေးဖြစ်
သွားပါပြီ။

ပင်မတံခါးကြီးတွေကို ကျွန်တော် ဖွင့်ဝင်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်
အတွက် နေရာချပေးထားတဲ့ ဟိုး(လ်)မင်းဂေဟာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့
ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီဟိုး(လ်)မင်းဂေဟာကို ဆေးရောင်အဖြူနဲ့ အနီသုတ်ထား
တယ်။ နောက် ၁၀ မိနစ်နေရင် ညစာကျွေးမှာမို့ အဲဒီကို ခပ်သုတ်သုတ်သွား
ပြီး အဝတ်အစားလဲဖို့ အဲဒီဆရာက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်း
ဝင်းထဲကဖြတ်ပြီး ကျွန်တော် ခုနကတက်ခဲ့တဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က ပြေး

ဆင်းသွားတယ်။ ဟိုး(လ်)မင်းဂေဟာမှာ လှေကားပေါ် ကျွန်တော်တက်သွား ပြီးတော့ နေရမယ့်ဘော်ဒါဆောင်ကို တွေ့ရတယ်။ ရှည်လျားတဲ့အခန်းကြီး ထဲက နံရံတစ်ဖက်ဆီမှာ ခုတင် ၁၀ လုံးစီ တန်းစီချထားပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ခုတင်လွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော့်လက်ဆွဲသေတ္တာကိုဖွင့် ကာ ကျောင်းယူနီဖောင်းကို ထုတ်လိုက်တယ်။

အဆောင်ထဲက တခြားကောင်လေးတွေက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင် တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် လည်စည်းစည်းဖို့ အခက်တွေ့ နေတဲ့အခါ သူတို့က ဝိုင်းဟားကြတယ်။ ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်သေးဘူး လေ။

နောက်ဆုံးတော့ ရော်ဒီဝီလျ(စ်)ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်ကို သနားလို့လာကူညီတယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော့် ဘာသာ လည်စည်းမစည်းတတ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ပထမတစ်ပတ်လုံး လည်စည်း အထုံးကိုမဖြေဘဲ ညကျရင် လည်စည်းကို ကွင်းအတိုင်းခေါင်းပေါ်ကဆွဲချွတ် တယ်။ မနက်ကျရင် ပြန်စွပ်ပြီး လည်စည်းကို ပြန်တင်းလိုက်တယ်။ ကျွန် တော့် သူငယ်ချင်းအသစ် ရော်ဒီနဲ့ ကျွန်တော် ဘောလုံးအကြောင်း စပြီး ပြောဆိုဖြစ်ကြတော့မှ ကျွန်တော်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်။

မိုးချုပ်နေပြီ။ ဗိုက်ဆာနေတဲ့ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ပင်မ အဆောင်ကြီးမှာ ညစာစားဖို့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေပြီး နောက်ကျမှ စိုးရိမ်တာကြောင့် ကျောင်းဝင်းထဲက အ တိုဆုံးဖြစ်နိုင်မယ့် ဖြတ်လမ်းကနေ လျှောက်သွားကြပါတယ်။

အဲဒီလို လျှောက်နေတုန်း ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို အသံကျယ်လောင်စွာနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ - လူဆိုးလေးတွေ။ မြက်ခင်းပေါ်က ခုချက်ချင်းထွက်သွား ကြစမ်း။ ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့ ဒဏ်ပေးခံရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ လန့်ပြီး တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ကြတယ်။ ဝတ်ရုံနက်ကြီးခြုံ ထားတဲ့ သမိုင်းဘာသာပြဆရာ မစ္စတာပတ်ကားက ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာပြီး မောင်းထုတ်တဲ့အခါ ညစာစားဖို့ သုတ်သုတ်သွားနှင့်တဲ့ တခြားကျောင်းသားတွေက ရယ်ကြပါတယ်။ ရော်ဒီနဲ့ ကျွန်တော် စား သောက်ခန်းမဆီ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဆက်သွားကြတယ်။

mgyoe.com

ကျောင်းအသစ်ရောက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ကျွန်တော် ပင်ပန်းပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရုံမက ကျွန်တော် တွေ့ရတဲ့ ပထမဆုံး ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က လူမြင်ကွင်းမှာ အရှက်ခွဲခြင်းကိုပါ ခံလိုက်ရ ပါတယ်။

* * *

ကျွန်တော့်ကို အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းကို ဘာလို့ပို့ရကြောင်း ကျွန်တော့် မိဘ တွေက အသေးစိတ်လုံးဝမပြောပြခဲ့ပေမယ့် သိပ်မကြာခင်မှာ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် သိရပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းကြီးကို ၁၈၅၅ ခုနှစ် မှာ ဆေးပညာရှင်တွေရဲ့ ဇနီးမုဆိုးမတွေနေထိုင်ဖို့အတွက် ဖွင့်လှစ်ပြီး ၎င်း တို့ရဲ့ သားတွေကို ပညာသင်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒေါက်တာဂျွန်ပရော့ပတ် တည်ထောင်တဲ့ တော်ဝင်ဆေးပညာ ဖောင်ဒေးရှင်းက ဒီကျောင်းပရိဝုဏ်တည်ဆောက်ရေးနဲ့ ရန်ပုံငွေရှာဖွေရေး တို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းဖွင့်တဲ့အခါကျတော့ ‘တော်ဝင်ဆေး ပညာ ပရဟိတကောလိပ်’ လို့ နာမည်တပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းဖွင့်ခါစတုန်း က ယောက်ျားလေး ၁၀၀ ဦးရှိပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဦးရေတိုးပွားလာပါ တယ်။ ကျွန်တော်ရောက်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ ကျောင်းသားအယောက် ၆၀၀ လောက် ရှိနေပါပြီ။

အင်္ဂလန်မှာ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ထွက် ဆရာဝန်ဦးရေဟာ အများဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်သိရပါတယ်။ တချို့ကလည်း ကမ္ဘာမှာ အများဆုံး လို့တောင် ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ဆန့်ကျင်စွာ ကျွန်တော် အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းထွက် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်လာကိန်းမရှိလို့ ကျောင်းရဲ့အထင်ကြီးစရာ ဆေးပညာသမိုင်းကိုလည်း ဖြည့်စွက်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းရောက်ပြီး ပထမပတ်အတွင်း ကျောင်းဝင်း ထဲ နဲ့စပ်စွာ သွားလာတတ်အောင် လေ့လာမှတ်သားပါတယ်။ ကျောင်းရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကိုပါ လေ့လာတယ်။ ထူးဆန်းပုံရတဲ့ကိစ္စတွေကို ကျင့်သား ရအောင် လုပ်ယူတယ်။ ကောင်လေးအယောက် ၅၀၀ နဲ့အတူ ခန်းမကျယ်

ကြီးထဲမှာ စားသောက်ရတာကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ တခြားကောင်လေး
 ၁၉ ယောက်နဲ့အတူ အဆောင်မှာအိပ်ရတာကလည်း အတော်ထူးဆန်း
 တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ လျှော်ဖွပ်ရေးတာဝန်ယူတဲ့ အန်
 တီကြီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပေရေနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေ
 ကိုအဆောင်အခန်းတစ်ဖက်ရှိ ကြိမ်ခြင်းတောင်းကြီးထဲ ပစ်ထည့်ထားလိုက်
 ရင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကြာတော့ လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာ
 တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝအသစ်မှာ အရာအားလုံးဟာ အမြင်ဆန်းနေတယ်။
 ကိုယ့်အိမ်မှာနေရသလို သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်လှဘူး။ မနက်ကျရေချိုး
 တဲ့အခါ ရေကခပ်နွေးနွေးဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အေးစက်ချင်အေးစက်နေ
 တတ်တယ်။ ရေနွေးရဖို့ ကန့်သတ်ချက်ရှိလို့ပါပဲ။ ဆဋ္ဌမတန်းကျောင်းသား
 တွေက ရေချိုးခန်းကို အရင်ဆုံးဝင်ခွင့်ရကြတယ်။

အိမ်လွမ်းဝေဒနာကို ကျွန်တော်စတင်ခံစားရပြီး အိမ်ကို သိပ်
 သတိရတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းက ဘဝဟာ အတော့်ကို ခြားနားတယ်။
 ကျွန်တော်မှတ်မိတဲ့ အရာအားလုံးနဲ့ ကျွန်တော်အလှမ်းဝေးလွန်းနေတယ်။

ထူးဆန်းမှုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးကစားပွဲအတန်းအထိပါ
 ဆက်ပါလာတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အားလုံးလွဲချော်နေပုံရတဲ့ ရပ်(ဂ်)ဘီ
 ကစားနည်းကို ကျွန်တော် ကစားရတယ်။ ကြက်ဥပုံဘောလုံးကို ကောက်ယူ
 ပြီး ကျွန်တော့်ကို မြေကြီးပေါ်တွန်းတိုက်ချဖို့ ကြိုးစားတဲ့ပြိုင်ဘက်အသင်း
 က ကစားသမားတွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်ရတယ်။ ဒီကစားနည်းနဲ့လုံးဝ
 ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တာကို ကျွန်တော်သဘောကျမိတယ်။ ကျွန်တော် ပထမ
 ဆုံးပွဲကစားတုန်းက ပြိုင်ဘက်အသင်းကကောင်လေးတစ်ယောက်က ဘော
 လုံးရသွားလို့ ကွင်းဘေးကပတ်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က
 မြန်တယ်။ သူ့ကို အလွယ်တကူ လိုက်မိသွားတယ်။ သူ့ကိုဝင်လုံးဖို့ လူတိုင်း
 က ကျွန်တော့်ကို အော်ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘောလုံးကန်
 သလို သူ့ကို ဝင်တိုက်ချင်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ
 သူ ခလုတ်တိုက်အောင်လုပ်တာပါလို့ မှတ်ယူမှာမို့ပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူ ဘော
 လုံးမချမချင်း သူ့နောက်ပြေးလိုက်သွားပြီး ဘောလုံးကိုလုယူဖို့ ကြိုးစားရ
 ပါတယ်။ ကျွန်တော်မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။

ရပ်(ဂ်)ဘိပွဲ ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့တွေ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်ရ ပြီး ရေအတူချိုးကြရတယ်။ အဲဒီမှာကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ တခြား ကောင်လေးအယောက် ၃၀ နဲ့အတူ ရေပန်းနဲ့တန်းစီပြီး ရေချိုးတာဟာ ကျွန် တော့်အတွက် အထူးအဆန်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ယူနီဖောင်းတွေပြန်ဝတ်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ အားကစားဝတ်စုံထားရမယ့်နေရာကို လိုက်ရှာတယ်။ ကျွန် တော့်ထက်ကြီးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ကစားနေတုန်း က ယူနီဖောင်းတွေ ခဏချိတ်ထားခဲ့တဲ့ သံလှောင်အိမ်တွေဆီ ညွှန်ပြတယ်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ အားကစားဝတ်စုံဟာ ယူနီဖောင်းလိုမဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် သုံးလေးပွဲစာဝတ်ပြီးမှ လျှော်ဖွပ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရေစိုနေတဲ့ ဒါမှမဟုတ် ရွံ့ပေနေတဲ့ကစားပွဲက ပြန်လာတဲ့အခါ အဲဒါကို ပြန် မဝတ်အချင်း ဆွေးမြည့်ဖို့ ပစ်ထားရလေရဲ့။ အဲဒီပထမဆုံးစနေနေ့မှာ အဝေး ကွင်းကပြိုင်ပွဲမှာ သွားကစားရပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားကြီးတွေစီးပြီး ဝပ်ဖို့(ဒ်) မြို့နားက မားချင်းတေလား(စ်)ကျောင်းကို သွားရတယ်။ ကောင်လေးတစ် ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ‘ဂျာဇင်ဟို’ စာတန်းပါတဲ့ အက်ဒီးဒက်(စ်)လက်ဆွဲ အိတ်တစ်လုံးဆွဲထားတယ်။

“ဂျာဇင်ဟိုကို မင်းသိလို့လား” လို့ ဒက်(ဂျ်)မဟိုးနီးဆိုတဲ့ အဲဒီ ကောင်လေးကို ကျွန်တော်မေးကြည့်တယ်။ ရပ်(ဂ်)ဘိကစားတုန်းက ကျွန် တော်က ဘောလုံးဝင်ယူမယ့်အစား နောက်ကအမိပြေးလိုက်သွားတဲ့တစ် ယောက်ပါပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို သစ်တောထဲမှာတစ်သက်လုံးနေထိုင်ခဲ့ တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်သလိုမျိုးကြည့်တယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် နာမည်ကျော်ဘရာဇီးဘောလုံးသမားတွေအကြောင်း စတင်ဆွေးနွေးဖြစ် ကြပြီး ကိုယ့်အကြိုက်ဆုံးဘောလုံးအသင်းတွေနဲ့ ဘောလုံးသမားတွေ အကြောင်း အပြန်အလှန်ဆက်ပြောပြကြတယ်။

ထူးတော့ထူးဆန်းသား။ ရပ်(ဂ်)ဘိကစားတဲ့ကျောင်းမှာ ဘောလုံး အားကစားကြောင့် ကျွန်တော်နေရာတစ်နေရာရပြီး ဒက်(ဂျ်)နဲ့ ရာသက်ပန်

သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းကြီးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးရခဲ့ပါတယ်။

ဒက်(ဂျ်)နဲ့ကျွန်တော် အခုအထိအဆက်အသွယ်ရှိနေတုန်းပဲ။ တခြားသူငယ်ချင်းအများစုနဲ့လည်း အဲဒီလိုပဲ။ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာ ကျွန်တော်တက်ခဲ့တဲ့ အဲလစ်စမစ်ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း အခုထိ အဆက်အသွယ်မပြတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ရပ်(ဂ်)ဘီကို ဘယ်လိုကစားရမှန်းမသိပေမယ့် စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီးကစားပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါဟာ အားကစားနည်းတစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြန်ဆန်ပြီး ကျွန်တော့်လက်တွေကလည်း သန်မာတယ်။

တစ်ခုသောနေ့လယ်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းရဲ့ အသင်းနဲ့ အတူကစားဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပြိုင်ဘက်တွေက မိအောင်ဖမ်းရခက်လို့ ကျွန်တော်လေးဂိုးသွင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဘီ'အသင်းမှာပဲ ကစားရပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုသတိထားမိတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်က 'အေ'အသင်းထဲပြောင်းပေးပါတယ်။ 'အေ'အသင်းထဲကို ကျွန်တော်ဒုတိယနှစ်စာသင်နှစ်ကျမှ ဝင်ရပါတယ်။

အိမ်ကို ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်လို့ရပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ဆွေမျိုးသူငယ်ချင်းတွေကို လွမ်းနေတုန်းပဲ။ ရှည်ကြာတဲ့ ပထမစာသင်နှစ်ရဲ့ နှစ်ဝက်ပြည့်ခါနီးမှာ အမေ့ဆီ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ အမေနဲ့ စကားပြောတာဟာ နိမိတ်ကြိုဖတ်သလို ဖြစ်သွားတာပါ။

“သား အိမ်ပြန်လာချင်ပြီ အမေ”

“စရိတ်ကြီးလွန်းတယ် သား”

“ဒါပေမဲ့ ဒီမှာနေရတာ သိပ်ဆိုးတယ်။ လူတိုင်းကို ကျွန်တော် သတိရတယ်”

“စရိတ်ကြီးလွန်းတယ် တိုနီ။ ခရစ္စမတ်အထိ သားစောင့်လိုက်ဦး။ ပြီးမှ ပြန်လာနော် ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ စရိတ်သိပ်ကြီးရတာလဲ။ ဈေးပေါအောင် သူတို့ဘာလို့ မလုပ်ပေးနိုင်ကြတာလဲ”

“လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုးက ဈေးကြီးတယ်လေ။ သားကို နှစ်လ တစ်ခါလောက် အမေတို့၊ အဖေတို့ အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့ မတတ်နိုင်ဘူးကွယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမိတယ်။

“ကဲ...ဈေးပေါအောင် သားလုပ်ပေးမယ်”

အဲဒီတုန်းက အဲဒီကိစ္စက ဘာမှမဟုတ်သူလိုပဲ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့ရဖို့ အိမ်ပြန်ခွင့်မရလို့ ကျွန်တော် ဒေါသထွက် နေတာပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ငွေကြေးက အဓိကအဟန့်အတား ပြုတာကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းပြန်တွေးကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရာသက်ပန်ရည်မှန်းတာဝန်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကူးက လူတိုင်းလေယာဉ်စီး ခွင့်ရှိရမယ်ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ပြန်ဆုံရေးကို တားဆီးတာဟာ လေယာဉ် လက်မှတ်ဖိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အလိုအလျောက် သဘောပေါက်မိ တယ်။ လေယာဉ်မစီးနိုင်ခြင်းဟာ ကြီးမားတဲ့စိတ်ဆင်းရဲမှုဖြစ်စေရတဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်လာတယ်။

အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ စုနှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန် တော့်ရဲ့ အဲဒီအတွေးမျိုးစေ့လေးကို ချမစိုက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ‘အဲအေးရှား’ လေကြောင်းကုမ္ပဏီဆိုတာ မွေးဖွားလာမယ်မထင်ပါဘူး။

ပင်ပန်းခက်ခဲတဲ့ ရှေးဦးရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန် တော့်ရဲ့ အိမ်လွမ်းဝေဒနာပျောက်သွားပြီး စာသင်နှစ် နှစ်နှစ်ခန့်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းသားဘဝဟာ အလုပ်ရှုပ်လာပါတယ်။ ဗရတ်ကျတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဝါသနာကိုလက်ခံတဲ့ အမာခံသူငယ်ချင်းအုပ်စု လေးကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာတွေကိုရော အချင်း ချင်းကိုပါ ကျီစယ်ကြတယ်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာနဲ့ပတ်သက်ရင် ယောင်ချာ ချာလုပ်ပြီး ဘယ်တော့မှ အလေးအနက်ထားလေ့ မရှိကြဘူး။ ထုံးတမ်းစဉ် လာ စိန်ခေါ်မှုတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဟိုး(လ်)မင်းဂေဟာနံရံကို တွယ်တက်ဖို့ဖြစ်တယ်။ ပထမထပ်ပြတင်းပေါက်က တိုးထွက်ပြီး ရေဆင်းပိုက်ကို ဖက်တွယ်တက်

ရတယ်။ ပြတင်းပေါက် နှုတ်ခမ်းသားဘောင်တွေကို တတ်နိုင်သလောက် များများအသုံးပြုရတယ်။ ပြီးတော့ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်အောင်တက် ပြီး တိုက်ရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းမှ ပြန်ဆင်းကာ ပထမထပ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အထဲပြန်ဝင်ရပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော် တိုက်အမြင့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး တွယ်တက်ဖို့ အခက်အခဲကိုသိတော့ မူးချင်အန်ချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျောင်းသား တွေ အဲဒါမျိုး နောက်ထပ် လုပ်ခွင့်မရတော့ပေမယ့် ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်တွေ တုန်းက ဘယ်သူကမှ မမှုကြပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။

အကောင်းဆုံးအချက်က ကျွန်တော် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝင်ပါလှုပ်ရှား လို့ရမယ့် အားကစားနည်းတစ်မျိုးရှိသေးတာပဲ။ မလေးရှားမှာတုန်းက အဖေ နဲ့ ဟော်ကီပွဲတွေလိုက်ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟော်ကီကစားခဲ့ဖူးတာ ကြောင့် အဲဒါကို ကျွန်တော်နားလည်ထားပြီး အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာ ဟော်ကီကောင်းကောင်း ကစားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်မှာ ဟော်ကီ စကစားကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ ပါရမီရှိမှန်းသိတယ်လို့ ဒက်(ဂျ)ကပြော ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်နဲ့မျက်စိ ပူးပေါင်းလှုပ်ရှားမှုက အတော်လေး ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်က လူကောင်ညှက်ပေမယ့် ကာယဗလပြည့်ဖြိုးတာ ကြောင့် ကျွန်တော့်ကစားဖော်တွေ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဟော်ကီဘောလုံး ကို လုယူဖို့ကြိုးစားတိုင်း တောင့်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဘောလုံးကန်သလိုပဲ ကျွန်တော်က သွက်လက်မြန်ဆန်ပြီး ဂိုးသွင်းနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

မလေးရှားမှာကျင်းပတဲ့ ကမ္ဘာ့ဖလားဟော်ကီပွဲတစ်ပွဲမှာ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိန္ဒိယဟော်ကီအသင်းကို ချဉ်းကပ်သွားတော့ အသင်း ခေါင်းဆောင်က သူ့လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ဟော်ကီတုတ်တစ်ချောင်း ကျွန် တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီတုတ်ကိုရရှိလို့ ကျွန်တော်လက်ခံပြီး ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာလည်း အဲဒီတုတ်ကိုင်ပြီး ဟော်ကီကစားတယ်။ တုတ်ပေါ်က ထိုးမြဲလက်မှတ်တွေ လူတိုင်းကိုပြသတယ်။

ဟော်ကီ ဘယ်လိုကစားရမှန်း ကျွန်တော်သိပေမယ့် အက်(ပ်)ဆန် ကျောင်းမှာတော့ ဆောင်းဦးရာသီမှာ ရပ်(ဂ်)ဘီကစားပွဲတွေ ပြီးဆုံးသွားလို့ နွေဦးရာသီ စာသင်နှစ်ဝက်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ စတင်ကစားရပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် ကျွန်တော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မလေး ရှားနိုင်ငံရဲ့ အပူရှိန်အောက်မှာ ဟော်ကီကစားလေ့ရှိခဲ့ပေမယ့် တုတ်ကို မြဲမြံစွာ မဆုပ်ကိုင်နိုင်လောက်အောင် လက်ချောင်းတွေ အေးနေတဲ့ အအေးဒဏ် အောက်မှာ မကစားတတ်ပါဘူး။

ဟော်ကီကွင်းတွေဟာ များသောအားဖြင့် ဘောလုံးကို ရွံ့ထဲမှာ ဆက်တိုက်ကပ်ငြိနေစေလောက်အောင် ရေတွေအိုင်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ရေတွေခဲနေလို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်လုံး ချော်လဲနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ဆောင်းရာသီစာသင်နှစ်မှာ နှင်းတွေကျပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတယ်။ နှင်းကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ ဒီမတိုင်ခင်နှင်းကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူးလေ။

နှင်းက ဘယ်လောက်အထိ ကျမှာလဲလို့ အတန်းဖော်တစ်ဦးကို ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်။ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ နှင်းတွေ လုံးဝ မရှိတော့လို့ ကျွန်တော် ပိုပြီး ခေါင်းရှုပ်သွားတယ်။

အားကစားကွင်းတွေပေါ် နှင်းဖုံးအုပ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် တို့တွေ ပြည်သူပိုင်အက်(ပ်)ဆန်ရေကူးရေချိုးခန်းကို စေလွှတ်ခံရပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရေကူးဖို့ မျှော်လင့်ထားပေမယ့် မိုးလုံလေလုံ ရေကူးကန်ပေါ်မှာ မေပယ်ပင်သားနဲ့ ကြမ်းခင်းပေးထားပြီး အဲဒီပေါ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ဟော်ကီကစားကြရပါတယ်။

အအေးဒဏ်ခံရင်း ဟော်ကီရိုက်ရတာထက် အခုလို ကစားရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုပြီးထူးဆန်းနေပါတယ်။ နွေရာသီစာသင်နှစ်မှာ အားကစားနည်းတွေက လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။ ပထမနှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် ထိပ်တန်းအပြေးချန်ပီယံဖြစ်သွားလို့ ပြေးခုန်ပစ်အားကစားကို အားစိုက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်မှာ အက်(ပ်)ဆန်ရဲ့ ကျောင်း သားချန်ပီယံ ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က အရပ်ပုတော့ လျှပ်စီးလက် သလို မြန်ပါတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော် လုံးဝထွားကျိုးင်းမလာပါ။

ဘူး။ တခြားကောင်လေးတွေက ခြေတံတွေရှည်လာကြပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နဂိုအတိုင်းပါပဲ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ယှဉ်လို့မရဘူး။ ရပ်(ဂ်)ဘီကစားရာမှာ အဲဒါက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က မြန်ဆန်တုန်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်ဘက်တွေ ဆွဲချဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မီတာ ၁၀၀ ကျော်လောက်တန်းပြေးအပြီးမှာတော့ ပိုထွားတဲ့ကောင်လေးတချို့ရဲ့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေကို အမိမလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော် ခရစ်ကက်ကစားပါတယ်။ ခရစ်ကက်ဟာ ကျွန်တော် ပြောင်မြောက်စွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ညံ့ဖျင်းစွာ ကစားနိုင်တဲ့ အားကစားနည်းပါပဲ။ ကြားအဆင့်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အဲဒါက အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းက အားကစားနည်းပြဆရာတွေကို အနေရခက်စေပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ရိုက်တံလွှဲတဲ့ရိုက်ဟန်ရှိပါတယ်။ အဲဒါက နောက်သို့တည့်တည့်မရောက်ဘဲ ဘောလုံးကို ရှေ့သို့ လက်ပြန်လွှဲရိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဆောင်မှူးလည်းဖြစ်၊ ခရစ်ကက်နည်းပြဆရာလည်းဖြစ်တဲ့ ရွှိုင်းမူးဒီက ကျွန်တော့်အမှားကို နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြုပြင်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြင်လို့ လုံးဝမရပါဘူး။ ဖြောင့်မတ်စွာကစားဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ခဲပါတယ်။ ကျွန်တော်ပုံစံတကျ ဖြစ်တဲ့အခါ ဂိုးများစွာသွင်းနိုင်ပေမယ့် မကြာခဏထုတ်ပယ်ခံရလေ့ ရှိပါတယ်။

ဟော်ကီရိုက်ရာမှာလည်း ခရစ်ကက်ရိုက်သလို လွှဲရိုက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော် ဂိုးသွင်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ အင်အားအပြည့်ရှိနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်အထိုင်ကျသွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို လူချစ်လူခင်ပေါကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်နဲ့ တခြားကောင်လေးတွေကြားမှာ အလှမ်းကွာမှုရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်အမြဲတမ်းကျိန်းသေမှတ်ယူထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အဖြေရှာမရခဲ့ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ နေ့ကျောင်းသား ချာလီဟန်က ဘော်ဒါကျောင်းသားတွေကို သူ့အိမ်မှာကျင်းပ

မယ့် ပါတီပွဲတက်ဖို့ဖိတ်ကြားပါတယ်။ ဖိတ်ကြားခံရသူတွေထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသားအရောင်က သူတို့နဲ့မတူလို့ ချန်ထားခံရတာပဲ လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။

နောင်နှစ်အတော်ကြာမှ သူ့ကို အဲဒီကိစ္စမေးကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်း မကိုင်တတ်ဘူးထင်လို့ မဖိတ်ကြားတာဖြစ်တယ် လို့ သူကပြန်ဖြေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်က သစ်ပင်ပေါ်ကအိမ် ကလေးတစ်လုံးမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလို့ သူထင်မိတာကိုး။ ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာပါတဲ့။ အဲဒီအချိန်က မလေး ရှားနိုင်ငံကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ စင်ကာပူနဲ့ ထိုင်း နိုင်ငံတို့ကြားမှာ တည်ရှိသေးကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြရပါတယ်။ အဲ ဒါတောင် လူတွေက ဘယ်နားရှိမှန်း မခန့်မှန်းတတ်ကြဘူး။

မလေးရှားအကြောင်း လူတွေဘာမှမသိကြဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် တအံ့တဩသိရခြင်းဟာ ဒီနိုင်ငံနဲ့ အာဆီယံအဖွဲ့ဝင်ဒေသကြီးကိုပါ မြေပုံ ပေါ်မှာချပြဖို့ ကျွန်တော် အပင်ပန်းခံကြိုးစားဖို့ လှုံ့ဆော်စရာတစ်ခု ဖြစ်လာ လေသလားလို့ ကျွန်တော်တွေးမိပါတယ်။ မျက်မှောက်အချိန်မှာလည်း အသားအရောင်ခွဲခြားတဲ့ဝါဒနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ကျွန် တော် မြင်ခဲ့ရတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာ တစ်ကျောင်းလုံးနီးပါး လူဖြူ တွေချည်းပါပဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီတုန်းက ယဉ်ကျေးမှုကအစ တစ်မျိုးခြားနား ပါတယ်။

Till Death Us Do Part နဲ့ *Love Thy Neighbour* တို့လို ရုပ်မြင် သံကြားအစီအစဉ်တွေမှာ ရန်လိုတဲ့ လူမျိုးရေးသဘောထားတွေကို ရိုက်ပြ နေကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် အထူးသဖြင့် ရပ်(ဂ်)ဘီကစားချိန်မှာ ကျွန်တော် 'ငမည်း' လို့ အခေါ်ခံရတာကို သိပ်မအံ့ဩမိပါဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးလား၊ ရင်နာလား မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော်ပိုတော်အောင် ပိုကြိုးစားပြီး ကစားဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ စော်ကားတဲ့စကားလုံးတွေက အထင်နဲ့အမြဲလွဲမှားကြောင်း ကျွန် တော့်ကို သက်သေပြချင်စိတ်ပေါက်စေပါတယ်။

တခြားတုံ့ဆိုင်းမှုတွေထက် အဲဒီသက်သေပြမှုအပေါ် တုံ့ပြန်မှုတွေ ကြောင့် ကျွန်တော်ပိုပြီး ကျေနပ်အားရတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာ

ပညာသင်ကြားရေးဆိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အငွေ့အသက်က အနည်းငယ် ပြင်းထန်ပေမယ့် ပုံမှန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေက ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းပါတယ်။ ကြိုတင်ခန့်မှန်းလို့မရနိုင်တဲ့ အချိန်ဇယားကြောင့် တည်ငြိမ်မှုရရှိလာမယ့် တချို့သောနေ့ရက်တွေနဲ့ ရက်သတ္တပတ်တွေကို မျှော်လင့်လို့ရပါတယ်။

မနက်စာဟာ ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံး အစားအစာဖြစ်ပါတယ်။ ဝက်အူချောင်းတွေ ပေါပေါများများရလို့ ကျွန်တော်က ပေါင်မုန့်နဲ့ညှပ်စားပြီး ကွေကာအုပ်နှစ်လုံလောက်နဲ့ ဗိုက်ထဲမျှောချလိုက်တယ်။ မနက်စာစားပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော် လုံးဝသဘောမတွေ့တဲ့ နံနက်ပိုင်းသင်ခန်းစာတွေ သင်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်း နေ့လယ်စာစားပြီးတဲ့အခါ အားကစားလုပ်ရတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိမိတို့ကြိုက်ရာ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်လောင်းတွေနဲ့ ဆုံစည်းရတယ်။ ကြည်းတပ်သားတွေက သိပ်အတည်အခန့်လုပ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်က ရေတပ်သားတွေကိုပဲ ရွေးပါတယ်။ ရေတပ်မှာက ဗရတ်ကျစရာ၊ ကျီစယ်စရာတွေ လုပ်ခွင့်ရနိုင်မှာမို့ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ရေတပ်သို့လှောင်ခန်းရဲ့ ကြောင်အိမ်တစ်လုံးကို ခိုးဖွင့်ပြီး အောင်မြင်မှုဂုဏ်ပြုဆုတံဆိပ်တစ်မျိုးစီကို ခိုးယူကာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗိုလ်လောင်းအပေါ်အင်္ကျီလက်မောင်းပေါ်မှာ အပ်နဲ့ချုပ်ပြီးတပ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလား၊ သူ့ထက်ရာထူးပိုကြီးတဲ့လူလား၊ ဘာလားမသိရတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့မှာ အေဂျီအိုင် (နှစ်ပတ်လည် အထွေထွေ စစ်ဆေးမှု) လုပ်ပြကြရတယ်။ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တပ်ထားတဲ့ဆုတွေ ဘယ်လိုရသလဲမေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်မဖြေတတ်လို့ အဆင်ပြေအောင် ဖြီးဖျန်းဖြေကြားလိုက်တယ်။

သူက မေးမြန်းတာကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်လျှော့လိုက်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွေလိုပဲ စနေ-တနင်္ဂနွေနေ့တွေကို ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ်။ စနေနေ့မနက်မှာ စာသင်ပြီးတဲ့အခါ ဒီနယ်မြေထဲက တခြားကျောင်းသားအသင်းတွေနဲ့ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းကိုကိုယ်စားပြုပြီး ရပ်(ဘ်)ဘီ၊ ဟော်ကီနဲ့ ခရစ်ကက်တွေ ကစားရတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဘော်ဒါကျောင်းသားတွေဟာ ဘုရားကျောင်း တက်ကြရပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ရိုမန်ကက်သလစ် ဘာသာဝင်ဖြစ် ပြီး ကျွန်တော့်အမေက အင်္ဂလန်ခရစ်ယန်အသင်းတော်ရဲ့ ဘုရားကျောင်း တက်စေချင်ကြောင်းပြောလိုက်တယ်။ အက်(ပ်)ဆန်မှကျောင်းဆရာတွေ က ကျွန်တော့်ကို တခြားဘုရားကျောင်းသွားတက်ဖို့ ခွင့်ပြုဖွယ်ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်က မသွားဘဲ တနင်္ဂနွေမနက် ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ချိန်တချို့ကို ကျွန် တော့်ဘာသာဖန်တီးရတာ ပျော်ပါတယ်။

စနေ-တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ရိုးရိုးအတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီးဖတ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အမေ့လိုပဲ သူများတွေအကြောင်းစိတ်ဝင်စားလို့ပဲ။

အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်အချို့က ဘဝအပေါ် ကျွန်တော့်အမြင်ကို ပုံသွင်းပေးခဲ့တယ်။ အရမ်းထူးခြားပြီး ကျွန် တော့်အပေါ် အကြီးမားဆုံးလွှမ်းမိုးတဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အလက်ဇန္ဒား သည်ဂရိတ်၊ သောမတ် အယ်ဒီဆင် ၊ ရောဘတ်သည် ဘရ(စ်) ၊ အန်တိုနီး ယားဖရေဆာရေးတဲ့ *Cromwell, Our Chief of Men* စာအုပ်တွေပါပဲ။

အလက်ဇန္ဒားဟာ ရည်မှန်းချက်ကြီးမားလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူ ရဲ့ကောင်းဖြစ်လာပါတယ်။ သူဟာ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုကင်းမဲ့တဲ့လောကတစ် ခုကိုဖော်ဆောင်ပြီး တိုင်းရင်းသားလူနည်းစုတွေကို အချင်းချင်း လက်ထပ် ထိမ်းမြားဖို့ ဖိအားပေးခြင်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုသီးခြားကွဲမှုကိုလည်း ဖယ် ရှားချင်ပါတယ်။

သူဟာ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ယုံကြည်ထားပါတယ်။ တကယ်တော့ လည်း သူဟာ သူ့မိခင်ရဲ့အချစ်တော်လေးဖြစ်ပါတယ်။ သောမတ်အယ်ဒီ ဆင်ရဲ့ဘဝကိုလည်း ကျွန်တော်အားကျမိတယ်။ သူထုတ်လုပ်တဲ့ စိတ်ကူး အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုအတော်များများကိုလည်း ကျွန် တော်သဘောကျမိတယ်။ သူ့ရဲ့ချဉ်းကပ်နည်းနဲ့ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် လုပ် ဆောင်မှုတွေကို လေ့လာခြင်းဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလုပ်ပုံကိုပုံတွေအပေါ်လွှမ်းမိုးတဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုတန်ဖိုးကို သရုပ်ဖော်ပေးပါတယ်။

ငါတို့မှာမရှိတဲ့ဘယ်အရာကို ငါတို့လုပ်နိုင်သလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော့်ဘာသာမေးလေ့ရှိပါတယ်။ ခရီးသည်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝယ်သူအတွက် ပိုလွယ်ကူ၊ ပိုအဆင်ပြေအောင် ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ငါတို့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလည်ပတ်ပုံကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ငါတို့ဝန်ထမ်းတွေက ဘာ လုပ်နိုင်မလဲ စသည်ဖြင့် မေးတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က သောမက်အယ်ဒီဆင်လိုပဲ ရှိရင်းစွဲအခြေအနေကို လုံးဝလက်မခံဘဲ ပိုကောင်းတဲ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အသစ်တစ်မျိုးကို ရှာဖွေ ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

ရောဘတ်သည်ဘရု(စ်)ဆီက ကျွန်တော်ရယူတဲ့ အဓိကသင်ခန်းစာ က ဇွဲရှိဖို့နဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ အရေးကြီးပုံပါပဲ။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်နဲ့ဘဝအတွက် အလားတူ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပါ တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လိုချင်တာရယူဖို့ ကြိုးစားရာမှာ ကျွန် တော့်ရဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိပုံအကြောင်းရေးရတာ ငြီးငွေ့လာပြီလို့ ဂျာနယ်လစ်တွေ က မကြာခဏ ပြောပါတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောရရင် အော်လီဗာခ ရွမ်းဝဲ(လ်)ရဲ့ ရီပတ်ဘလစ်ကင်သဘောထားတွေကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ ဘဝအတွက်အခွင့်အရေး တစ်ခုစီတော့ရသင့်ပြီး တကယ်လို့ အစိုးရရဲ့စနစ်က လူတစ်စုကို တခြား တစ်စုထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးပေးမယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ မမျှတဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘဝတွေအကြောင်း ဖတ်ရှု နားလည်ခြင်းဟာ ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်ကာလတွေအတွင်း ဩဇာ ကြီးမားတဲ့ သက်ရောက်မှု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီတွေကို အုပ်ချုပ်ရာမှာ ပင်မစီးပွားရေးလုပ်ငန်း စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတချို့ကို အဲဒီစာအုပ်တွေဆီက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မှီ ငြမ်းခဲ့တာပါ။ အထိုက်အလျောက် မြှောက်စားတဲ့စနစ်ကို အခြေခံတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးစုံရှိတဲ့ လုပ်သားထုအပေါ် ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

မဆုတ်မနစ်ကြိုးပမ်းမှုကို ကျွန်တော်တန်ဖိုးထားပြီး ကျွန်တော့် အနီးအနားကလူတွေရဲ့ အဲဒီလက္ခဏာကို မြတ်နိုးပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်

တောင့်ကုမ္ပဏီတွေအတွက် ဆန်းသစ်တီထွင်မှုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် အမြဲ စဉ်းစား
နေတာပါ။

ပြဿနာအခက်အခဲတစ်ခု ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းသစ်ကို စဉ်းစားပေး
ဖို့ ကျွန်တော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို တိုက်တွန်းပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ
နဲ့ သူတို့အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေဖတ်ရင်း သမိုင်းကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စား
သွားပါတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းတက်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ကျွန်တော့်
ကို အော်ငေါက်ခဲ့သူက သမိုင်းဘာသာပြန်ဆရာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း သမိုင်း
ဟာ ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံးဘာသာဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းနဲ့
အမှာစကားတွေပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဥပမာတွေ၊
နမူနာတွေအတွက် အတိတ်ကိုအမြဲပြန်စဉ်းစားပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲ
ကနေ ကျွန်တော်ရခဲ့တဲ့သင်ခန်းစာတွေက ကျွန်တော့်ရင်ထဲစွဲနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဂီတကို ကြိုက်တုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက
ငှားတဲ့ ကက်ဆက်ခွေတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကပို့ပေးတဲ့ အခွေတွေပဲ နား
ထောင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော် စပ်စုချင်တဲ့စိတ်အရ တေးဂီတနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ ကိုးကားစရာတွေမှန်သမျှကို ရနိုင်သမျှ လိုက်လံရှာဖွေပါတယ်။

အက်ဘာ (ABBA) အဖွဲ့က ဖာနန်ဒို (Fernando) ဆင်ဂယ်(လ်)
ဓာတ်ပြားသီချင်း ဖြန့်ချိလိုက်တဲ့အခါ သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီသီချင်းစာ
သားတစ်ကြောင်းမှာပါတဲ့ ‘ဖာနန်ဒို’အစား ကျွန်တော့်နာမည် ဖာနန်ဒက်(စ်)
ကို အစားထိုးပြီး ပြောင်လှောင်သီဆိုကြပါတယ်။ အဲဒီပြက်လုံးကို ကျွန်တော်
နည်းနည်းသဘောကျမိပြီး အဖေ့ကို အက်ဘာအယ်(လ်)ဘမ် (ARRIVAL)
ကက်ဆက်ခွေကို ပို့ပေးဖို့ လှမ်းမှာပါတယ်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာတဲ့အခါ
ကျတော့မှ အဲဒီအခွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ တိုလီမိုလီကတ္တူပုံးထဲမှာ ပြန်တွေ့ရ
ပါတယ်။

ဂီတအပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် လူတချို့မှာမရှိတဲ့
ခွန်အားနဲ့ တီထွင်ဖန်တီးမှုဆိုင်ရာ အားသာချက်တွေ ကျွန်တော်ရရှိပါတယ်။
တေးဂီတဟန်သစ်တွေကို ကျွန်တော် အမြဲရှာဖွေအကဲခတ်နေပါတယ်။ အဲဒီ
စရိုက်လက္ခဏာဟာ နောင်အခါ ဝါနာတေးထုတ်လုပ်ရေးမှာ ကျွန်တော် ဝင်
လုပ်တော့ အထောက်အကူပြုပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာ သိပ်ပျော်လေ့မရှိ ပေမယ့်လည်း ပညာရေးညံ့ဖျင်းလွန်းသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ထုတ်လို့ရတဲ့ ဂီတခန်းမဆောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အားကစားကွင်းထဲရောက်တဲ့အခါ ပိုပြီးနေသာထိုင်သာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် စန္ဒရားတီးပေမယ့် ကျွန်တော် နားလည်ပြီးသားထင်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ သင်ယူရတာကို မုန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ခြင်းအားဖြင့် အကောင်းဆုံးတတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်အရာမဆို လျင်မြန်စွာတတ်လွယ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ်သင်ကြားပြသမှုရဲ့ ချက်ချင်းသက်ရောက်မှုကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိချင်ပါတယ်။

သင်ယူလေ့လာခြင်းက တက်ကြွတဲ့အပြန်အလှန်တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားရတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်မျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော့်လက်တွေ့ညစ်ပတ်ပေရေအောင် လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က မြန်မြန်တတ်လွယ်ပါတယ်။ အခြားဘာသာရပ်အများစုက ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်။ သင်ကြားမှုဟန်အပေါ်စိုးမိုးတဲ့ သင်ကြားခံဆည်းပူးနည်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ သမိုင်းဘာသာနဲ့ ဂီတအပြင် တခြားဘယ် ဘာသာရပ်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆေးကျောင်း ပို့ပေးဖွယ်ရှိတဲ့ သိပ္ပံဘာသာရပ်တွေကို ပိုလို့တောင် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းလာစဉ် ကျွန်တော်အဓိက စိတ်ဝင်စားတာတွေဟာ အားကစား၊ လေယာဉ်ပျံတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် မော်တော်ကားတွေနဲ့ တစ်ခါတလေ ဆဋ္ဌမတန်းတက်ရောက်ခါစကောင်မလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မိနီကူးပါး မော်တော်ကားလေးတစ်စီးပိုင်တဲ့ ဇီဝဗေဒဘာသာပြ ဆရာ မိုက်(ခ်)ဟော့(ဘ်စ်)ဆိုတဲ့ အသက်ခပ်ငယ်ငယ် ဆရာတစ်ဦးရှိပါတယ်။ တစ်ညမှာ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကားလေးကို မပြီး ရပ်(ဂ်)ဘီကွင်းထဲမှာ သွားချထားကြပါတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒါကို လုပ်မိမှန်း ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ညစ်အောင် သူလုပ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့က ဗရုတ်ကျစရာ အကွက်ကောင်းတစ်ခုခုကို ရှာနေလို့လားမသိဘူး။

နောက်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့အတန်းသွားတက်ရတယ်။ စာသင်ချိန်တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်တို့ ရယ်လို့မဆုံးကြဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာအတွက်ရယ်တာလဲလို့ သူက မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က သူ့ကားကိုပြဖို့ ရပ်(ဂ်)ဘီကွင်းထဲ သူ့ကို ခေါ်သွားကြတယ်။

ဆရာ မိနီကားလေးကို မတွေ့ရတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ ရယ်နေရာ ကနေ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တာကို ရှင်းပြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကား ဘာလို့ပျောက်သွားတာလဲဆိုတာ မရှင်းပြတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တန်းလုံး ကျောင်းဆင်းချိန်ကျတော့ အိမ်မပြန်ရဘဲ ဒဏ်ပေးခံရတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ဆရာဟော့(ဘ်စ်)ဟာ သူ့ကားလေးကို ကျောင်းဝင်းထဲမောင်းလာပြီး ကားရပ်ကာ ပြုံးပြုံးလေး ကားပေါ်ကဆင်းလာတယ်။

တစ်နေ့ညက ကျွန်တော်တို့ ဗရုတ်ကျဖို့ တိုးတိုးလေးတိုင်ပင်နေသံကြားလို့ သူ့လိုက်ချောင်းခဲ့ကြောင်း အတော်ကြာမှ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်သွားတဲ့အခါ သူက ကွင်းထဲကကားကို ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်မောင်းယူပြီး အနီးအနားကလမ်းတစ်လမ်းထဲသွားရပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြင့် ကားခိုးခံရသလိုလို၊ ပျောက်ဆုံးသလိုလို ဖန်တီးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာကပြန်ပြီး အရူးလုပ်လိုက်တာကို ဝန်ခံရမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလိုဗရုတ်ကျတာတွေကို စီစဉ်တဲ့အပြင် အားလပ်ချိန်မှာ ဟီ(သ်)ရိုးလေဆိပ်ကို တတ်နိုင်သလောက်သွားလေ့ရှိတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ချာလီဟန်ဟာ ကျွန်တော် ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့က စီးခဲ့တဲ့ အမှတ် ၇၂၇ အစိမ်းရောင်လိုင်းဘတ်စ်ကားစီးသွားကာ လေယာဉ်တွေကို ရှာဖွေကြတယ်။ ‘ဘုရင်မအဆောင်ကြီး’ပေါ်ရှိ ရှုခင်းကြည့်စင်ပေါ်ကနေ လေယာဉ်တွေဆင်းသက်ပုံကို ငေးကြည့်ကြတယ်။

လေယာဉ်ပျံတွေကို ကျွန်တော့်စိတ်ဝင်စားမှုဟာ ပိုကြီးထွားလာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဝါသနာတူတဲ့ ချာလီဟန်လိုလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ရမ္မက်ဆန္ဒကို မျှဝေနိုင်လို့ ပျော်မိပါတယ်။

* * *

ကျွန်တော် 'အို'လယ်ဗယ်အတန်းရောက်တဲ့အထိ ကျောင်းမှာအေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့ပါတယ်။ ပထမစာသင်နှစ်ဝက်စတဲ့ ဇန်နဝါရီလဆန်းပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ဆီ အဖေဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ဒါဘာမှမဆန်းပါဘူး။ အမေ စိတ်ကျရောဂါထပ်ဖြစ်နေကတည်းက အဖေနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ပိုပြီးခပ်စိပ်စိပ်ကလေး ဖုန်းပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်တစ်ခါတော့ အဖေအသံက တစ်မျိုးကွဲပြားနေတယ်။ ပိုပြီး အသံတိုးနေသလိုပဲ။

“သားအမေကျန်းမာရေး အတော်ဆိုးနေတယ်။ အတော့်ကို မကောင်းတာ။ ဒီတစ်ခါ သူ အသက်ရှင်နိုင်မယ်မထင်ဘူး”

အရင်ကလည်း အမေ အခုလိုအရမ်းနေမကောင်းတဲ့အချိန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးလို့ ကျွန်တော်က အဖေစကားကို သိပ်အလေးမထားဖြစ်ပါဘူး။ အမေဟာ သဘာဝအင်အားစုတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ အမေနေကောင်းတဲ့အခါ သူ့စွမ်းအင်က သူများကိုကူးစက်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်တွေကို အာရုံစိုက်ပါတယ်။ စွန့်ဦးတီထွင်မှုနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ သူ့ရဲ့ အချက်ကျကျ ကျွမ်းကျင်စွာလုပ်ကိုင်တတ်မှုကြောင့် သူ့ရဲ့ တပ်ပါဝဲကုမ္ပဏီက အလုပ်မှာ အောင်မြင်မှုကြီးမားစွာရရှိခဲ့တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီအောင်မြင်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်ကို စရိတ်ကြီးမားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ပြည်သူပိုင်ကျောင်းမှာ ထားပေးနိုင်ပြီး မိသားစုကိုလည်း အဆင်ပြေတဲ့ဘဝလေး ရရှိစေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ယခုအခါ သူ့ကျောက်ကပ်တွေက တကယ့်ပြဿနာဖြစ်နေပြီး သူ့နှလုံးကိုပါ ထိခိုက်နေပုံရပါတယ်။ အဖေဆီ ကျွန်တော်နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်သတင်းမေးပါတယ်။ အမေသက်သာလာပြီလို့ အကြောင်းပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ပထဝီဘာသာသင်ချိန် အတန်းထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပျင်းရိ၊ ငြီးငွေ့စွာထိုင်နေတုန်း ကျောင်းကစာရေးမတစ်ဦး စာသင်ခန်းထဲဝင်လာပြီး သူ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါတယ်။

စာသင်ချိန်မှာ အပြင်ခေါ်ထုတ်ခံရတာဟာ ထူးဆန်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရုံးခန်းကို သူ့နောက်ကလိုက်သွားရင်း တယ်လီဖုန်းနဲ့ နီးရမယ့်အရေးတွေပြီး စိတ်ပျက်နေမိပါတယ်။ စကားပြောခွက်ကို ကျွန်တော် ကောက်နားထောင်လိုက်တော့ အဖေက ငိုသံပါကြီးနဲ့...

“မင်းအမေ ဆုံးသွားပြီ တိုနို”

အဲဒီစကားကြားကြားချင်း ကျွန်တော့်ကမ္ဘာကြီး ပြိုလဲသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသက်က ၁၅ နှစ်သာရှိသေးပြီး အမေက အသက် ၄၈ နှစ်ပါ။ အဲဒီအရွယ်မှာ ကိုယ့်မိဘတွေဟာ ဖျက်ဆီးလို့မရနိုင်တဲ့လူတွေလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို အပြင်ထုတ်ပြလေ့ သိပ်မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ ဆက်ပြီးငိုနေတုန်းပါပဲ။

အဖေနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အလှမ်းဝေးလွန်းနေပြီး အချင်းချင်း ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်လာရမလားလို့ အဖေ့ကိုမေးတော့ သူက “ဟင့်အင်းသား ‘အို’လယ်ဗယ်အောင်ဖို့ပဲ သားဂရုစိုက်”လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အမေ မဆုံးခင်ရက်ပိုင်းအလိုက အမေနဲ့အဖေ စကားပြောခဲ့ကြသေးသတဲ့။ အမေဟာ ကျွန်တော့် စာမေးပွဲ အောင်မှတ်တွေနဲ့ ဖြေဆိုရမယ့် အစမ်းစာမေးပွဲတွေအတွက် စိတ်ပူနေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရောဂါအကြောင်းတော့ ကျွန်တော့်တို့ကို မဆွေးနွေးဘူး။

ကွာလာလမ်ပူမှာ အမေ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တုန်းက အဆင်မပြေစွာနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အေလယ်ဗယ်တန်းအတွက် ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ ဘာသာရပ်တွေ ဆည်းပူးမှာမဟုတ်ကြောင်း မိဘတွေကို ပြောထားတာကြောင့် အမေနဲ့ကျွန်တော် စကားများခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒါအစား ဇီဝဗေဒ၊ ဘောဂဗေဒနဲ့ သမိုင်းဘာသာရပ်တွေပဲ သင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ အမေနဲ့ကျွန်တော် သဘောကွဲလွဲမှုက တတိယကမ္ဘာစစ်လို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက အမေ စိတ်ဆိုးပုံမျိုး ကျွန်တော် အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကွာလာလမ်ပူက ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာတဲ့အခါ အမေက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေဆဲဖြစ်ပြီး တခုတခုပြောခြင်း၊ ပွေ့ဖက်ခြင်း၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ လက္ခဏာ တစ်ခုခု ပြသခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်တင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သိပ္ပံဘာသာတွဲယူဖို့ အကျပ်ကိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အတင်းအဓမ္မလုပ်ခိုင်းရင် ကျွန်တော့် စာမေးပွဲကျမှာပဲ။ အဲဒီတော့ အမေမဆုံးခင် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့ပုံ

ဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာအမှတ်ရစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေနဲ့ကျွန်တော် ဖုန်း ပြောဖြစ်တော့လည်း အမေ့ကို ဝှက်ဘိုင်လို့ မပြောဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ လမ်းခွဲခဲ့ကြတုန်းကသာ သူ့ကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်လို့ အခုထိ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းနေတုန်းပါပဲ။

မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးကွာတဲ့နေရာမှာ အမေ့ရုပ်ကလာပ်ကို မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်နေချိန်မှာ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်မနေနိုင်လို့ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး အမေ့ညီမရဲ့ခင်ပွန်း (အမေ့မတ်တော်စပ်တဲ့) ကျွန်တော့်ဦးလေး အန်ကယ် ဂျန်နေထိုင်ရာ အက်ဆက်မြို့၊ ဘရိန်းထရီးအရပ်ကို ထွက်သွားပါတယ်။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကိုရှောင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက် တည်းနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အန်ကယ်ဂျန်က ကျွန်တော့်အပေါ် အရမ်း ကောင်းရှာပါတယ်။ သူဟာ စည်းကမ်းကြီးတယ်။ ရှေးအင်္ဂလိပ်လူမျိုးဆန် ပြီး ဆင်ခြေပေးတာ လက်မခံတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် ပိုပြီးရင်းနှီးသွားကြပါတယ်။

သူ့အိမ်မှာ ဆက်သွယ်ရေးစက်ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ပြည့်နေတဲ့ အခန်းကြီးတစ်ခန်းရှိတယ်။ လေကြောင်းထိန်းချုပ်မှုဌာနနဲ့ စကားပြောတဲ့ လေယာဉ်မှူးတွေသုံးတဲ့ လေလှိုင်းကြိမ်နှုန်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းယူ နားထောင်လိုရနိုင်တဲ့ ရေဒီယို (ဝိုင်ယာလက်)စက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အန်ကယ်ဂျန်ကလည်း ကျွန်တော့်လို လေယာဉ်ပျံကြည့်သူဖြစ်လို့ အဲဒီ အပတ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လေဆိပ်ကို သွားကြပါတယ်။

အန်ကယ်ဂျန်အိမ်မှာ သွားနေခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို မေ့ပျောက်ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါ ပဲ။ တစ်ပတ်အကြာမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြန်ဖို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ကို ရထားစီးပြန်သွားတယ်။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ကျောင်းသားအားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုကောင်းမွန် စွာ ကြိုဆိုဆက်ဆံကြပြီး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဓာတ် မြှင့်တင်ဖို့ တရင်းတနှီး ဝန်းရံအားပေးကြပါတယ်။

ခက်ခဲပင်ပန်းတဲ့ စာသင်နှစ်ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အခါ နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်အတွင်း မလေးရှားကို ကျွန်တော်ပြန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေ

နေခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော်ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ ကျွန်တော် တို့ဆီ ဧည့်သည်တွေ မလာတော့ဘူး။ စန္ဒရားကြီးကလည်း တိတ်ဆိတ်လို့။ ရူးသွပ်တဲ့ အကြံအစည်တွေ၊ အစီအစဉ်တွေလည်း ဘာမှမရှိဘူး။

ရှေးဦးပိုင်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်အမေအိမ်ပြန် လာပြီး အိမ်ကို အသံဗလံတွေထွက်အောင် အသက်ပြန်သွင်းပေးဖို့ စောင့် မျှော်နေမိတယ်။ ပြီးမှ သူပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အမေ့နေရာကို ကျွန်တော် အစားထိုးဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီး သူလုပ်သမျှ အကုန်လိုက်လုပ်တယ်။

မိတ်ဆွေတွေကို အိမ်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။ စန္ဒရားတီးတယ်။ ဓာတ် ပြားတွေဖွင့်ပြီး အိမ်ကိုအားသွင်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်း သွားတက်တုန်းက ကျွန်တော့်ညီမလေးက အသက်နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ပြန်လာတော့လည်း သူ့အသက်ငယ်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ညီမလေးတို့ သံယောဇဉ်ကောင်းကောင်း တွယ်မိကြပါတယ်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးဆုံးလို့ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းပြန်ရောက် ရောက်ချင်း ကျွန်တော်ဟာ အစွမ်းထက်တဲ့ အားကစားသမားဘဝကနေ နာမည်ကျော် စူပါစတား အားကစားသမား ဖြစ်လာပါတယ်။ 'အို'လယ်ဗယ် အဆင့် သင်တန်းနှစ်မရောက်ခင်အထိ အားကစားဘက်မှာ ကျွန်တော် အခြေအနေကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဟော်ကီ၊ ရပ်(ဂ်)ဘီတို့မှာ 'အေ'အသင်းသား ဖြစ်ပြီး ခရစ်ကတ်ကစားတာလည်း အတော်ပိုင်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက် အမေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှုစွမ်းအင်တွေကို ဟော်ကီဖိနပ်တွေထဲ ပြောင်းထည့်ပြီး အားကစားထဲ စိတ်ရောက်ိုယ်ပါ နှစ် မြှုပ်ထားခြင်းဖြင့် အာရုံပြောင်းထားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၁၆ နှစ်အောက်များအသင်းမှ တစ်ဆင့် တက်ပြီးနောက် Hockey First XI ပွဲ ဝင်ကစားရတဲ့ အသက်အငယ်ဆုံး ဟော်ကီကစားသမားလေး ဖြစ်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အသင်းက အခြေအနေအတော်ဆိုးနေပါတယ်။ ကျွန် တော့်ရဲ့ပထမဆုံးပွဲမှာ ကျွန်တော် အဖွင့်ဂိုးသွင်းပြီး မိတ်ဆက်လို့ရတဲ့ အခိုက်

အတန်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘောလုံးကို အသာတွန်းလို့ရလျက်သားနဲ့ ကျွန်တော်က ဟော်ကီတုတ်နဲ့ အားလွှဲရိုက်လိုက်တော့ စလွဲသွားပါလေရော။ ကျွန်တော်တော့ ပရိသတ်အဆဲခံရပြီမှတ်တာ ဒါပေမဲ့ ဟော်ကီရာသီရဲ့ နောက်ဆုံးပွဲမှာ ကျွန်တော် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ဂိုးသွင်းလိုက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်အောင်လည်း ကစားပြနိုင်ခဲ့တာကြောင့် အစောပိုင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့အပြစ်တွေကို မေ့ကုန်ကြပါတယ်။ ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်မှာ ဟော်ကီအသင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကစားရတော့ ကျွန်တော် ခြေကျိုးသွားပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံး ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းချက်ဖြစ်သွားပါတယ်။

များစွာသော ဟော်ကီနဲ့ ရပ်(ဂ်)ဘီပွဲတွေ ကစားနည်းကလည်း ပွန်းပဲ့တာ၊ ကွဲပြားတွေဖြစ်တတ်ပေမယ့် အခုဟာလောက် မဆိုးပါဘူး။ ခြေကျိုးတာက လေ့ကျင့်ရင်းဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော် ဂိုးငါးလုံးသွင်းထား ပြီးပါပြီ။ ဂိုးသမားက လူထွားကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် အားပြင်းပြင်းနဲ့ ရှေ့တိုးနိုင်လို့ သူစိတ်တိုနေပါတယ်။ နောက်တစ်ဂိုးထပ်သွင်းဖို့ သူနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတယ်။ သူ့ဘေးကပတ်ပြီးပြေးတော့ သူ့ခြေထောက်ကြားမှာ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ညှပ်ပြီး ကစားပါလေရော။ ကျွန်တော့်ခြေထောက် အရိုး ၁၂ ချက် ကျိုးတဲ့အသံကို လူတိုင်းကြားလိုက်ရပါတယ်။

သန်စွမ်းဖျတ်လတ်တဲ့ အားကစားသမားကျွန်တော်ဟာ ချိုင်းထောက်နဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွသွားလာရတဲ့ ဒုက္ခိတလေးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ယူကြုံးမရဖြစ်သွားတယ်။ တင်းကျပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စွမ်းအင်တွေကို ကျောင်းစာတွေဆီ လွှဲပြောင်းထားပေမယ့် လက်တွေ့မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆဋ္ဌမတန်းရောက်တော့ ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ အထောက်အကူပြုမယ်လို့ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ထင်မှတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်မနှစ်မြို့တဲ့ သိပ္ပံဘာသာတွေကို ဆည်းပူးရတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော် မလျှောက်လှမ်းချင်ဘူးလို့ မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ လမ်းကြောင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်သင်ယူရတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကလွဲလို့ ဆဋ္ဌမတန်းကျောင်းသားဘဝဟာ အရင်အတန်းတွေနဲ့ ကွဲပြားလှပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တချို့ဆရာတွေနီးပါး အသက်ကြီးလာကြပြီ။ ဆရာတွေအများစုနဲ့

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲသွားပြီး တန်းတူဆက်ဆံရေး ပိုဆန်လာပါတယ်။ ဆရာတွေက ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်တွေ ပေးအပ်ထားပြီး ကျွန်တော်လည်း ဟိုး(လ်)မင်းဂေဟာရဲ့ ခေါင်းဆောင်ခန့်အပ်ခံရပါတယ်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်ရာထူးကို ဒက်(ဂျ်)မဟိုးနီး ရရှိသွားပါတယ်။ အဆောင်မှူးဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်။ အတန်းငယ်တဲ့ကျောင်းသားလေးတွေကို အိပ်ချိန်တန် အိပ်ခိုင်းရပြီး ညတိုင်း ကျောင်းဆရာအဆောင်မှူးကြီးထံ သတင်းပို့ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်လို အဆောင်မှူးကျောင်းသားတွေဟာ အားကစားကိစ္စတွေ စီစဉ်ပြီး စကားစစ်ထိုးတဲ့အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့စည်းပေးကြရပါတယ်။ နောက်ပြီး ရပ်(ဂ်)ဘီ၊ ခရစ်ကက်နဲ့ ဟော်ကီကစားမယ့် ကျောင်းသားငယ်လေးတွေကို စည်းရုံးရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ရွယ်တူခေါင်းဆောင်တချို့နဲ့ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်က ခြားနားတဲ့သဘောထားနဲ့ ပိုတက်ကြွတဲ့ချဉ်းကပ်နည်းအစား ကျောင်းသားလေးတွေအပေါ် ယုံကြည်မှုပိုရှိထားကာ အားပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။

အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသစ်ဖြစ်ရခြင်းနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ဟာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ စွဲကပ်နေပြီး ကောင်လေးတွေကို ခြောက်လှန့်မယ့်အစား သူတို့ကို ကူညီချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေပါတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်တွေလုပ်လေ့ရှိတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကို ကျွန်တော်ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ညဘက်အဆောင်မီးပိတ်ပြီးရင် အရက်ဆိုင်ကို သွားခွင့် အများကြီး ရရှိကြပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခါတလေပဲသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားကျောင်းသားတချို့က အရက်သောက်သလို ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး။ ကျောင်းဆရာတချို့ဟာ သူတို့အိမ်တွေမှာပဲ သူတို့ဘာသာဘီယာချက်လုပ်ကြပါတယ်။ သူတို့အတွက် စည်းကမ်းတွေပိုပြီး လျော့ပေးထားပါတယ်။ ဆဋ္ဌမတန်းကျောင်းသားတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့နဲ့အတူသောက်ခွင့်ရပါတယ်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ်အကြာ ကျွန်တော်ကျောင်းထွက်ပြီးမှသာ ကျွန်တော် သောက်စားတတ်၊ ပါတီတက်တတ်လာပါတယ်။

အဲဒါအတွက် အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ပထမအချက်က ကျွန်တော်ဟာ သန့်သန့်လေးနေတတ်တဲ့ အားကစားသမား ဖြစ်

တော့ ကျွန်တော့်အားကစားလှုပ်ရှားမှုတွေကို ဘယ်အရာကမှ ထိခိုက်မှုမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒုတိယအချက်က ကျွန်တော်က ဂေဟာခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် အချိန်ပြည့် ဆေးလိပ်သောက်၊ အရက်ဆိုင်သွားနေရင်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့အခွင့်အရေးတွေ ကမောက်ကမဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အခြေခံအားဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ စံပြစာပေပညာရှင်အစစ်မဟုတ်ပေမယ့်လည်း လူလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်က မိဘတွေကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း သိပ္ပံဘာသာတွဲနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်ပေမယ့် 'အေ'လယ်ဗယ်စာမေးပွဲသုံးကြိမ်မှာ နှစ်ကြိမ်ကျခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်ရဲ့စံအတိုင်း ဓာတုဗေဒနဲ့ ရူပဗေဒစာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေရဲ့ထိပ်မှာ ကျွန်တော့်နာမည်တပ်ပြီး ကန့်ကွက်တဲ့အနေနဲ့ စာမေးပွဲခန်းထဲ အိပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မလေးရှားပြန်ရောက်နေတုန်း အောင်စာရင်းတွေရောက်လာတော့ အဖေ မပျော်နိုင်ရှာပါဘူး။ ဇီဝဗေဒဘာသာမှာ အဆင့် 'ဒီ'ရပြီး (ကျရှုံး) ဓာတုဗေဒမှာ 'အို'အဆင့် ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြေလွှာကို အဆင့်စံချိန်နဲ့ချိန်ပြီး အမှတ်ပေးတာကိုး။ ရူပဗေဒမှာ အက်(ဖ်)အဆင့်ရတော့ အဖေစိတ်ပျက်သွားပါလေရော။ အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်သွားတက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးနှစ်အတန်းပြန်တက်ပြီး ဟော်ကီကစားတယ်။ ပိုကောင်းတဲ့အမှတ်တွေနဲ့ စာမေးပွဲအောင်တယ်။ ဇီဝဗေဒမှာ 'အေ'ရတယ်။ ဓာတုဗေဒရူပဗေဒမှာ 'အေ'ရတယ်။ အဲဒါတောင် ပိုများလာတဲ့ကျောင်းစရိတ်တွေကို မကာမိပါဘူး။

အမေ အသေစောခြင်းဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် သိသာတဲ့သက်ရောက်မှုဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ပြောပြနိုင်တဲ့အချိန်အတွင်းက သေချာချာ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာစကားမပြောလိုက်ရလို့လည်း ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ပါတယ်။

သို့တစေ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ကျွန်တော့် မိဘတွေဆန္ဒပြည့်ဝလာစေဖို့လည်း ဒုတိယအခေါက်မှာ ကျွန်တော်ပိုပြီးမ

ကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် 'အေ'လယ်ဗယ်တန်းတစ်ကြိမ် အောင်တာရယ်၊ အားကစားအောင်ပွဲပေါင်းများစွာရယ်၊ ဂေဟာကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ရာထူးရယ်၊ လူတွေဆီက အကောင်းဆုံးကိုဘယ်လိုရယူမလဲ ဆိုတာရယ်ကို သဘောပေါက်သွားခြင်းတွေနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားပါတယ်။ ကျောင်းနေခြင်းအတွက်ရရှိတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက် ညီရင်းအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်သဘောကျပါတယ်။

အင်္ဂလန်အစိုးရကျောင်းတွေအပေါ် လူတချို့မှာ မှန်းဆထားတဲ့ စိတ်ကူးရှိပေမယ့် အက်(ပ်)ဆန်ကတော့ အဲဒီလိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ အဲဒီ ကျောင်းဟာ လက်ရွေးစင်လူတော်တွေချည်း မွေးထုတ်ဖို့ လူတချို့ကြိုတင် မှန်းဆထားတဲ့ကျောင်းမျိုး မဆန်ပါဘူး။ အဲဒီကျောင်းမှာ လူတန်းစားအလွှာ အတားအဆီးတွေကို ကျွန်တော်သတိမထားမိခဲ့ပါဘူး။ အမှုထမ်းတွေနဲ့ ကျောင်းသားတွေဟာ လက်တွေ့ဆန်သူတွေဖြစ်လို့ မိသားစုဆွေမျိုးဆန် လာပြီး အားလုံးနဲ့သင့်မြတ်အောင် နေတတ်ထိုင်တတ်လာပါ တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ပညာရေးမှတ်တမ်းဟာ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ကြား လောက်စရာမကောင်းပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်မှု၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခြင်းနဲ့ အသင်း အဖွဲ့လိုက် လုပ်ဆောင်မှုတွေအကြောင်း အက်(ပ်)ဆန်ထံမှ အများကြီးပညာ ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဘဝမှာ အဲဒီအရာအားလုံး ကို ရှေ့တန်းတင်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အခန်း (၃)

ကန္တာရ နှစ်ကာလများ

နောက်ခံသီချင်း - Edith and the Kingpin (Joni Mitchell)

အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ကနေ ကျွန်တော်ထွက်ခွာတော့ ကျွန်တော့်အသက်
 က ၁၉ နှစ်ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ကျိန်းသေသိတဲ့အရာတစ်ခုက ကျွန်တော်
 ဆရာဝန်မဖြစ်ချင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ကိုယ်မလုပ်ချင်တာ ဘာမှန်းသိနေတာက
 တစ်မျိုး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ဘာမှန်းသိအောင်လုပ်ရတာက ပိုပြီးခက်ပါ
 တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အနာဂတ်အစီအစဉ်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သိပ်မသိထား
 ဘဲ အဲဒီခေတ်ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်အများစုလုပ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ကျွန်
 တော် လုပ်ပါတယ်။ အဲဒါက ခရီးသွားတာပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က
 တော့ 'ကန္တာရနှစ်ကာလများ'ရယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာသတ်မှတ်ရည်ညွှန်းပါ
 တယ်။ ခရီးသွားရင်း လူ့ဘဝအကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကျွန်တော်
 အများကြီးသိခွင့်ရပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်အလုပ်အတိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ်

ကမ္ဘာလောကကြီးအပေါ် ကျွန်တော့်ရဲ့အမြင်ကို ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုရှိ
အောင် ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းမစ်(ဂျ)ဖင်နီဂန်နဲ့ ကျွန်တော်
ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံကို ခရီးဆုံးနိုင်ငံအဖြစ်ရွေးချယ်ခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၈၀
ပြည့်နှစ်တွေတုန်းက အမေရိကန်ဟာ သိပ်ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်
ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်အကိုင် အလွယ်တကူရရှိနိုင်ပြီး အခွင့်အလမ်းတွေ
ပေါများတဲ့နိုင်ငံရယ်လို့ အဲဒီအချိန်အထိ ကမ္ဘာကယူဆနေကြတုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်မှာ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး အလုံအလောက်ရှိနေပေ
မယ့်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ဝန်း ခရီးလှည့်နေတုန်း ကျွန်တော် အလုပ်
လုပ်ဖို့ လိုအပ်မယ်ဆိုတာသိပါတယ်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အမေရိကန်ကို
ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် များများစားစားကြည့်သွားချင်ပါတယ်။
ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော်သိပ်လိမ္မာခဲ့လို့ထင်ပါရဲ့။ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်
ကျွန်တော့်ဘာသာ ခွင့်မပြုလောက်တဲ့ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်စတင်လုပ်ခဲ့
တာလို့ တစ်ချိန်မှာကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်။ ထရန်(စ်)မေရိကားလေ
ကြောင်းမှ လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ ခရီးမထွက်ခင်မှာ
ပဲ အဲဒီလေယာဉ်ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံသွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်
တို့ဟာ ဒယ်(လ်)တာလေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်စီးသွားရာ လေယာဉ်
ပေါ်မှာ လေယာဉ်မယ်လေးတွေနဲ့ တောက်လျှောက် စကားစမြည်ပြောကာ
ပါတီပေါင်းများစွာအနက် ပထမဆုံးပါတီပွဲလေးကို ဆင်နွဲ့ကြပါတယ်။

လေယာဉ်မှူးတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို သဘောကျသွားလို့
လားမသိဘူး ဘော်စတွန်မြို့အလွန်မှာရှိတဲ့ ပီးဘော်ဒီဆိုတဲ့နေရာကိုလာဖို့
ဖိတ်ခေါ်ကြပါတယ်။ နယူးယောက်မြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသက်ပြီး
ကွင်း(စ်)မြို့နယ်၊ ဂျမေကားရပ်ကွက်ရှိ ဟောင်းဝပ်ဂျန်ဆင်ဟိုတယ်ကို သွား
ကာ အထုပ်အပိုးတွေထားကြတယ်။ ပြီးတော့အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လိုက်
ရှာကြတယ်။ နယူးယောက်မြို့မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်လကြာ
အောင် အလုပ်လုပ်ကြပြီးတော့ ဘော်စတွန်မြို့ကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့က မြေပုံမှာ ဘော်စတွန်ကိုရှာကြည့်ပြီး နယူးယောက်
နဲ့သိပ်မဝေးမှန်းသိရလို့ ဗြိတိန်မှာစီးကြတဲ့ ဘန်တလေမော်တော်ကား

အရွယ်အစားလောက်ရှိတဲ့ ကွန်ပက်ကားတစ်စီး ငှားရမ်းကြပါတယ်။ အဲဒီ ကားကိုမောင်းပြီး ဘော်စတွန်ကိုထွက်လာကြတာ ရှစ်နာရီကြာတော့ အဲဒီ ကိုရောက်ရော။ အမေရိကမှာရှိတဲ့အရာရာတိုင်းကို ကျွန်တော်တို့က ဆက် တိုက် လျှော့တွက်ထားခဲ့ကြတယ်။

နယူးယောက်ကအရက်ဆိုင်တွေမှာ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ အခန်းငှားခပေးနိုင်ရုံဝင်ငွေရဖို့ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာကြာ ရသမျှ အကုန်လုပ်တယ်။ အားလပ်တဲ့အခါ နယူးယောက်မြို့တွင်း လျှောက်လည် ပြီး အတွေ့အကြုံရယူခွင့်ရှိခဲ့တယ်။ ဘော်စတွန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အကိုင်ပိုကောင်းသွားတယ်။

ဘော်စတွန် ရက်ဆော့(စ်)အသင်း အခြေစိုက်ရာဖြစ်တဲ့ ဖင်ဝေး ပတ်(ခ်)မှာ အစားထိုးအော်ဂင်တီးသမားအလုပ်ကို ကျွန်တော်ရရှိတယ်။ ဘော့(စ်)ဘော့ပွဲတွေမှာ အမေရိကန်တွေအားလုံးလုပ်သလို ကျွန်တော်လုပ် တယ်။ အဲဒါက အစားအများကြီးစားပြီး ဘီယာအများကြီးသောက်တာပဲ။

မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနား ပြည်နယ်၊ ဂက်(စ်)တိုးနီးယားမြို့မှာ ကျွန် တော်ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ဘော်စတွန်မှာ ပါတီပွဲတွေကို ငြီးငွေ့ လာတော့ ဂရေးဟောင်း အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး တောင် ပိုင်းကိုသွားတယ်။ မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားဟာ အမေရိကမှာ ကျွန်တော် ပညာရေးအစစ် စတင်ရာနေရာဖြစ်ပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်းခွဲခြားထားပုံကို နား လည်စပြုပါတယ်။ မစ်(ဂျ်)နဲ့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားရင်း အလုပ်ရှာကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့တွေ့တဲ့ လူမည်းတချို့ က “မင်း ဘာလို့ လူဖြူတစ် ယောက်နဲ့အတူ ခရီးသွားနေတာလဲ”လို့ ကျွန်တော်ကို မေးကြတယ်။ ထို့အတူ လူဖြူတွေကလည်း “မင်း ဘာဖြစ်လို့ အိန္ဒိယပြည်သားတစ်ယောက်နဲ့ ခရီး သွားတာလဲ”လို့ မစ်(ဂျ်)ကို မေးကြပါတယ်။ မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားပြည် နယ်၊ ရှားလော့မြို့မှာ လူမည်းအဆိုတော်ကြီး မာဗင်ဂေးရဲ့ဂီတပွဲ ကျွန်တော် တို့ သွားကြည့်ကြတယ်။ ပွဲခင်းထဲမှာ လူဖြူဆိုလို့ မစ်(ဂျ်)တစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီဂီတပွဲဟာ လူဖြူ၊ လူမည်းခွဲခြားမှု ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မြင်အောင်ပြပေးလိုက်တယ်။

ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ လူမျိုးတွေနဲ့ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုတွေအားလုံး အတူတကွပါဝင်စေဖို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ရိပ်စားနားလည်မိစေပါတယ်။

မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားမှာနေထိုင်ပြီးနောက် ဂရေးဟောင်းကားလက်မှတ်သုံးပြီး အော်လန်ဒ်မြို့ကိုသွားကြတယ်။ ဂရေးဟောင်းကားလက်မှတ်က စီးခွင့်ခရီးစဉ်အကြိမ်ရေကန့်သတ်ထားတာမို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပြန်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကားအနောက်ပိုင်းဒေသကို ဝေးဝေးလံလံမရောက်ဖူးသေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြေပုံစာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကိုသွားဖို့ဆုံးဖြတ်တယ်။ မသိနားမလည်တဲ့ ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုဟာ သိပ်မဝေးသလိုပါပဲ။ နောက်ဆုံးရက်ခွဲကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်က နေရောင်ခြည်အောက်မှာ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်ကနေ ဆင်းလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကနေ အောက်ဘက် လော့(စ်)အိန်ဂျလီ(စ်)မြို့ကို သွားကြပြန်တယ်။ အဲဒီကနေမှ ဗြိတိန်နိုင်ငံသွားဖို့ လပ်ဗီးဂပ်စ်မြို့ကနေ ထွက်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဗီးဂပ်စ်ဟာ အဆုံးစွန်ပေါ်လွင်လှတဲ့ ဒီခရီးတစ်လျှောက်မှာ မျက်လုံးဖွင့်ပေးတဲ့ နောက်ဆုံးမြို့ပါပဲ။

ဗီးဂပ်စ်ရဲ့ ဈေးချိုမှု၊ တောက်ပမှု၊ အရောင်အသွေးစုံလင်မှုနဲ့ ပွင့်လင်းမှု စတဲ့အရာအားလုံးကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။ အရင်က ကျွန်တော် မြင်ဖူးသမျှအားလုံးနဲ့ အတော်ခြားနားတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်တော်က လန်ဒန်ကိုပြန်သွားစဉ် မစ်(ဂျ်)က ဩစတြေးလျကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကြည်နူးစရာအမှတ်တရတွေနဲ့အတူ အမေရိကကို စွန့်ခွာရပေမယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခံစားရတဲ့ကန့်သတ်ပိုင်းခြားမှုတွေအကြောင်း အံ့အားသင့်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

မာဗင်ဂေးဂီတပွဲဟာ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ ကာလကြာမြင့်စွာ စွဲထင်နေတဲ့ အခိုက်အတန့်ဖြစ်ပြီး လူသားတွေ အတူတကွဘယ်လိုနေထိုင်၊ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ကြကြောင်း ကျွန်တော့်အတွေးကို ပုံဖော်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အမေရိကားမှာ ခွဲခြားမှုနဲ့ လူတွေရဲ့အတ္တ ဦးစားပေးတဲ့ ဘဝတွေကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့ရပြီးနောက် လန်ဒန်မြို့ကို ကျွန်တော် အမြင်ပွင့်စွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျွန်တော်ထင်ထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုကြီးမားပြီး ဗြိတိန်နိုင်ငံဟာ အများကြီးပိုသေးငယ်သွားသလိုပါပဲ။ နောက်ပြီး ၎င်းရဲ့သဘောထားတွေက အနုတ်လက္ခဏာဆောင်ပါတယ်။

အမေရိကားမှာတော့ ခွဲခြားမှုတွေကလွဲလို့ အောင်မြင်မှုကို အမြဲဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်ကြပါတယ်။ ပြည်သူတွေက အောင်မြင်မှုကို ခွဲခြားပြီး သူတို့ရဲ့စွမ်းဆောင်မှုတွေအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗြိတိန်မှာတော့ ပြည်သူတွေဟာ အောင်မြင်မှုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်တူပြီး အဲဒါက ကျွန်တော့်ကို နားလည်ရခက်စေပါတယ်။ ပြည်သူတွေဘာကြောင့် သူတို့ဘာသာ အဆင့်နှိမ့်ချမှန်း ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အမြဲအပြုသဘောတွေ စဉ်းစားပြီး လုပ်ဆောင်တတ်သူပါ။ တကယ်လို့ သင့်မှာ အပြုသဘောဆောင်တဲ့အမြင်ရှိမယ်ဆိုရင် သင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

* * *

လန်ဒန်မှာနေရလို့ ကျွန်တော်ပျော်ပေမယ့် သိပ်မကြာခင်မှာ အဖေက ကျွန်တော် အပျော်အပါးလိုက်စားတာကို ဟန့်တားပြီး မလေးရှားကိုပြန်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြတ်ထားပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ ဟီ(သ်)ရိုးလေဆိပ်ရှိ ထွက်ခွာဆောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေတုန်း ကျွန်တော့်လေယာဉ် နောက်ကျပြီးထွက်မယ်ဆိုတဲ့ ကြေညာသံထွက် ပေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘားဆီသွားတော့ ကျွန်တော်သိတဲ့ ခရစ်ကက်အားကစားသမားတစ်ဦးကို ကျွန်တော့်မျက်စိထောင့်စွန်းက မြင်လိုက်မိပါတယ်။

သူကတော့ ဩစတြေးလျခရစ်ကက်အားကစားသမား မက်(စ်)ဝေါ့ကားဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အမှတ်အသားနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးပါရှိကာ ဘားကောင်တာမှာ ဖန်ခွက်လွတ်တချို့ သူ့ရှေ့ချပြီး တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေ

ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က မက်(စ်)ရဲ့ နိုင်ငံကျော်သြစတြေးလျခရစ်ကက်ကစား သမားဘဝဟာ နေဝင်ချိန်ရောက်နေပါပြီ။ သူဟာ အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ သွမ်ဆင်နဲ့ လီလီအဖွင့်တိုက်ခိုက် နည်းအတွက် အရန်ကစားသမားဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော် မှင်တက်မိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်က သူ့ ဆီချဉ်းကပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် အရက် တစ်ခွက်စီ အတူသောက်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက် သောက်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မယ့်ကိစ္စဟာ အကောင်းဆုံး စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူးလို့ သူပြောလို့ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း လေယာဉ် လက်မှတ်ကို မလေးရှားအစား ဆစ်ဒနီသွားဖို့ စိတ်ကူးပေါက်စပြုလာတယ်။

အဲဒီနောက် အမေရိကန်အဆိုတော် ဘီလီဂျီဝယ်(လ်)က ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူလာထိုင်တဲ့အခါ အရာအားလုံးဟာပိုပြီးအိပ်မက်ဆန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား ဘားမှာအကြာကြီးထိုင်ပြီးမှ လူစုခွဲတဲ့အခါ ကျွန်တော်က လက်မှတ်သွားလဲလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အိမ်မပြန်တော့ ဘဲ မက်(စ်)ဝေါ့ကားနဲ့အတူ ဆစ်ဒနီကိုလိုက်သွားပြီး မစ်(ဂျ်)ကို သွားတွေ့ တယ်။ အဖေကတော့ သိပ်မကျေနပ်ဘူးပေါ့။

အခုလည်း ခရီးသွားခြင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဖွင့်ပေးပါတယ်။ သြစတြေးလျနိုင်ငံသားတွေဟာပွင့်လင်းတဲ့အမြင်ရှိပြီး အပြုသဘောဆောင် ကြတယ်လို့ ကျွန်တော် အရင်ကအမြဲထင်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက သြ စတြေးလျဒေသခံတိုင်းရင်းသား (အဘိုရီဂျင်း)တွေအပေါ် လူအများစုရဲ့ ဆိုးရွားတဲ့သဘောထားကြောင့် ကျွန်တော်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။

ကွင်းစလန်းပြည်နယ်က သြစတြေးလျသားလူဖြူတွေဆို အဲဒီအ ဘိုရီဂျင်းတွေကို လက်စဖျောက်သင့်တယ်လို့တောင်ပြောကြတာ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရပါတယ်။ လူနည်းစုအုပ်စုတွေကို သီးခြားခွဲထုတ်ပြီးထားရှိတဲ့ လူမှု ရေးစနစ်၊ ‘သူတို့နဲ့ ငါတို့’ဆိုတဲ့ သဘောထားဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲစွဲငြိလာ ပြီး အမေရိကမှာကျွန်တော်ရရှိတဲ့ထင်မြင်ချက်ကို အားဖြည့်ပေးလိုက်ပါ တယ်။

သြစတြေးလျမှာနေထိုင်တုန်း စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံတစ်ခြံမှာ ကျွန် တော် လအနည်းငယ်ကြာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီးနောက် အနာဂတ်မှာ ကျွန်တော်

ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ဖို့အချိန်ကျရောက်လာမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

* * *

လန်ဒန်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်အသက်က ၂၀ နှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ပြည်ပရောက်နေတဲ့ တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း ကျွန် တော် အများကြီးတတ်မြောက်ခဲ့ပေမယ့် စည်းလွတ်ဝါးလွတ်သောက်စား ပျော်ပါးနိုင်စွမ်းရှိလာတာကလွဲပြီး ဘာမှဖြစ်မြောက်အောင် ကျွန်တော်မ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီအတွေးက ကျွန်တော့်ကိုစတင်နှိပ်စက်ပါတယ်။ မေဖဲယား ရုပ် ကွက်ရှိ ကဗင်းဒစ်(ရှ်)ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်စားပွဲထိုးအလုပ်ရသွားပါတယ်။ အဲဒီဟိုတယ်တည်ထောင်သူ 'ရိုဆာလူးဝစ္စ'ရဲ့ ဘဝကို မှီငြမ်းရိုက်ကူးတဲ့ ရုပ် သံစီးရီး *The Duchess of Duke Street* ကြောင့် အဲဒီဟိုတယ်ဟာ ရေပန်းစား လာပါတယ်။

ကျွန်တော့်အလုပ်က ပင်ပန်းပါတယ်။ မနက် ၅ နာရီအိပ်ရာက ထ ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကို ပြင်ဆင်ရတယ်။ အစားအသောက်တွေလိုက်ချပေး ရတယ်။ ချေးများတဲ့စားသုံးသူတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတယ်။ စားပွဲထိုး ခေါင်း (စားပွဲထိုးကြီးကြပ်ရေးမှူး)ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ည ၁၀ နာရီအထိ အလုပ် လုပ်ရတယ်။

ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဟာ အရမ်းပင်ပန်းပါတယ်။ အလုပ်ချိန်နာရီ ဘယ်လောက်များမှန်း၊ ရုပ်ပိုင်းအရ ဘယ်လောက်ခက်ခဲမှန်း လူတွေမသိ ကြပါဘူး။ စားဖိုဆောင်မှဝန်ထမ်းတွေ၊ ပစ္စည်းသယ်လုပ်သားတွေနဲ့ တခြား စားပွဲထိုးတွေကို ကျွန်တော်လျင်မြန်စွာပဲ လေးစားကြည်ညိုမြတ်နိုးတတ် လာပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ ကမ္ဘာအနှံ့ကလာခဲ့ကြသူတွေဖြစ်ပြီး မဖြစ် စလောက် လစာငွေအတွက် အပင်ပန်းခံလုပ်နေကြရသူတွေပါပဲ။

အမေရိကန်နဲ့ ဩစတြေးလျတို့မှ လူနည်းစုအုပ်စုသီးခြားခွဲမှုဆိုင် ရာ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာမှာ ခြားနားမှုက ပိုအား ကောင်းနေပါတယ်။ ဒီမှာကတော့လူမျိုးမရွေး၊ အသားအရောင်မရွေး လူ

mgyoe.com

တိုင်းဟာ စုစည်းခံရပြီး ယခုလိုပင်ပန်းခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေတွေကြားမှာ အချင်းချင်းကူညီရိုင်းပင်းကြပုံကိုမြင်ရတာ နှိမ့်ချစရာဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာစမတ်အကျဆုံး ဝတ်စားဆင်မြန်း တတ်သူမဟုတ်ပါဘူး။ တီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ အားကစားဘောင်းဘီရှည်တစ် ထည်လောက်ဝတ်ထားရလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ကဗင်းဒစ်(ရှ်)ဟိုတယ် မှာတော့ ကျွန်တော်တို့စားပွဲထိုးတွေဟာ ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ရှပ်အဖြူ ရောင်နဲ့ လည်စည်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တဲ့ကျွန်တော်ဟာ တစ်မနက်မှာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်းဓားရှ လို့ထွက်တဲ့သွေးတွေ ရှပ်အကျီကော်လံပေါ်မှာ စွန်းထင်းလျက်နဲ့ အလုပ်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်စားပွဲထိုးတစ်ဦးက စားပွဲထိုးခေါင်း ရှေ့ ကျွန်တော်မရောက်ခင် လှမ်းတားပြီး ရှပ်အကျီအသစ်တစ်ထည် ထုတ် ပေးပါတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ကိုသတိထားရိတ် ပေမယ့် ယမန်နေ့ကအလုပ်လုပ်ထားလို့ တွန့်ကြေနေတဲ့ရှပ်အကျီကြောင့် အိမ်ပြန်မီးပူတိုက်ဖို့ စေလွှတ်ခံရပါတယ်။ ဘဝတူစားပွဲထိုးတွေက ကျွန်တော့် ကို စောင့်ရှောက်ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်းကို ကျွန်တော်အကဲစမ်း မိတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။

ကဗင်းဒစ်(ရှ်)ဟိုတယ်မှာလုပ်ရတာ လူတိုင်းအတွက် ပင်ပန်းပါ တယ်။ လစာမစို့မပို့ရပြီး ခါးချည့်အောင်လုပ်ရတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ပတ်ဝန်း ကျင်ကလည်း ကြမ်းတမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ အသားက ဘာအရောင်ရှိရှိ ဘယ်ဘာသာတရားပဲကိုးကွယ်သည်ဖြစ်စေ လူ တိုင်းကို ကြိုဆိုလက်ခံထွေးပွေ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပိုကောင်းမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မဆို ကျွန်တော်ဝမ်းပန်း တသာ စကားပြောမှာဖြစ်သလို တန်းတူဆက်ဆံမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခွန်အားအစစ်အမှန်ဖြစ်မယ်လို့ထင်မိပါတယ်။

ကဗင်းဒစ်(ရှ်)ဟိုတယ်မှာ သင့်တင့်မျှတမှုကို လေ့လာဆည်းပူး သင်ယူရသလိုပဲ သင့်တော်မှန်ကန်တဲ့ပညာမတတ်မြောက်ထားရင် မိမိ

အနာဂတ်က ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာပါ သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနာဂတ်ဟာ မတောက်ပပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ 'အေ' လယ် ဗယ်အတန်းတွေ ပြန်တက်တယ်။ ကျွန်တော်တကယ်သင်ယူချင်တဲ့ ဘာသာ နှစ်ခုဖြစ်တဲ့ သမိုင်းနဲ့ ဘောဂဗေဒကို ဒီတစ်ခါရွေးချယ်တယ်။ ကျွန်တော့် အဒေါ်ကဘာမင်ဂမ်မြို့မှာနေထိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမြို့ထဲက အပေါစား ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ပညာဆည်းပူးရင်း သူ့အိမ်မှာ အတော် ကြာနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ခါစမှာ အဒေါ်ကပျော်နေပေမယ့် ကျွန်တော်အပျော်အပါးကြိုက်မှန်းသိပြီးနောက် သူ့သားသမီးတွေ အတုခိုး မှားမှာစိုးလို့ နှစ်လလောက်အကြာမှာ ကျွန်တော့်ကိုနှင်ချလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အမြဲတမ်းနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်သူလို့ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဘဝအကြောင်းနားလည်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားဖြစ်ပါ တော့တယ်။ မော့စလီမြို့ရှိ ကျောင်းလမ်းထဲကအဆောင်မှာ ကျွန်တော်နေ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်တာဝန်ယူရတယ်။ အဲဒါဟာ ဖွင့်ဟပြောဆိုမှု တစ်မျိုးပါပဲ။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်ပျော်ပါးတာကို မရပ်တန့်စေပေမယ့် အရာ အားလုံးကို စုစည်းဖို့က ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲဆိုတာကို အလေး ထားတတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာခြင်း၊ အရာအားလုံး သန့်ပြန် အောင်ထားခြင်း၊ လက်ထဲမှာငွေမြဲအောင်လုပ်ခြင်း၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ခုခံကာကွယ်ဖို့လိုတဲ့အခါကျမှ သိနားလည်တဲ့ မရေတွက်နိုင်လောက် တဲ့ တခြားကိစ္စတွေ အားလုံးပါပဲ။ အဖေရဲ့ ခြိုးခြံစိစစ်ချွေတာတဲ့အကျင့်ကို ကျွန်တော် ပိုပြီးနားလည်လာတယ်။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် စာမေးပွဲမှာအမှတ်တွေကောင်းလို့ လန်ဒန်ကတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ စာရင်းစစ်၊ စာရင်းကိုင်သင်တန်းတက်ခွင့် ရပါတယ်။ အခုမှပဲ ပညာရေးမှာ ကျွန်တော်တစ်ခုခု အောင်မြင်ခဲ့ပြီမို့ အဖေ ဂုဏ်ယူနေတယ်။ ဒါဟာဘာမှသိပ်မဟုတ်လှပေမယ့် မှန်ကန်တဲ့လားရာဆီ သွားဖို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပါပဲ။ သို့တစေ အဖေမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မ လာခဲ့ပါဘူး။

မိတ်ဒါဗေး(လ်)ရပ်ကွက်က ဝါရှင်တန်ခရက်ဆင့်နဲ့ ရန်းဒေါ(ဖ်) ရိပ်သာလမ်းမထောင့်မှာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိပါတယ်။ အဲဒီရှေ့မှာ ကတ္တ ရာ ပင်လယ်ပြင်ထဲက စိမ်းမြေကျွန်းလေးလိုဖြစ်နေတဲ့ မော်တော်ယာဉ်တွေ ပတ်စရာအဝိုင်းတစ်ဝိုင်းရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်အကြောင်းစဉ်းစားတဲ့အခါ ကျွန်တော် ပထမဆုံးသတိရတာက အဲဒီအဝိုင်းကြီးပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီအရက်ဆိုင်ထဲမှာ အချိန်တွေအများကြီး ဖြုန်းခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီကာလနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော့် မှတ် ညဏ်က သိပ်ဝိုးတဝါးဖြစ်နေတာပဲ။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးစာမေးပွဲမဖြေခင်အထိ ကျွန်တော့်ကို တက္က သိုလ်ကြီးက သိပ်မြင်ဖူးပုံမပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အရက်ဆိုင်မှာ လှုပ် ရှားမှုတွေနဲ့အတူ စာရင်းကိုင်ပညာရဲ့ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို မှီတွယ်နေမယ့် အစား တက္ကသိုလ်အသင်းအဖွဲ့ပေါင်းစုံမှတစ်ဆင့် လောကကြီးအကြောင်း ကို လေ့လာဆည်းပူးပါတယ်။

မောင်မယ်သစ်လွင်ရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှာ ပင်မခန်းမဆောင် ကြီးထဲရှိ အုပ်စုအသင်းအဖွဲ့တွေကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး နောက်ဆုံးကျ တော့ မလေးရှား၊ စင်ကာပူအသင်း စားပွဲရှေ့ရောက်သွားပါတယ်။

အဲဒီက လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ဟိုင်း- ခင်ဗျားက မလေးရှားလူမျိုးလား။ ကျွန်တော်တို့အသင်း ထဲဝင်ပါလား။ အမိနိုင်ငံနဲ့ ထိတွေ့မှုရှိစေတဲ့ပွဲတွေ အများကြီးကျင်းပလေ့ ရှိတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို နားမလည်တဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ကြည့်ပြီး...

“ဘာလို့ ကျွန်တော်က အဲဒါလုပ်ရမှာလဲ။ မလေးရှား၊ စင်ကာပူ အကြောင်း ကျွန်တော်အကုန်သိပြီးသား။ ကျွန်တော်က တခြားနိုင်ငံတွေ အကြောင်း စိတ်ဝင်စားတာ”လို့ ပြောပြီး အဲဒီနားက ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ နည်းနည်းစိတ်ဆိုးသွားပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံကလာတဲ့လူတွေပါဝင်တဲ့ အုပ်စုထဲပါဝင်တာ ဘာမှမမိပွယ်မရှိ ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီအစား ဘရာဇီးအသင်းထဲ ကျွန်တော်ဝင်ပြီး

ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းအတွက် ပိုပျော်ရပါတယ်။

ဘရာဇီးနိုင်ငံရဲ့ ဘာသာတရားဟာဘောလုံးပါပဲ။ မိတ်ဒါဗေး(လ်) မှာ ကျွန်တော်နေထိုင်ရင်း သူငယ်ချင်းအုပ်စုအကြီးကြီးနဲ့အတူတူ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ တချို့က အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်မှ ဖြစ်ပြီး တချို့က လန်ဒန်မြို့ကကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လက်ရှိတက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကလည်း ကျွန်တော်အတန်းမှန်မှန်မတက်လို့ ဂရုစိုက်ပုံမရပါဘူး။

ပါတီပွဲလုပ်ချိန်ကျပြီဆိုရင် ကျွန်တော်က ပါတီမှာသောက်ဖို့ ဝိုင်နဲ့ ဘီယာတွေ ကာလေးမြို့မှာ တစ်နေကုန် သွားဝယ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဂီတပွဲတွေကြည့်ဖို့ ပါရီမြို့ကိုသွားပါတယ်။ ဗြိတိသျှဂီတအဖွဲ့ *The Police* ရဲ့ လဟာပြင်ဂီတပွဲကို ကျွန်တော်သွားကြည့်တော့ ပြင်သစ်ပရိသတ်တွေက ဗြိတိသျှပေါ့(ပ်)ဂီတအဖွဲ့ *A Flock of Seagulls* ကို ရွံ့တွေနဲ့ဝိုင်းပေါက်တာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့သိပ်မညံ့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ပြင်သစ်တွေက စိတ်မရှည်တာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။

တစ်ခါတလေ ခရစ်ကက်လောကရဲ့ဌာနေဖြစ်တဲ့ Lord's မှာ တစ်နေကုန် ကျွန်တော်နေပါတယ်။ ခရစ်ကက်ပွဲ ကြည့်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ အဲဒီမှာရှိတဲ့အရက်ဆိုင်က တစ်နေလုံးဖွင့်ထားတာကြောင့်ပါပဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မစ်မက်ဘရိုက်က လန်ဒန်၊ နော်တင်ဟေး(လ်)လမ်းထဲရှိ လက်ဘရွတ်ဂါးဒင်းရပ်ကွက်က သူ့အစ်ကိုရဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားထားပါတယ်။ ၁၉၈၄-၈၅ ခုနှစ်လောက်မှာ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ အချိန်များများဖြုန်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မစ်လက်ထဲမှာ ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်နာမည်မှတ်ထားတဲ့ စာမျက်နှာတွေ အများကြီးပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် ရာနှုန်းပြည့်နေသလိုဖြစ်သွားပါတယ်။ မစ်နဲ့ကျွန်တော်ဟာ အနီးအနားကပါတီပွဲတွေ တက်ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မိုနိုပိုလီကစားကြတယ်။ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းခြေတစ်လှမ်းသူ့ထက်သာတတ်ပြီး တစ်ခါကဆို တစ်နာရီအတွင်းမှာ မစ်ကို နှစ်ပွဲအနိုင်ယူဖူးတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညနက်ပိုင်းအထိထိုင်ကစားရင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစိတ်ကူးတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြပြီး ဓာတ်ပြားတွေဖွင့်နားထောင်ကြတယ်။ Joni Mitchell ရဲ့ *The Hissing of Summer Lawns* ဓာတ်ပြားဟာ ကျွန်တော်တို့အကြိုက်ဆုံးဓာတ်ပြားအယ်(လ်)ဘမ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအထဲကသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ *Edith and The Kingpin* ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တွေ ဖွင့်နားထောင်တဲ့အကြိမ်ရေများလွန်းလို့ ဓာတ်ပြားအပ်ကြောင်းထပ်တဲ့အထိပဲ။ (နောက် နှစ် ၂၀ နီးပါးကြာတဲ့အခါ မလေးရှားကို ဂျီနီမစ်ချဲ့(လ်)ရောက်လာတယ်။ အဲဒီသီချင်းကို ကျွန်တော်နဲ့မစ် အဆက်မပြတ်နားထောင်ကြကြောင်း သူ့ကိုကျွန်တော်ပြောပြတယ်။ ဂျီနီက သူ့ရဲ့ စီဒီအသစ်တစ်ချပ်ကို မစ်အတွက် လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ပျော်ရွှင်စရာအမှတ်တရတွေပြန်သတိရဖို့ မျှော်လင့်ကြောင်း သူ(မ)က ပြောသွားသေးတယ်။)

မစ်နဲ့ကျွန်တော် လက်ဘရွတ်ဂါဒင်းကတိုက်ခန်းမှာနေထိုင်ကြချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က ကျူပီအာ(ရ်)ရဲ့ကွင်းဖြစ်တဲ့ လော့(ဖ်)တပ်လမ်းကစားကွင်းမှ ခဲတစ်ပစ်စာအကွာရှိ အပ်(စ်)ဘရစ်လမ်းထဲ ပြောင်းရွှေ့ပါတယ်။

မစ်ဟာ လော့(ဖ်)တပ်လမ်းကအရက်ဆိုင်မှာ ဘီယာငွဲ့သူအလုပ်ယာယီရရှိပြီး ၁၉၈၅ ခုနှစ်ရဲ့ ဇွန်လတစ်ညမှာ ဒဏ္ဍာရီသဖွယ်ကျော်ကြားတဲ့ ယူဆီဘီယိုပက်ဒရီးဇေးနဲ့ ဘယ်ရီမက်ဂွီဂန်တို့လက်ဝှေ့ပွဲကို သွားကြည့်တော့လည်း မစ်အလုပ်ဝင်နေတယ်။

၁၅ ချီ ထိုးခတ်ကြပြီးနောက် ဘယ်ရီက အမှတ်ပိုင်တွေကြောင့်နဲ့ အနိုင်ရသွားတယ်။ သူ့ရဲ့လက်ဝှေ့သမားသက်တမ်းမှာ အကောင်းဆုံးညဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီပွဲဟာ နောက်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လန်ဒန်မှ အားကစားစံအိမ်ဖြစ်လာဖို့ နိဒါန်းပျိုးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လန်ဒန်မြို့ရဲ့အကောင်းဆုံးအရာကတော့ မိမိက ညတိုင်းအပြင်ထွက်ချင်ရင် ညတိုင်းပါတီပွဲတစ်ပွဲ ရှိနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အမြဲလိုလို အပြင်ထွက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မကြာခဏ နိုက်ဘရစ်အရပ်ရှိ ဘော့(ရှ်)အင်တီးယား(စ်) (Borshtch 'n' Tears) ဆိုတဲ့ ရုရှား စားသောက်

ဆိုင်ရဲ့မြေအောက်ခန်းကိုရောက်သွားပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဆိုင်က လူတွေနဲ့အတူ မိုးလင်းအထိ သောက်ကြပါတယ်။

* * *

စာရှုသူခန့်မှန်းလို့ရတဲ့အတိုင်း တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ တခြားကျောင်းသူကျောင်းသားတွေနည်းတူ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ခန်းငှား ခ တနင့်တပိုးပေးပြီး နေထိုင်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့ ကွဲပြားစွာ ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စအတွက်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။

အိမ်တစ်လုံးအပိုင်ဝယ်ယူဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ဘာသာ စိန်ခေါ် လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပုံမှန်လစာတွေ မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘဏ် ချေးငွေနဲ့ အရစ်ကျဝယ်ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သို့တစေ ကျွန်တော်က ရာချီတဲ့ ငွေကြေးအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီဖုန်းဆက်ပြီး၊ စာရေးပြီးအကြံဉာဏ်တောင်း ပါတယ်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဟားကြတယ်။ အပြတ်ငြင်း လွတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဇွဲမလျှော့ဘဲဆက်ကြိုးစားတယ်။ တယ်လီဖုန်း လမ်း ညွှန်စာအုပ်ကြီးလှန်လှော့ပြီး မိတ်ဆွေတွေလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်းလုပ်တယ်။ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ရုံးခန်းတွေထဲဝင်စည်းရုံးတယ်။ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လက်လျှော့ခိုင်းကြတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးဟာ မဖြစ်နိုင် ကြောင်းပြောပြကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လက်မခံဘူး။ ‘စထရီဟမ်း ဟိုတယ်’ လမ်းထဲက Irish life အာမခံလုပ်ငန်းမှပွဲစားတစ်ဦးနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ကံကောင်းသွားတာတောင် ကျွန်တော်မဝံ့မရဲဖြစ်နေတုန်းပဲ။

စထရီဟမ်းလမ်းကို သင်မရောက်ဖူးသေးရင် အထူးသဖြင့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းက အဲဒီလမ်းကို သင်လုံးဝမမြင်ဖူးခဲ့ရင် အဲဒီလမ်းမှာ ကျွန်တော်သဘောတူညီမှုတစ်ခုရဖို့ အခွင့်အရေးရှိမယ်ဆိုတာ သင်ယုံရခက် ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တကယ်ပဲအဆင်ပြေသွားပါတယ်။ အဲဒီပွဲစား နဲ့ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲအလုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ တောက်ပမှုနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့တောင်းဆိုမှုကို သိပ်သဘောကျသွားလို့ ထင် ပါရဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို အပေးအယူကိစ္စကမ်းလှမ်းတယ်။ ကျွန်တော့်

အဖေထောက်ပံ့ငွေကိုထုတ်ယူပြီး ဒီမှာကျောင်းတက်နေကြောင်း၊ အဲဒီထောက်ပံ့ကြေးကိုပဲ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေအဖြစ် အသုံးချလိုက်ကြောင်း ကျွန်တော်က သူ့ကိုရှင်းပြပါတယ်။ သူကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကြံဖန်လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မာ(ခံ)ဝဲ(လ်)ဟေး(လ်)အရပ်ရှိ ကို(လ်)နီဟက်(ချ်)လမ်းသွယ်ထဲက အိမ်တစ်လုံးကို ပေါင် ၂၆,၀၀၀ ဘဏ်ချေးငွေစနစ်နဲ့ကျွန်တော်ဝယ်ယူလိုက်ပါတယ်။

အဲဒါကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးသင့်လျော်မှန်ကန်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသဘောတူညီမှုအဖြစ် ကျွန်တော်သတ်မှတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသဘောတူညီချက်ရယူရာမှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ဟန်ရေးပြကောင်းမှုရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မူလပထမ အယူမှားသွားကြောင်း သက်သေပြချင်တဲ့ ဆန္ဒရယ်တို့နဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

အက်(ပ်)ဆန်ကျောင်းတက်နေကတည်းက နက်ဝက်(စ်)ဘဏ်တိုက်နဲ့ ကျွန်တော် လက်တွဲခဲ့ပါတယ်။ ခရစ်ကက်အတွက် သူတို့က စပွန်ဆာပေးတာကြောင့် သူတို့ကို ကျွန်တော်ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ (အဲဒီ စပွန်ဆာပေးတဲ့ကိစ္စဟာ 'အဲအေးရှား'ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်ဦးစီးတဲ့အချိန်အထိ ပါလာပါတယ်။)

ဘဏ်ချေးငွေစနစ်နဲ့ အိမ်ဝယ်ယူဖို့အတွက် ကျွန်တော်ပထမဆုံးချဉ်းကပ်ခဲ့တဲ့ဘဏ်တွေထဲက နက်ဝက်(စ်)လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဘဏ်မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကို ပြောင်လှောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ သူတို့မလုပ်ချင်ရင် တခြားလူတွေနဲ့သွားလုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ကူး(စ်)ဘဏ်ဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ဂုဏ်သိက္ခာအရှိဆုံးဘဏ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရေးပါမှုကဏ္ဍကို ကမ္ဘာကြီးကို ပြသချင်နေပါပြီ။

ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကို သက်သေပြချင်တာကြောင့် တက္ကသိုလ်နဲ့ အနီးဆုံးရှိ ကူး(စ်)ဘဏ်ခွဲကို သွားရှာပါတယ်။ မိမိ မိသားစုက သူတို့နဲ့ အရင်က ဆက်သွယ်လုပ်ခြင်းမရှိခဲ့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် မိမိဟာ တော်ဝင်မိသားစု

ဝင်တစ်ဦးမဟုတ်ရင်၊သူတို့ဘဏ်မှာငွေစာရင်းဖွင့်လို့မရနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ကြားထားပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း အဲဒီဘဏ်ဟာ ဘုရင်မကြီး အဲလီ ဇောက်ရဲ့ လက်စွဲတော်ဘဏ်ကြီးပါပဲ။

နက်ဝက်(စ်)ဘဏ်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်မဖြစ်မှန်းသိပြီး တစ်ပတ် အကြာမှာ ဖလီလမ်းထဲက ကူး(စ်)ဘဏ်ခွဲဆီ ခြေလျင်လျှောက်သွားပါတယ်။ ကူး(စ်)ရဲ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဘဏ်ရှေ့မှာ တံခါးစောင့်တစ်ဦးရပ်နေပြီး ကျွန်တော်ဝင်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော့်လာရင်းကိစ္စ သူ့ကိုပြောပြရပါတယ်။

အဲဒီနောက် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားလို့ ဘဏ်အရာရှိပုံစံပေါက် တဲ့ သက်ကြီးပိုင်းလူတစ်ယောက်ရဲ့စားပွဲရှေ့မှာ ကျွန်တော်ထိုင်ရပါတယ်။ သူပုံစံက ဖြူစရာကောင်းပါတယ်။ နော်တင်ဟေး(လ်)မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း မစ်နဲ့ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံး အကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က စိတ်ပြတ်သားလွန်းတဲ့ပုံစံပေါက်နေလို့ထင်ပါရဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီဘဏ်မှာစာရင်းဖွင့်ပြီး အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ချက် လက်မှတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ ရရှိသွားပါတယ်။

၁၉၈၀ပြည့်လွန်နှစ်တွေအတွင်းက ကူး(စ်)ဘဏ်ရဲ့ချက်စာအုပ်တွေ က တခြားဘဏ်ကချက်စာအုပ်တွေထက် အရွယ်အစားပိုကြီးပြီး လူတကာ အထင်ကြီးစရာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စထရီဟမ်းလမ်းထဲက အိုင်းရစ်(ရှ်)လိုက်(ဖ်) အာမခံကိုယ်စားလှယ်နဲ့တွေ့တော့ အဲဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ဆွဲထုတ်လိုက် တာနဲ့ သူ့မျက်နှာထားကပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ စာအုပ်ပိုင်ရှင်ဟာ ကစား သမားပဲလို့ စာအုပ်ကအသိပေးလိုက်သလိုပဲ။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော် အိမ်ပိုင်နဲ့ နေနိုင်ပါပြီ။ အဲဒီကစပြီး ကျွန်တော် အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း ပုံ မှန်လုပ်ပါတယ်။ သုံးနှစ်တာအတွင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် သွားပြီး အတန်းတင်စာမေးပွဲမှာ အောင်မှတ်ရရုံလေး ဝင်ဖြေဆိုခဲ့ပါတယ်။ မလေးရှားမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကလည်း ကျွန်တော့်အတွက်စိတ်ပူနေ ပြန်ရော။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က နေထိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ကို ကျွန်တော့် ကျောင်း စရိတ်ထောက်ပံ့ဖို့ ရောင်းစားပစ်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်ဘဝင် မကျနိုင်တဲ့အဖေက ကျွန်တော့်ကိုရာသေပေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်း စာရင်းစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် စာကြိုးစားမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကွာလာလမ်ပူပြန်လာပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မလား စဉ်းစားစမ်း တိုနီ။ မင်းဘာမှမလုပ်ရင် ငါဆက်ပြီး ထောက်ပံ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး” လို့ သူက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မယ်ရီ(လ်)ဘုန်းလမ်းရှိ အယ်အက်(စ်) အေခေါ် လန်ဒန်စာရင်းကိုင်ပညာသင်ကျောင်းမှာ စာရင်းစစ်ဘာသာသင် တန်းတက်ဖို့ လျှောက်လွှာချက်ချင်းတင်လိုက်ပါတယ်။

စာရင်းစစ်တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်စာမေးပွဲအများကြီးဖြေဆိုရပါ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်းစစ်ဖြစ်ပြီးရင် အလုပ်ရဖို့သေချာပါတယ်။ စာရင်းစစ်တွေအတွက်အလုပ်အကိုင်က အမြဲပေါ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သင်ခန်းစာတွေကို သိပ်အလေးအနက်မထားပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ Level 2 စာမေးပွဲတွေအောင်တဲ့အထိ ဖြေဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော် Level 3 ဆက်ဖြေဖို့ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။

အဲဒါမှ ကျွန်တော် အလုပ်အကိုင်ရဖို့ အလားအလာပိုကောင်းမှာ ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အီမီး(လ်)ဂု(ဖ်)ကျောင်းသွားတက်ပါတယ်။ အဆင့်မြင့်ပညာကျောင်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ ပထမဆုံး နဲ့ နောက်ဆုံးဟောပြောပို့ချမှုတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြင်ပလောကကြီးမှာ ကျွန်တော် အသုံးချလို့ရနိုင်မယ့် ကျွမ်းကျင်မှုတွေနဲ့ ဗဟုသုတတွေကိုရရှိ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲရေးသင်ရိုး တစ်ခုရဲ့ သီးခြားယူနစ်တွေကို ကျွန်တော့်ပင်ကိုအသိစိတ်နဲ့ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ပါတယ်။

သို့တစေ...ကျွန်တော် Levle 3 စာမေးပွဲတွေဖြေရဖို့ တစ်လ လောက်အလိုကျတော့ ကျွန်တော်ဇောချွေးပျံလာပါတယ်။ စာမေးပွဲကျရင် ကျွန်တော့်ရဲ့လန်ဒန်မြို့သားဘဝကို ထာဝရကျောခိုင်းပြီး မလေးရှားကို အရှက်ကွဲစွာနဲ့ပြန်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

လန်ဒန်တက္ကသိုလ်ရှိ ဆီးနိတ်ဟောက်(စ်)စာကြည့်တိုက်မှာ ကျွန်တော်အခန်းအောင်းပြီး မနက် ၉ နာရီမှစတင်ကာ တံခါးမပိတ်မချင်း အိမ်စာတွေလုပ်ပါတယ်။

နောက်သုံးလအကြာမှာ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်လာလို့ ရမှတ်တွေသိရတော့ အယ်(လ်)ဒါမ့(စ်)တန် အရပ်ရှိ ကျွန်တော့်အဒေါ်အိမ်မှာ ရှိနေပါတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ စာအိတ်ဖောက်ဖို့ ပန်းဥယျာဉ်အောက်ဘက်ဆီ ပြေးသွားရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာသာရပ်လေးခုစလုံးအောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ စာရင်းစစ်အရည်အချင်းပြည့်မီသွားပါပြီ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ပထမဆုံး ပညာရေးအောင်မြင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော့်သတင်းပြောလိုက်တော့ အဖေလည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘွဲ့ကို သူကသိပ်အထင်မကြီးထားပေမယ့် ဒါဟာ စွမ်းဆောင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှေ့ခြေလှမ်းက လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီငယ်လေးတွေမှာ အလုပ်တွေဝင်လျှောက်ပါတယ်။ အလုပ်ကမ်းလှမ်းချက်အတော်များများရရှိပြီး ‘ဘရူးဝါး(စ်)’ ဆိုတဲ့ စာရင်းစစ်လုပ်ငန်းမှာ အလုပ်ဝင်လိုက်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သဘောကျပေမယ့် ကျွန်တော်က သူတို့အလုပ်ကိုမကြိုက်ဘူး။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အညံ့ဆုံးအလုပ်အကိုင်ပါပဲ။

အဲဒီစာရင်းစစ်လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်ရောက်သွားကတည်းက ကျွန်တော့်ဘဝဟာ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်ကျခံရသလိုဖြစ်တော့မယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရာထူးက အငယ်တန်းစာရင်းစစ်ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်လုပ်ရတာက မိတ္တူကူးခြင်းပါပဲ။ အခက်ဆုံးကိစ္စက အချိန်မှတ်ဇယားတွေ ဖြည့်သွင်းတာဖြစ်ပြီး မိမိရဲ့တစ်နေ့တာမှာ ၁၅ မိနစ်တစ်ခါ အချိန်မှတ်ဖို့လိုပါတယ်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီစာရွက်မှာရေးပြစရာကို အတော်စဉ်းစားရပါတယ်။

ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာတေးဂီတလောကမှာ စာရင်းစစ်အလုပ်တစ်ခုလိုက်ရှာဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဓာတ်ပြားတိုက်တိုင်းဆီ စာရေးပြီး အလုပ်တောင်း ပေမယ့် ၎င်းတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ငြင်းပယ်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း တောင့်ခံနေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗာဂျင်ရှပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီမှာ ဘဏ္ဍာရေးမန်နေဂျာရာထူးလစ်လပ်ကြောင်းကြော်ငြာကို သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးလို့ ယူဆပြီး အဲဒီအလုပ်သွားလျှောက်ပါတယ်။ လူတွေ့စစ်ဆေးမှုအတွက်ဖိတ်ခေါ်တဲ့စာ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတော့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပိုကောင်းတာလာတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန် (၁၉၈၇ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်)မှာ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ ကျွန်တော်ငှားစားတဲ့အိမ်ကို ကျွန်တော်ပိုင်ပြီးသားဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အရည်အသွေးပြည့်ဝတဲ့ စာရင်းစစ်တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒီအလုပ်က ကျွန်တော့်မိဘတွေကို သိက္ခာကျစေမှာမဟုတ်ဘူး။

ယခုအခါ ဇနီးကောင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ပျော်ပါးသောက်စားတဲ့ ကာလတွေအတွင်းမှာ စတွေ့ခဲ့ပြီး မာ့(စ်)ဝဲ(လ်)ဟေး(လ်)မှာ အတူအခြေချခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ကိုအလေးထားသောအားဖြင့် ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းအသေးစိတ်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဒါကကျွန်တော့်ရဲ့ ကန္တာရနှစ်ကာလတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ပုံသွင်းပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စရိုက်ကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် စားဝတ်နေရေးအတွက်ပူပင်စရာမလိုဘဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတာပါ။ ကျောင်းထွက်လာပြီး ထောက်ပံ့မှုမရရှိဘဲရပ်တည်ဖို့ကြိုးစားခြင်းကနေ လောကကြီးရဲ့အခြေခံကိစ္စတချို့အကြောင်း သိနားလည်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုနေထိုင်ချင်မှန်းသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

မိမိတစ်စုံတစ်ခုကိုလိုချင်ပြီဆိုရင် မိမိမအောင်မြင်မချင်း အဲဒါကို ရအောင် ဆက်ကြိုးစားရမယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့ခဲ့ပါ

တယ်။ ‘အိုင်းရစ်(ရှ်)လိုက်(ဖ်)’လုပ်ငန်းမှ ပွဲစားနဲ့မတွေ့မချင်း ကျွန်တော် ပွဲစားတိုင်းကို ရှာဖွေပြီး စာရေးဆက်သွယ်တာ မလုပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ချေးငွေ နဲ့ အိမ်ဝယ်ယူခွင့် ရခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ မိမိကပွဲခံဖို့လိုပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ကူး(စ်)ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပြတာမျိုးပေါ့။ ဒါမှ သာ ကိုယ်လက်လှမ်းလို့မမီနိုင်တဲ့အရာကို ရယူနိုင်မှာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ဘာမဆိုအောင်မြင်တာအောင်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ နဲ့ တတ်သိလွယ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အသက်မပါတဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အခြေအနေဆန်ဆန်လာပြောတာကို ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အဲဒီ ဟာကို လုံးဝသဘောမပေါက်ခင် ဘယ်လိုလည်ပတ်သလဲ၊ လက်တွေ့ လောကအပေါ် ဘယ်လိုသက်ရောက်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မြင်ကိုမြင်ရမှ ဖြစ်မှာပါ။ စစ်မှန်တဲ့စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် သူများနဲ့စကားပြောဖို့၊ နားထောင်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကမ္ဘာပေါ်က သင်ကြိုက်တဲ့နေရာကို ပို့လိုက်ရင် ကျွန်တော့် အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့လူတိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်ချက်ချင်းစကားဖောင်ဖွဲ့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စီးပွားရေးလောကနဲ့ ဘဝမှာပါ သူများတွေကို သက်သောင့်သက် သာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခြင်းနဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက်တူညီတဲ့အခြေအနေ ကို ရှာဖွေခြင်းတို့ဟာ လူသားတွေနဲ့ဆက်ဆံဖို့ အဆင်ပြေစေပါတယ်။ သူ တို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းပြောဆိုခြင်းက အများကြီး အထောက်အကူပြု ပါတယ်။ လုပ်ငန်းအများအပြားဟာ ၎င်းတို့ရဲ့ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကိုသာ လက်ခံထားပြီး သူတို့ရှုမြင်သုံးသပ်ချက်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတာဟာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟာ ယခုအခါ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ခရီးသွားမှုတွေဟာ နောင်လာမယ့် ကျွန် တော့်ရဲ့ စီးပွားရေးစွန့်စားခန်းတွေအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သလို ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။

အခန်း (၄)

ဂီတလောကထဲမှ ကျွန်တော့်ဘဝ

နောက်ခံသီချင်း- Thank You for the Music (ABBA)

ဗာဂျင်ဓာတ်ပြားတိုက်မှ အလုပ်အင်တာဗျူးဟာ သိပ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး။

“ဒီအလုပ်နဲ့မင်းနဲ့သင့်တော်မယ်လို့ ဘာကြောင့် မင်းထင်ထားတာလဲ” လို့ သူတို့ကမေးတော့ ကျွန်တော်က ဂီတကိုမြတ်နိုးတဲ့အကြောင်း၊ ဗာဂျင်ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင်ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန် စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ပုံနဲ့ ဗာဂျင်ဓာတ်ပြားတိုက်ကြီးအောင်မြင်အောင် သူလုပ်ပေးခဲ့ပုံကို အထင်ကြီးသဘောကျတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီအတွက်၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်အတွက်ထပ်ပြီးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ်လို့သူတို့ထင်လောက်စရာ စွမ်းဆောင်ထားတာတစ်ခုမှ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။

“ကဲ ကောင်းပြီလေ။ မစ္စတာဖာနန်ဒက်(စ်)။ ဒါပေမဲ့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားကို အရည်အချင်းပြည့်မီစေတဲ့ ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံမျိုးတွေ ခင်ဗျားမှာရှိထားသလဲ”

အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ။

ကျွန်တော့်မှာ ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျစွာနဲ့ အင်တာဗျူးမှပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဂီတလုပ်ငန်းနဲ့ နီးကပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောအခွင့်အရေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် တလွဲတချော် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဗာဂျင်မှာအလုပ်မရရင် ဘရူးဝါး(စ်)စာရင်းစစ် လုပ်ငန်းမှာပဲ တစ်သက်လုံးလုပ်ရတော့မှာပါ။

ဗာဂျင်ဓာတ်ပြားတိုက်ရဲ့ ဥပစာခန်းမကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်မတ်တတ် ရပ်နေတုန်း မစ္စတာရစ်ချတ်ဘရင်ဆန် ဝင်လာပါ တယ်။ အဲဒါဟာ *Sliding Doors* ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားထဲကလို ပြကွက်ဆန်လှပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ဖြေရှင်းပုံအရ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဦးတည်ရာနှစ်ခုအနက် တစ်ခုခု ကို အရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ငကြောက်ကလေးဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုပြုံးပြပြီး ဆက်လျှောက်သွားလို့ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်လို့ရ ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က-

“ဗျို၊ ရစ်ချတ်...ကျွန်တော် မလေးရှားကလာတာပါ”လို့ ပြောလိုက် တယ်။

အဲဒီနှုတ်ခွန်းဆက်စကားကြောင့် သူက ကျွန်တော့်အကြောင်းပိုသိ ချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်။

“ဘာလို့ ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ဖို့လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အင်တာ ဗျူး မအောင်ဘူးခင်ဗျ’

“ဪ ဟုတ်လား။ လာ . . . ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

ကျွန်တော့်အနာဂတ်အတွက် အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးက အရေးပါ ပုံကို အမွမ်းတင်ဖို့ဟာခက်ခဲပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို တွေ့ရင် (မဆိုစလောက်ပဲဖြစ်စေ) အဲဒါကို အမိအရဖမ်းဆုပ်ရမယ်ဆိုတာ

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝလမ်းညွှန်မှုစည်းကမ်းတစ်ချက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်
လို့ အဲဒီအခွင့်အရေးကိုယူလိုက်ပြီးမှ ဘာမှဖြစ်မလာခဲ့ရင်လည်း သင်ဘာမှ
မဆုံးရှုံးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်ရှေ့ဆက်ရွေးဖို့အတွက် သင့်ဘဝကို ပြောင်းလဲ
ပေးလိုက်ဖွယ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီနောက် ရစ်ချတ်ကို ကျွန်တော်မတားခဲ့ရင်
လည်း ဂီတလောကထဲ ကျွန်တော်လုံးဝရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်
တော် ဘယ်လမ်းကြောင်းကိုလျှောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။

ရစ်ချတ်နဲ့ ကျွန်တော် ကော်ဖီသောက်ရင်း မလေးရှားနိုင်ငံ
အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေအကြောင်း၊ ဂီတကို ကျွန်တော်ရူးသွပ်ပုံနဲ့
ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာတွေကို ပြောဆိုဖြစ်ကြပါ
တယ်။ မစ်မက်ဘရိုက်နဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေအားလုံးဟာ အသုံးဝင်ကြောင်း သက်သေထုတ်ပြန်ပါတယ်။ မိနစ်နှစ်
ဆယ်ကြာတဲ့အခါကျတော့ ရစ်ချတ်က...

“အင်တာဗျူးက နည်းနည်းထူးခြားတယ်။ ဌာနအကြီးအကဲကို
ကျွန်တော်ပြောကြည့်ပြီးရင် ခင်ဗျား နောက်တစ်ခါအင်တာဗျူးဝင်ခွင့်ရချင်
ရမှာပေါ့”

ရစ်ချတ်ဟာ စကားတည်သူဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်လအကြာမှာ
ကျွန်တော်လည်း ဗာဂျင်တီဗီခေါ် ဗာဂျင်ရပ်သံလုပ်ငန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဖြစ်
နေပါပြီ။ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ရဲ့ ချဉ်းကပ်နည်းကို ကျွန်တော်သဘောကျမိ
တယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့အံဝင်မယ်ဆိုရင် ဇာတ်ကောင်
တစ်နေရာစာတော့ရမယ်လို့ စဉ်းစားတတ်တဲ့ မိမိပင်ကိုသိစိတ်နဲ့လုပ်ကိုင်
တဲ့ဟန်ဟာ စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာ ကျွန်တော် အမြဲကျင့်သုံးတဲ့အရာဖြစ်လာ
ပါတယ်။

‘ဗာဂျင်တီဗီ’မှာ ကျွန်တော် စာရင်းစစ်အလုပ်ရရှိပါတယ်။ ပြန်
စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ဗာဂျင်က ခေတ်ရှေ့ကြိုရောက်နေမှန်း သဘောပေါက်
ပါတယ်။ ရုပ်သံဌာနမှာ အပိုင်းသုံးပိုင်းခွဲထားပါတယ်။ Post Production
ခေါ် ရိုက်ကူးပြီးသား အစီအစဉ်တွေကို အချောသတ်တဲ့လုပ်ငန်း(ကုမ္ပဏီ
(နာမည်က 525 ဖြစ်ပြီး အဲဒီကို ကျွန်တော် ရောက်သွားပါတယ်)၊ ပြီးတော့
Music Box ဆိုတဲ့ ချန်နယ်ရယ် ဒီဇိုင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုတို့ရယ် ရှိတယ်။ Music

Box က MTV ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ပြီး နောင်အခါ Super Channel လို့ ပြောင်းသွားပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ITV ကုမ္ပဏီအုပ်စုနဲ့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်တဲ့ SKY ဂြိုဟ်တုရုပ်သံချန်နယ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချန်နယ်ဖြစ်ပါတယ်။

ရစ်ချတ်ရဲ့စိတ်ကူးက အနာဂတ်ကို ကြိုတွေးမှုဆန်ပေမယ့် နည်းပညာ အားနည်းချက်ကြောင့် သူ့ချန်နယ်ကိုကြည့်ဖို့အတွက် အိမ်တစ်လုံးအရွယ်အစားလောက် ဂြိုဟ်တုစလောင်းကြီး လိုအပ်မှာပါ။ ဗာဂျင်တီဗီဟာ CGI ခေါ် ကွန်ပျူတာဖြင့် ဖန်တီးမှုပုံရိပ်တွေအသုံးပြုတဲ့ ပထမဆုံးတီဗီချန်နယ်ဖြစ်တယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကွန်ပျူတာဟာ စုပေါင်းအိမ်ရာတန်းလျားမှ အိမ်တစ်ခန်းစာလောက်ကြီးမားပေမယ့် စိတ်ကူးကလွဲဆော်မှုပေးခဲ့ပါတယ်။ ဗာဂျင်ကုမ္ပဏီရဲ့ယဉ်ကျေးမှုကို ကျွန်တော်သဘောကျပါတယ်။ ဘရူးဝါး(စ်)မှာ မွန်းကျပ်တောင့်တင်းခဲ့ရပြီးနောက် အင်မတန်မှစိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဘယ်လိုရှိရှိ၊ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ရုံးကို ကျွန်တော်ဘယ်အချိန်ရောက်ရောက် အေးဆေးပဲ။ ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုနဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်မှုတွေရှိပြီး အရှိန်နှုန်းကလည်း အေးဆေးပေါ့ပါးပေမယ့် တီထွင်ဖန်တီးမှုရှိပါတယ်။ ခြောက်လကြာတော့ 525 ရဲ့မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကိုသတိထားမိပြီး သူ့ဌာနကို ဘဏ္ဍာရေးမန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ပြောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဌာနရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကလည်း အရမ်းအေးဆေးလို့ သူတို့ရဲ့ငွေစာရင်းစာအုပ်ထဲမှာ 'ဖွာတဲ့ဆေးဖိုး'ကိုတောင် စာရင်းဖွင့်ထားပါတယ်။ လက်ကျန်ရင်းတမ်းမှာ ဘာမှမကျန်ဘူး။ အဲဒီနှစ်ခုဟာ ဆက်သွယ်မှုရှိမရှိ ကျွန်တော်သေချာမသိပါဘူး။

ဒါဟာ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်တွေအတွက် ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာတောင် အဲဒါဟာစိတ်မူမှန်ပြီး အကျိုးအကြောင်းဆီလျော်သလိုပါပဲ။ တီထွင်ကြံဆမှုနဲ့ပတ်သက်လာရင် 'အဲဒါကိုခေါက်ထားလိုက်၊ လုပ်လိုက်ကြစို့'ဆိုတဲ့ ချဉ်းကပ်နည်းဟာလည်း အားကျအတုယူစရာကောင်းလှပါတယ်။

အခုခေတ်မှာတောင် Spreadsheet တွေ၊ စရိတ်ခန့်မှန်းခြေတွေ၊ ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်တွေကြောင့် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာလွန်းနေတဲ့ ကုမ္ပဏီ

တွေကို ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ဟာ စီမံခန့်ခွဲမှုအသစ်တွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားမှုတွေရဲ့အသက်ကို ဆွဲနုတ်ကြတယ်။ အဲဒါကို 'ဆန်းစစ်သရုပ်ခွဲမှုဆိုင်ရာအကြောသေရောဂါ'လို့ ကျွန်တော်က ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကိုမှန်ကန်သင့်တော်တယ်လို့အောက်မေ့ရင် တကယ်ပဲမှန်ကန်သင့်တော်ပါတယ်။ သို့တစေ Excel ဆော့(ဖ်)ဝဲတရစပ်သုံးခြင်းဟာ သင့်အတွက် ပိုကောင်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရရှိစေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗာဂျင်ကုမ္ပဏီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အဲဒီချဉ်းကပ်နည်းအတွက် တကယ်ပဲ မျိုးစေ့ချပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ပထမတော့ စာရင်းစာအုပ်တွေအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ချစ်သူကောင်မလေးဆီဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ ဘယ်နေရာထည့်ရမလဲ စသဖြင့် မေးခွန်းတွေမေးတယ်။ အဲဒီနောက် တစ်နေ့မှာ အားလုံးအထာကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်စာရင်းတွေကို အပြီးအပြတ် ရှင်းလင်းမှုစတင်လုပ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စလုပ်ရတာ ကျွန်တော် ပျော်နေလို့ ကိုယ့်ဘာသာအံ့ဩမိပါသေးတယ်။

ဗာဂျင်မှာ လုပ်သက်နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးချိန်မှာ ရစ်ချတ်က လေကြောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ဖို့ သူ့စိတ်ဝင်စားနေကြောင်းကြေညာပါတယ်။ သူ ရူးသွားပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်မိပါတယ်။ အခုပြန်စဉ်းစားတော့ ကျွန်တော်ရော သူပါ ရယ်ကြတယ်။ လေကြောင်းကုမ္ပဏီတည်ထောင်ဖို့ သူ့ဓာတ်ပြားလုပ်ငန်းကို ရောင်းပစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်လို့ အဲဒါကို သဘောမကျမိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်အလုပ်အသစ်လိုက်ရှာတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ဗာဂျင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနမှာ လုပ်နေရပေမယ့် ဂီတလုပ်ငန်းမှာလုပ်ကိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေဆဲပါပဲ။ တကယ်လို့ ဗာဂျင်ကုမ္ပဏီက ၎င်းရဲ့ ဂီတလုပ်ငန်းကို ရောင်းစားပစ်ရင် ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားတဲ့ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပိုပြီးဝေးသွားဖွယ်ရှိပါတယ်။

တစ်မနက် ကျွန်တော် ရုံးသွားနေတုန်းလမ်းခုလတ်မှာ တိုင်း(စ်) သတင်းစာလှန်ပြီး အလုပ်ကြော်ငြာတွေ လျှောက်ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ မြေအောက်ရထားပေါ်လူပြည့်ကျပ်နေလို့ သတင်းစာကို ကျွန်တော်အားရပါးရ ဖြန့်ကြည့်လို့မရပါဘူး။ အားကစားကဏ္ဍစာမျက်နှာကို ကျွန်တော်လှန်ကြည့်ခါနီးမှာ 'ဝါနာ'တေးဂီတလုပ်ငန်းရဲ့လိုဂိုကို တွေ့သွားပါတယ်။

ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ 'ဝါနာ'ဟာ ဂီတလောကရဲ့ဗဟိုချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အများဆုံးနားထောင်တဲ့ဓာတ်ပြားတွေဟာ ဝါနာဓာတ်ပြားတိုက်ထွက်တွေပါ။ ချာကာခန်း၊ ဖလီဂုဒ်မက်၊ ဂျီနီမစ်ချဲ(လ်)၊ မက်ဒေါနား၊ ပရင့်(စ်) စတဲ့အဆိုတော်တွေရဲ့ဓာတ်ပြားတွေပါပါတယ်။ ဝါနာဓာတ်ပြားတိုက်ရဲ့စီအီးအိုတာဝန်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာထမ်းဆောင်နေသူ စတီ(စ်)ရော့(စ်)အကြောင်း ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးသိထားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးဆောင်မှုဟန်ဟာ လက်လွတ်လုပ်ကိုင်စေတဲ့ပုံစံဖြစ်ပြီး အလုပ်ကိုခရေစေ့တွင်းကျသိတဲ့လူတွေကိုခန့်ထားပြီး တာဝန်ရာထူးအဆင့်ဆင့်ပေးအပ်လုပ်ကိုင်စေတဲ့ချဉ်းကပ်နည်းဖြစ်ပြီး အဲဒါဟာ ခေတ်ရှေ့ရောက်လွန်းနေပါတယ်။

သူဟာ တီဗီအတွက် အမြင်ရှိတဲ့သူလည်းဖြစ်ပါတယ်။ သီးသန့်စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ သီးသန့်ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေအတွက် MTV နဲ့ Nickelodeon တို့လို ချန်နယ်အသစ်တွေ ဖန်တီးပေးပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ထက်မြက်တဲ့ ဂီတပညာရှင်အတော်များများကို ရှာဖွေပြီး စင်တင်ပေးခဲ့တဲ့ မိုးအော်စတင်နဲ့ အာမက်အာတီဂန်တို့လို ဓာတ်ပြားလုပ်ငန်းပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေကို ဝါနာဓာတ်ပြားတိုက်မှာ သိမ်းသွင်းထားပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် နောက်ခံတေးဂီတတွေ ပူးပေါင်းဖန်တီးပေးခဲ့ကြသူတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရေးချား(လ်)နဲ့ တခြားအက်လန်တစ်ဓာတ်ပြားတိုက်ထွက် ဂီတဓာတ်ပြားတွေပါဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ ဓာတ်ပြားအရေအတွက်ရဲ့ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဝါနာဓာတ်ပြားတိုက်က ထုတ်လုပ်တာတွေပါ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အနီးဆုံးဘူတာမှာဆင်းပြီး ကြော်ငြာကို ပြန်လေ့လာပါတယ်။ လစ်လပ်ရာထူးက ဝါနာအင်တာနေရှင်နယ်ဌာနခွဲမှ ဘဏ္ဍာရေးဆန်းစစ်လေ့လာသူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီရာထူးဟာ ဗာဂျင်မှ လက်ရှိ ကျွန်တော့်ရာထူး ဘဏ္ဍာရေးမန်နေဂျာထက် တစ်ဆင့်နိမ့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မမူပါဘူး။ ဝန်ထမ်းအသစ်ရှာဖွေသူ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်အင်တာဗျူးဖြေခွင့်ရပါတယ်။

လန်ဒန်မြို့၊ ဘေကာလမ်းထဲရှိ ဝါနာ (ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ)ဌာနမှ လက်ထောက်ဘဏ္ဍာရေးထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်သူ ဒွန်ဆွီးနီးရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်အလုပ်က နိုင်ငံတစ်ခုချင်းဆီမှာ အထက်ကသတ်မှတ်ပေးတဲ့နယ်မြေတွေရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေအကြောင်းကို အစီရင်ခံစာရေးပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအလုပ်ကမ်းလှမ်းခံရတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အောင်ပွဲခံခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်အသက် ၂၆ နှစ်လောက်သာရှိသေးတယ်။ ဂီတလောကထဲ ကျွန်တော်ရောက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ A&R မလုပ်ရဘဲ ဘဏ္ဍာရေး ဌာနမှာလုပ်ရပေမယ့်လည်း မိမိဟာ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ လုပ်ကိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလုပ်ငန်းထဲ ခြေတစ်လှမ်းစချဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် အမြဲ ယုံကြည်ပါတယ်။ (A&R ဆိုတာက အလားအလာရှိတဲ့ ဂီတပညာရှင်အသစ်နဲ့ တေးထုတ်လုပ်သူအသစ်တွေကို ရှာဖွေပြီး ဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးရတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပါတယ်။ တက်သစ်စဂီတပညာရှင်တွေအောင်မြင်သည်အထိ ပြုစုပျိုးထောင်တာကိုလည်း လုပ်ပေးရပါတယ်)။

သီးသန့်အလုပ်တာဝန်တစ်ခုကို အဓိကထားဘဲ အဲဒီလုပ်ငန်းထဲ မိမိဝင်ခွင့်ရသွားပြီဆိုတာနဲ့ ပိုပြီးခိုင်မာတဲ့အဆင့်ကနေပြီး မိမိရှေ့ဆက်အောင်မြင်ရေးအတွက် စဉ်းစားအဖြေရှာနိုင်ပါတယ်။ အဲအေးရှားကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော် အဲဒီလိုပဲ အားပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။

ဝါနာမှာ ကျွန်တော် အလုပ်စတင်တဲ့နေ့ကစပြီး စွဲငြိသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာရေးပေးရမယ့် နိုင်ငံတွေက စကင်ဒီနေးဗီးယား၊ အီတလီနဲ့ ဂျာမနီတို့ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့ကလူတွေလုပ်သွားတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်ပြီး တခြားဆန်းစစ်လေ့လာသူတွေလုပ်နေတာတွေကိုလည်း အကဲခတ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သိသာပေါ်လွင်တဲ့ကိစ္စကို ကြက်တူရွေးလို ရွတ်ပြနေကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ ပြထားတာကို စာနဲ့ ပြန်ရေးနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ့်ဆန်းစစ်လေ့လာချက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်းလင်းချက်မှတ်စုတွေလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က နံပါတ်တွေနောက်ကွယ်က ဇာတ်လမ်းတွေကို တူးဆွဖော်ထုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စတော့ဟုမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် ရောမမြို့ကို လေယာဉ်နဲ့သွားပြီး အဲဒီဈေးကွက်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းအားဖြင့် အဲဒီအစီရင်ခံစာတွေကို ပိုပြီးအသုံးဝင်လာစေပါတယ်။

ဒီအလုပ်ကရတဲ့ အကျိုးခံစားခွင့်တွေက အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဈေးကွက်ဖော်ဆောင်ရေးဌာနကိုသွားပြီး ဖြန့်ချိခြင်းမပြုသေး တဲ့ စီဒီဇာတ်ပြားတွေယူလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ ဇာတ် ပြားတွေဟာ မြန်ဆန်စွာတိုးပွားလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာ သီချင်း တွေအမြဲဖွင့်ထားတာမို့ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်ရှိနေဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာ လေးဖြစ်ပါတယ်။

လစာယူပြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အစီရင်ခံစာတွေရေးနေရတဲ့ ဒီအလုပ် ကြောင့် ကျွန်တော် ရူးချင်နေပါပြီ။ ရှေ့တန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက ကျွန်တော် ရတဲ့သတင်းအချက်အလက်နဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်မှုအပိုတွေရှိသည့်တိုင် အစီရင် ခံစာတွေဟာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွေက အစီရင်ခံစာတွေနဲ့ တူနေပါတယ်။

ကျွန်တော့်အထက်လူကြီးဆီသွားတွေ့ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်ကြီးမားမှန်းသိလျက်နဲ့ အစီရင်ခံစာရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ဟန်ကို ပြောင်း လဲလိုရမလားလို့ မေးပါတယ်။ သူက မပြောင်းလဲဖို့ ခေါင်းမာစွာနဲ့ ပြန်ဖြေ ပါတယ်။ အဲဒါဟာ အမြဲတမ်းလုပ်ခဲ့တဲ့ပုံစံဖြစ်သလို ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း ကိန်း ဂဏန်းတွေကို ယခုအတိုင်း တင်ပြဆန်းစစ်သရုပ်ခွဲစေချင်ကြောင်းပြောပါ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါဟာ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတယ်လို့ ထင် နေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဟားဗတ်ဂရပ်ဖစ် Spreadsheet ဆော့(ဖ်)ဝဲအသစ် ဝယ်ပြီး ကျွန်တော့်အစီရင်ခံစာမှာ ဂရပ်များတွေ၊ ဇယားချပ်တွေ ထပ်ဖြည့် ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် နယ်မြေခံဈေးကွက်တွေအပေါ် ဆန်းစစ်လေ့လာချက်နဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်မှုတို့ပါ အပိုထပ်ဆောင်းပေးပါတယ်။ တစ်ညနေ မိုးချုပ်ချိန် မှာ အဲဒီအစီရင်ခံစာကို ကျွန်တော် ပေးပို့လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အထက်လူကြီး မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မှာပဲလို့ ထင်ထားပါတယ်။ ဘွင်း ဘွင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ နိစ္စရူဝအလုပ်တာဝန်ဟာ စိတ်ပျက်စရာသိပ် ကောင်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် ခြားနားတာတစ်ခုခုလက်တည့်စမ်းကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်ဘာမှဆုံးရှုံးစရာမရှိနိုင်ပါဘူးလို့ တွက်ဆထားပါတယ်။ နောက် နေ့ ကျွန်တော်ရုံးရောက်တော့ ကျွန်ပျူတာတစ်လုံးရဲ့မျက်နှာပြင်ကို ကျွန်တော့်

ဌာနက လူအားလုံး ဝိုင်းအုံကြည့်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလူအုပ်အနား ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်အစီရင်ခံစာကို ကြည့်နေ တာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။

“ကောင်းပြီ။ အခြေအနေအမှန်က အဲဒါပဲ။ ငါ ပစ္စည်းသိမ်းပြီး ထွက် သွားရင်ကောင်းမယ်” လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ပြောမိပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ တို့ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲလို့ ကျွန်တော်က သူတို့ကိုမေးကြည့်ပါတယ်။

“ဒါဟာ ကျွန်တော့်တို့ မြင်ဖူးသမျှ အကောင်းဆုံးအစီရင်ခံစာပဲလို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောလို့ပါ” လို့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။ ဝါနာ မြူးဇစ်ကုမ္ပဏီမှ ဒုတိယမြောက်အရေးပါသူ စတီဖင်ရှရင်တန်က ကျွန်တော့် ကို ခေါ်တွေ့တယ်။ စတီဖင်ဟာ ဝါနာကုမ္ပဏီမှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်စွာကျော်ကြား ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ဝါနာအင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီမှာ ဥက္ကဋ္ဌ နဲ့စီအီးအိုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး သူဟာရိုန်စရာကောင်းတဲ့လူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ စိတ်ဆတ်ပြီး အော်ဟစ်တတ်သူလို့ ကျွန်တော် သိထား ပါတယ်။ သူများတွေကို ပစ္စည်းတွေနဲ့ပစ်ပေါက်တတ်သူ။ အဲဒီခေတ်က အထက်အရာရှိကြီးတွေ ဒါမျိုးလုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စတီဖင်က ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲသဘောကျသွားတယ်။

လူတစ်ဦးရဲ့အလုပ်အကိုင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိမိရဲ့လုပ်ရပ် တချို့ကြောင့် မိမိအတွက်အားသာချက်ဖြစ်သွားစေတာမျိုး၊ မိမိကို အဟန့် အတားဖြစ်သွားစေတာမျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီအစီရင်ခံစာပေးပို့ခြင်းဟာ ကျွန် တော့်အတွက် ကြီးမားလှတဲ့ တွန်းကန်အားရရှိတဲ့ အခိုက်အတန့်ပါပဲ။

အဲဒီအစီရင်ခံစာမပို့ခင်အချိန်အထိ ကျွန်တော် မလေးရှားမှာ အပန်း သွားဖြေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီရောက်တုန်း ဝါနာမြူးဇစ် (မလေးရှား)ရုံးရဲ့ စီအီးအို ဖြစ်သူ သြစတြီးယားနိုင်ငံသား ဝွန်သာဇီးတားကို ကျွန်တော် ဝင်တွေ့ခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် မလေးရှားကပြန်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီဖို့ဖြစ် နိုင်ခြေကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် စတီဖင်နဲ့တွေ့ပြီး မလေးရှားပြန်သွားဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေး တဲ့အခါ သူက အဲဒီကို အထွေထွေမန်နေဂျာ(ဂျီအမ်)အဖြစ် ကျွန်တော် သွား လို့ရနိုင်ကြောင်း အကြံပြုပါတယ်။

နောက်နှစ်နှစ်အကြာမှာ အဲဒီကိစ္စ သူထပ်ပြောတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအခွင့်အရေးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပါတယ်။ အပိုခံစားခွင့်တွေ၊ ဘာတွေ ကျွန်တော်မေးမနေတော့ဘဲ ဟုတ်ကဲ့လို့ တစ်ထိုင်တည်းဖြေခဲ့ပါတယ်။

မိမိကိုလာပေးတဲ့အခွင့်အရေးကို ဖမ်းဆုပ်သင့်တဲ့ အခိုက်အတန့် တွေရှိပါတယ်။ စတီဗင်ဟာ တုံ့ဆိုင်းမှုကို သဘောကျမယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မလေးရှားကို ပြန်သွားပါတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ကျွန်တော် အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး မလေးရှားကို စမတ်ကျကျပြန်သွားကြပါတယ်။ ကွန်တိနန်တယ်လေကြောင်းလိုင်းမှ ကမ္ဘာတစ်ပတ်ခရီးစဉ်အတွက် ပထမတန်းလေယာဉ်လက်မှတ်တွေ ဝယ်စီးကြပါတယ်။ နယူးယောက်၊ ဖလော်ရီဒါ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွေမှာ ရပ်နားပြီးမှ မလေးရှားကို ဆက်ပါတယ်။

အင်္ဂလန်မှာ ရာသက်ပန်နေထိုင်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်အမြဲတွေးထားလို့ လန်ဒန်၊ ဂက်ဝစ်လေဆိပ်ကနေထွက်ခွာတော့ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်မိပါတယ်။ အက်(ပ်)ဆန်ကောလိပ်တက်တဲ့ ပထမစာသင်နှစ်အတွင်း ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကတည်းက အင်္ဂလန်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်လိုဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဘဝနေမှုဟန်နဲ့ဟာသဉာဏ်တွေကို ကျွန်တော် အတော်သဘောကျခဲ့ပြီး သူတို့ရဲ့ စရိုက်တွေ၊ အကျင့်တွေကို ကျွန်တော် လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့တာကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အသားညှို့တဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားလိုတောင် ခေါ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံ မလေးရှားဆိုက်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်အသစ်နဲ့ အခြေအနေတို့ရဲ့ လက်တွေ့ဆန်မှုကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားပါတယ်။ လန်ဒန်မှာ နေ့တိုင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ပြီမို့ ကွာလာလမ်ပူမြို့ဟာ သေးငယ်ပြီး ရွာဆန်သလို၊ တသီးတသန့် ဘေးဖယ်ထားခံရသလို အောက်မေ့မိပါတယ်။ အခုလက်ရှိအချိန်လို ချိတ်ဆက်မှုတွေရှိနေတဲ့မြို့တော်ကြီးလို မဟုတ်သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ စာရင်းစစ်သင်တန်းအောင်လက်မှတ်ရထားသူပါ။
ဂီတလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးရှား၊ ဒါမှမဟုတ် အရှေ့တောင်
အာရှမှဂီတလောကအကြောင်း ဘာဆိုဘာမှမသိပါဘူး။

ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အသစ်တွေ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ရတဲ့
နောက်ဆုံးကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမန်နေဂျာမလုပ်ခဲ့ဖူးသေးတာ
ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမတတ်တဲ့ ကလေးကချေကောင်လေးလို့ ထင်ထား
ကြတာကြောင့် သူတို့က ကြည့်ထားဖို့ ကြံစည်နေကြမှန်း ကျွန်တော် စောစီး
စွာ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လုံးဝမမှားပါဘူး။ တကယ်တော့လည်း အဲဒီတုန်း
က ကျွန်တော့်အသက်က ၂၈ ပဲ ရှိသေးတာမလား။

ကျွန်တော် အလုပ်စတင်ပြီဆိုကတည်းက သူတို့ရဲ့သဘောထားတွေ
ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဖော်ရွေသူဖြစ်ပြီး လူ
တိုင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်ဆန်ဆက်ဆံတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရုံးမှ လုပ်ငန်း
လည်ပတ်ပုံကိုလည်း ကျွန်တော်ကပြောင်းလဲပေးခဲ့ပြီး လူတိုင်းကိုပိုမိုတာဝန်
ခံစေကာ အလုပ်လုပ်ရာမှာ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားပါတယ်။

အဲဒီကတည်းက အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဦးဆောင်မှုဟန်ပါပဲ။ မိမိ
အလုပ်ခန့်ထားတဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို သူတို့ရဲ့အလုပ်ကိုသူတို့လုပ်ဖို့ ကျယ်
ပြန့်စွာ ယုံကြည်စိတ်ချထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းကြောင့် တစ်ခါ
တလေ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း လူတော်တွေဟာ သူ
တို့အလုပ်ကို သူတို့နားလည်တယ်ဆိုတဲ့အခြေခံအချက်ကို အလေးထား
လုပ်ကိုင်ရတာကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က လမ်းသလား
ရင်း စီမံခန့်ခွဲတဲ့ဟန်ကို ကျင့်သုံးပြီး သူများတွေပြောချင်တာကို တကယ်ပဲ
နားထောင်ပေးပါတယ်။

လူတိုင်းလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် နားလည်အောင်လုပ်ယူတယ်။
ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတဲ့ကိစ္စအတွက် စွဲလမ်းမက်မောမှုနဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို
ကျွန်တော် ယူဆောင်လာတယ်လို့ ထင်တာပဲ။

စာရင်းစာအုပ်တွေကို အစီအစဉ်တကျထားရှိခြင်းနဲ့ ဖြန့်ချိရေး
ဖြစ်စဉ်တွေကို ပြေပြစ်ချောမွေ့အောင်လုပ်ပေးခြင်းဟာ နောက်ဆုံးမှာ ငွေ
ရေးကြေးရေးစံနှုန်းကို အထောက်အကူပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လုပ်
ထားတဲ့ အရေးပါဆုံးပြောင်းလဲမှုဟာ 'စွမ်းအင်'ပါပဲ။

လုပ်ငန်းလည်ပတ်ရာမှာတော့ ကျွန်တော် သက်သောင့်သက်သာ ရှိပေမယ့် ပြည်တွင်းဂီတလောကနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်အများကြီးလေ့ လာရဦးမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သီချင်းတွေနားထောင်တယ်။ A&R ခေါ် ဂီတပညာရှင်အသစ် ရှာဖွေပျိုးထောင်ပေးတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ် ယောက်ကို ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်။ ‘နာဆာအဗ္ဗဒူကာစင်’ ဆိုတဲ့ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ဆီ မလေးရှားတေးသီချင်းတွေကို တိပ်ခွေနဲ့ယူလာပြီး ဖွင့်ပြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအဆိုတော်ကို စာချုပ်ဖို့သင့်မသင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

အဲဒါတောင် အဲဒီအခါတုန်းက ဂီတလောကကြီးဟာ အတော်ပျင်း စရာကောင်းပြီး လုံခြုံတယ်လို့ ကျွန်တော် အောက်မေ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိနေတဲ့ သီချင်းတွေထက်ပိုကောင်းတဲ့ တေးသီချင်းတွေ အပြင်မှာ ရှိနေဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲရှိတဲ့အဆိုတော်တွေရဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ ရောင်းနေရပေမယ့် ကျွန်တော်ရင်မခုန်ပါဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေ ကို ကျွန်တော် ပြောထားတာနဲ့ တခြားစီပဲ။ မလေးရှားဂီတလောကကြီးတစ် ခုလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရိုစလန် အဇစ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်း ထဲဝင်လာပါရော။ သူဟာ ဂီတပညာရှင်၊ ဓာတ်ပြားအဆိုတော်နဲ့ တေးထုတ် လုပ်သူအဖြစ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူဖြစ်တယ်။ မလေးရှားရဲ့အကောင်းဆုံး တေးသီချင်းအများစုရဲ့ ဖန်တီးရှင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စားလှယ် ‘နာ ဆာ’က သူ့ကို စာချုပ်ထားပြီးဖြစ်ပေမယ့် ရိုလန်က သူ့သီချင်းအသစ်တွေ ပါတဲ့ ကက်ဆက်ခွေးနားထောင်ဖို့ ကျွန်တော့်ရုံးကို လာပေးတာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ‘အချဉ်’လို့ထင်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီက ငွေများများချူဖို့ ကြံစည် တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကက်ဆက်ခွေ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် မှင်တက်မိ သွားတယ်။ သူ့သီချင်းအရည်အသွေးက ပြိုင်စံရှားတယ်။ အဲ(လ်)ဗစ္စပရက် စလေနဲ့ မလေးရှားဂီတတို့ ရောစပ်ထားသလိုမျိုးဖြစ်တယ်။ တေးဂီတက လိမ္မာပါးနပ်ပြီး မလေးရှားဘာသာစကားနဲ့ သီဆိုထားတာကလည်း ကြီးမား တဲ့ ကွဲပြားချက်ဖြစ်တယ်။ ပြည်တွင်းဂီတပညာရှင်တွေကို ကျွန်တော် ရှာဖွေ

စင်တင်ပေးချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ရို့စလန်ဟာ တစ်မူထူးခြားပြီး ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့အဆိုတော်ပုံစံအတိုင်း ကွက်တိဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ကြားရတဲ့တေးသီချင်းတွေက ကမ္ဘာ့ဂီတဈေးကွက်ကို ထိုးဖောက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိတယ်။ (စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ဘဲ အဲဒီလိုဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ထဲဝင်ဖို့အတွက် အနောက်တိုင်းသားရုပ်လိုအပ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်တေးသီချင်းအဖြစ် အသုံးခံရဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလို အခွင့်အရေးတွေမရလိုက်ပေမယ့် အဲဒီသီချင်းတွေကတော့ ရင်ခုန်စရာကောင်းနေဆဲပါပဲ)။

ရို့စလန်ဟာ ခွကျသူ၊ နှေးကွေးလေးလံပြီး တိကျစေ့စပ်သူအဖြစ် ဂုဏ်သတင်းမွှေးသူဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဇနီး ရှိလာမဂျစ်၊ တခြားမိတ်ဆွေတချို့တို့နဲ့အတူ သူ့ကိုယ်ပိုင်တေးထုတ်လုပ်ရေး RAP(Roslan Aziz Productions) ကုမ္ပဏီကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။ သူ့တေးထုတ်လုပ်ရေးမှာရှိတဲ့ သိပ်ကောင်းတဲ့ မလေးရှားသီချင်းရတနာသိုက်ကို ကျွန်တော်တူးဖော်တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ယူဆပြီး ဝါနာမြူးဇစ်အတွက်ဝယ်ယူဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ RAP ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးတာဝန်ခံ ကမာရူဒင် မယ်ရာနန်ဒင်းနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြပါတယ်။ သူက ဈေးဆစ်ရခက်သူပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ငွေအများကြီးပေးချေလိုက်ရတယ်။ ရို့စလန်ရဲ့နှေးကွေးမှုနဲ့ စံပြုဝါဒီဖြစ်မှုတို့ဟာ တကယ်မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ အဲဒီဝယ်ယူမှုဟာ ဝါနာမြူးဇစ်မှာ ကျွန်တော်အမှုထမ်းတဲ့ကာလအတွင်း ကျွန်တော့်ရဲ့အကြီးမားဆုံးအမှားတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တေးအယ်(လ်)ဘမ်သုံးချပ်ပဲထုတ်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချပ်မှ မအောင်မြင်ပါဘူး။ သူတို့တေးဂီတကသိပ်ကောင်းပေမယ့် ဈေးကွက်နဲ့အစပ်အဟပ်မတည့်ဘူး။ အဲဒီတော့ လုံးဝမရောင်းရဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဈေးကွက်ထိုးဖောက်ရေးအတွက် ငွေအများကြီးသုံးခဲ့ပေမယ့် အချည်းနှီးပါပဲ။

တေးအယ်(လ်)ဘမ်တွေထုတ်လုပ်ရတာ အချိန်ကြာပါတယ်။ ဒီတော့ RAP ရဲ့ ဂီတအနှစ်သာရကို ကျွန်တော် အမိမဖမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါတွေအားလုံး ရို့စလန်ရဲ့ အပြစ်ချည်းမဟုတ်ပါဘူး။ အဆိုတော်တွေကို ကျွန်တော်

က အနီးကပ်ကြီးကြပ်မှုမလုပ်ဘဲ ဘေးမဲ့ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ပင်ကိုစွမ်းရည် ရှိတဲ့လူတွေကိုမြင်တဲ့အခါ သူတို့ဘာသာဆက်လုပ်ဖို့ ယုံကြည်ပေးခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အားနည်းချက်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူတို့အပေါ် ကျွန် တော့်ယုံကြည်မှုက များလွန်းပါတယ်။

QPR မှာ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်တဲ့ ရှေ့ဦးပိုင်းရာသီတချို့မှာလည်း အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ အခုကာလမှာတော့ လွဲချော်သွားမယ့်အရာတွေ ကို ကျွန်တော်စောစီးစွာရိပ်စားမိနိုင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် နှစ်ခါပြန် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ပိုပြီး နိုးကြားနေပါတယ်။ RAP နဲ့ ဝါနာမြူးဇစ်တို့ ပူးပေါင်းမှုရဲ့ အကောင်းဆုံးအကျိုးအမြတ်တစ်ခုက ကမာ ရူဒင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရခြင်းပါ။

“နောက်တစ်ခါ အလုပ်စာချုပ်ချုပ်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ခင်ဗျားကို အမြဲရှိစေချင်တယ်” လို့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြောတယ်။ အဲဒါ ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရေးပါတဲ့ဆက်ဆံရေးတစ်ခုစတင်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဝါနာမြူးဇစ် (မလေးရှား)ကုမ္ပဏီမှ ပြောင်းလဲမှုအရှိန်က မြန်ဆန် လွန်းလို့ ကျွန်တော် အသက်ရှူဖို့အချိန်လေးတောင်မရသလို ဖြစ်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာအလုပ်လုပ်သက်ခြောက်လကြာတော့ စတီဖင်ရှရင့်(ပ်)တန်နဲ့ တခြား လူကြီးတချို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တိုးတက်မှုအခြေအနေကိုကြည့်ဖို့ မလေး ရှားကို ရောက်လာကြပါတယ်။ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့် ရဲ့လုပ်ငန်းအကြောင်းရှင်းလင်းတင်ပြမှုတွေ၊ လာမယ့်ရာသီအတွက် ကျွန် တော်တို့ထုတ်မယ့် အဆိုတော်နဲ့ တေးအယ်(လ်)ဘမ်အသစ်တွေအကြောင်း ဝေဖန်သုံးသပ်မှုတွေ လုပ်ကြရပါတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အချိန်ကြာမြင့် စွာဆွေးနွေးကြတော့ ကျွန်တော်က ဂီတသမားတစ်ဦးအတွက် ဘက်လိုက် ပြောဆိုပြီး လူတိုင်းထံမှ စိတ်မပါဘဲပေးတဲ့ခွင့်ပြုချက်ကို ရရှိသွားတဲ့အခါ စတီဖင်က ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားက အကုန်စီမံခန့်ခွဲနေတာဆိုတော့ ခင်ဗျားပဲ စီအီးအို ဖြစ် သင့်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဝါနာ(မလေးရှား)ရဲ့စီအီးအိုဖြစ်သူ ဝန်သာဇီးတား လည်း အခန်းထဲမှာအတူရှိနေပါတယ်။ စတီဖင်လိုပဲ အမေရိကန်တွေဟာ

တဲ့တိုးပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ မလေးရှား ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး အမျိုးသမီးအဆိုတော် ရော့(ခဲ) ဘုရင်မ 'အယ်လာ'က ဝါနာမှထွက်ပြီး အီးအင်မ်အိုင်ဓာတ်ပြားတိုက်ရောက်သွားတဲ့အခါ ဝန်သာ အလုပ်ပြုတ်သွားပါတယ်။ အယ်လာနဲ့မူလစာချုပ်ချုပ်စဉ်က သူ(မ)ရဲ့နောက် အယ်(လ်)ဘမ်ကိုထုတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ ငြင်းဆိုခွင့်ရစေမယ့် ရွေးချယ် ခွင့်အပိုင်ငယ်ထည့်သွင်းဖို့သူ(မ)နဲ့စာချုပ်ထဲမှာထည့်ဖို့ သူမေ့သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီအတွက် အကြီးမားဆုံးကပ်ဆိုက်မှုကြီး နဲ့ ဝန်သာအတွက် နောက်ဆုံးကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်မှာ ဝါနာ(မလေးရှား)ရဲ့စီအီးအိုဖြစ် လာပါတယ်။

ကွာလာလမ်ပူကိုပြန်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ မိသားစု နဲ့အတူတူ အချိန်ပိုဖြုန်းဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်သမီးဦး စတက်(ဖ်)ကို မွေးဖွားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်တို့မိသားစု အဖေအိမ်သွားပြီး နေ့ လယ်စာစားကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အဖေ၊ ကျွန်တော့်ညီမတို့နဲ့အတူ အချိန်ဖြုန်းကြတယ်။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့အချိန်ပါပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်ရရှိလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အမေ ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားရကာ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာဖြစ်လို့ ပိုပြီးဝမ်းသာပါသေး တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အလုပ်အကိုင်က အရှိန်တက်လာပြီး ကိုယ့်ဇာတိ နိုင်ငံပြန်ရောက်လို့ ဘဝကိုအရသာတွေ့ခါစမှာပဲ အဖေဟာ နာမကျန်းဖြစ် ပြီး ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဖေဟာ ဆေးလိပ် ကို မီးကူးသောက်သူဖြစ်ပြီး အခုလိုကွယ်လွန်ခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို လန့် ဖျပ်သွားစေပါတယ်။ သူဟာ အမေ့လိုပဲ သေဖို့အချိန်မတိုင်ခင် သေဆုံးရပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူဟာ မသေခင်အထိ ပျော်ရွှင်တဲ့လူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရှာ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စွမ်းဆောင်မှုတွေကို သူက မချီးမွမ်းပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ မိသားစုလေးရှိပြီး အောင်မြင်နေပြီဆိုတာ သိရလို့ သူကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။

အဖေက အဲဒါကို လုံးဝတဲတိုးမပြောခဲ့ပေမယ့် သူ့စကားကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီက ပြန်ကြားခဲ့ရပါတယ်။ အမေဆုံးသွားတုန်းက ကျွန်တော့်ပူဆွေးမှုကိုမေ့ပစ်ဖို့အားကစားလိုက်စားခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အနုပညာရှင်တွေကို စာချုပ်ချုပ်တဲ့ကိစ္စအပေါ် ကျွန်တော် အာရုံစိုက်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဂီတအဖွဲ့တွေ ရှာဖွေဝယ်ယူတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆက်တိုက်လုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီကို တက်ကြွစွာအုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ဂီတပညာရှင်တွေကို မဖြစ်မနေရယူပြီး အကောင်းဆုံး သဘောတူညီချက်တွေရစေဖို့ စာချုပ်တွေကို စည်းကမ်းခပ်တင်းတင်းနဲ့ ညှိနှိုင်းချုပ်ဆိုခဲ့ပါတယ်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာကိုယ်စားလှယ်နာဆာက ဘာသာရေးတီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို ကျွန်တော့်ဆီခေါ်လာပါတယ်။ သူ့နာမည်က 'ရိုင်ဟန်း'တဲ့။ တူရိယာတွေအနည်းဆုံးသုံးပြီးသီချင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသားအဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးယောက်ပါဝင်ပါတယ်။ သူတို့သီချင်းတွေကို ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်က သူတို့ကို စာချုပ်ချုပ်ချင်တယ်။

အဲဒီအချိန်က မလေးသီချင်းအတော်များများဟာ မိုင်နာကော့(ဒ်)တွေနဲ့ ဖန်တီးတဲ့ အချစ်သီချင်း၊ အလွမ်းသီချင်းတွေသာဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုင်ဟန်းအဖွဲ့ရဲ့အသံတွေက စစ်မှန်မှုရှိပြီး သူတို့ရဲ့ ဟာမိုနီခေါ်သံပြိုင်သီဆိုသံတွေထဲမှာ စွမ်းအင်တွေပါရှိပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ ရုပ်အင်္ကျီအစိမ်းရောင်ဝတ်ပြီး မိတ်ကပ်လိမ်းထားကြပါတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် စွဲငြိသွားတယ်။ သူတို့ဟာ ကွာလာလမ်ပူမြို့ရှိ အယ်(လ်)အာကမ်ရွာကလေးမှာ နေထိုင်ကြပါတယ်။ အယ်(လ်)အာကမ်ဟာ အရှုရီမိုဟာမက်အမည်ရှိ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်လက်အောက်မှာ အငြင်းပွားဖွယ် အစွလာမ္မစ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီရွာလေးဟာ တိုးတက်ပြီး အစားအစာ၊ သောက်သုံးရေ၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေးအဆောက်အအုံ စတဲ့အရာတွေ ဖူလုံမှုရှိကြပါတယ်။ သူတို့ကို အစိုးရက အနီးကပ်စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေလည်း အတော်ထွက်ထားပါတယ်။ အဲဒီရွာကို ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် နည်းနည်းလန့်သွားပါတယ်။ ရိုင်

ဟန်းကိုစာချုပ်ချုပ်တာဟာ စွန့်စားရတာနဲ့မတန်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာမှာ မလေးရှားအစိုးရက အဲဒီဂိုဏ်းကို ပိတ်ပင်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါ ရိုင်ဟန်း ဂီတအဖွဲ့ဟာ သူတို့ရဲ့ထုတ်လုပ်သူ ဖာရဟင်းအဗ္ဗဒူဖာတာနဲ့အတူ ပြန်ပေါ် လာပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့တွေမိတ်ကပ်လိမ်းထားဆဲဖြစ်ပေမယ့် အင်္ကျီအဖြူတွေဝတ်ထားကြပါတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီမှ ဘယ် သူကမှ မယုံကြည်ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်က 'နာဆာ'ကို ချက်ချင်း စာချုပ် ချုပ်ခိုင်းပါတယ်။ ထိပ်သီးတေးထုတ်လုပ်ရေးတွေ၊ ဖြန့်ချိရေးတွေက ဘာသာ ရေးသီချင်းတွေကို လက်ရှောင်ထားကြလို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလိုလုပ်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ *Puji-Pujian*ဆိုတဲ့တေးအယ်(လ်) ဘမ်ကို ထုတ်ပေးပြီး ဗီဒီယိုတွေလည်း စရိတ်အကုန်ခံရိုက်ကူးထုတ်လုပ် ပေးလို့ အကြီးအကျယ်ပေါက်သွားပါတယ်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ အဲဒီအယ်(လ်)ဘမ်ကို ပထမအသုတ်အဖြစ် အချပ် ရေ ၅၀၀ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလိုက်ပြီးနောက် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း အချပ် ၃ ဒသမ ၅ သန်းအထိရောင်းလိုက်ရပါတယ်။ 'ရိုင်ဟန်း' အကြီးအကျယ်အောင်မြင် သွားပါပြီ။

လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ခြားစည်းတွေကို တေး ဂီတကျော်လွှားခြင်းဟာ အပိုဆုလိုဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က မလေးရှားမှာ တရုတ်လူမျိုးက တရုတ်သီချင်းဝယ်ပြီး မလေးလူမျိုးက မလေးသီချင်းဝယ် ကြပါတယ်။ ဂီတတစ်မျိုးတည်းကို တစ်နိုင်ငံလုံးကနားထောင်ခြင်းဟာ မလေးရှားမှာ ယခုပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုင်ဟန်းရဲ့ဂီတပွဲတွေ လာကြည့်တဲ့ပရိသတ်တွေထဲမှာ တရုတ်၊ မလေး၊ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေကို အတူ တွေ့ကြရပါတယ်။

ရိုင်ဟန်းအဖွဲ့က ပုံစံခွက်ဟောင်းကြီးကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ပါပြီ။ ရိုင် ဟန်းရဲ့ ဒုတိယအယ်(လ်)ဘမ်အတွက် သူတို့နဲ့ လက်တွဲဖန်တီးဖို့ ကျွန်တော်

က 'ယူစွပ်အစွလာမ်'ခေါ် ဗြိတိသျှပေါ့(ပ်)အဆိုတော် ကက်စတီဗင်(စ်)ကို ခေါ်ယူခဲ့ရာ လန်ဒန်မြို့မှာ သူတို့အသံသွားသွင်းကြပါတယ်။

ယူစွပ်ဟာ မလေးရှားမှရိုင်းဟန်းဂီတအဖွဲ့ကို ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးပြီး အစွ လာမ်ဘာသာကို သူတို့ရဲ့ တေးဂီတနဲ့မြှင့်တင်ပေးပုံကို သဘောကျသွားပါ တယ်။ ရိုင်းဟန်းရဲ့ဓာတ်ပြားတွေ နိုင်ငံတကာမှာ ပေါက်သွားပြီးကတည်းက သူတို့တွေ ခရီးလှည့်ဖျော်ဖြေနေကြရပါတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့က သိပ်တော် ပါတယ်။ အစွလာမ်ဘာသာဝင်တွေရဲ့လောကမှာ သူတို့ဟာ စူပါစတားတွေ ဖြစ်လာပေမယ့်လည်း သူတို့ကနိမ့်ချတတ်တယ်။ သူတို့ပရိသတ်တွေအတွက် အမှတ်တရလက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ အမြဲနေရစ်ခဲ့လေ့ရှိပြီး ပွဲပြီးတဲ့အခါ သန့်ရှင်း ရေးလုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းကူညီတယ်။ ထိုင်ခုံတွေ ပြန်ထပ်တာ၊ ပြန်စီတာပါ လုပ်ပေးကြပါတယ်။ အောင်မြင်မှုက သူတို့ကို ပြောင်းလဲမသွား စေခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ဘက်စုံတော်တဲ့သူတော်ကောင်းတွေပါပဲ။

ရိုင်းဟန်းရဲ့အရှိန်ကိုမှီပြီး ကျွန်တော်တို့က ဒေသတွင်းရေပန်းစား ဘာသာရေးဂီတအတွက် ဈေးကွက်အသစ် ဖော်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီးတာနဲ့ တခြားမလေးရှားဂီတဟန်တွေလည်း နောက်ကလိုက်လာကြပါတယ်။

ဟိန္ဒူ၊ အာရဘီနဲ့ မလေးရှားရိုးရာ ဂီတဟန်တွေ ထူးဆန်းစွာရော စပ်ထားတဲ့ 'ဒန်းဒွတ်'ဆိုတဲ့ ဂီတအမျိုးအစားအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီဂီတကို အောက်တန်းစားဂီတလို့ သဘောထားကြပြီး နာမည်ကျော် ဓာတ်ပြားတိုက်တွေက အားမပေးကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ ဟာ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းပဲရှိရှိ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတာက အဲဒီဂီတအတွက် ဈေးကွက်ရှိမရှိ၊ အမြတ်အစွန်းရနိုင်မရ နိုင် ဆိုတာတွေပါပဲ။ အဲဒီမေးခွန်းနှစ်ခုလုံးအတွက် 'ရှိတယ်။ ရနိုင်တယ်' ဆို တဲ့အဖြေထွက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒန်းဒွတ်ဂီတကို အမာခံပရိသတ်တွေစိတ်ဝင်စား မယ့်ပုံစံနဲ့ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီး လက်ရွေးစင်တေးစုစည်းမှုတေးအယ်(လ်)ဘမ် တွေနဲ့ စီဒီတွေကို တတ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံး အလဲထိုးချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသီချင်းတွေပေါက်အောင် ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြပြီး အင်ဒိုနီးရှားနဲ့ မလေးရှားနိုင်ငံတို့မှာ ရောင်းအားတက်လာပါတယ်။

ဒန်းဒွတ်တေးချစ်ပရိသတ်ဟာ သူဌေးတွေမဟုတ်ကြလို့ ကျွန်တော် တို့က မလေးရှားတောင်ပိုင်း ဂျိုဟိုဘာရူးအားကစားကွင်းမှာ အခမဲ့ဂီတပွဲ ကြီး စီစဉ်ကျင်းပပေးပါတယ်။ ဒန်းဒွတ်ဂီတကို ကျွန်တော်ကတော့ Macarena နဲ့ Lambada တို့လိုသီချင်းမျိုးအဖြစ် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီသီချင်း နှစ်ပုဒ်လို့ပဲ ကမ္ဘာမှာပေါက်သွားဖို့အထိ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ဝါနာမြူးဇစ် အတွက် ကျွန်တော်က အဲဒီလိုလက်ဦးမှုတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ပေး နေပေမယ့်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် အရှေ့တောင်အာရှဂီတလောကကြီး ဟာ အတော်လေးခေတ်နောက်ကျနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။

ဥရောပနဲ့ အမေရိကန် တေးထုတ်လုပ်ရေးတွေရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ ကျွန်တော်မြင်ဖူးထားတော့ မလေးရှားဂီတလောကအတွက် အရောင်းရဆုံး ဓာတ်ပြားစာရင်းတွေ၊ တေးဂီတသင်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းနဲ့ RIM ခေါ် 'မလေးရှားတေးသံသွင်းလုပ်ငန်းရှင်များအသင်း'တို့လို ထပ်ဆင့်အဆောက် အအုံတွေကို ဖန်တီးပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ထုတ်ကုန်တွေကို ဈေးကွက်တင်ဖို့ချည်းမလုပ်ဘဲ မဖြစ်သေး၊ မရှိသေးတဲ့ဈေးကွက်အသစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးဖို့လည်း လိုအပ် ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်မိပါတယ်။

မိမိကုမ္ပဏီရော၊ မိမိလုပ်ငန်းနယ်ပယ်ကိုပါ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်ပီသအောင်လုပ်ပေးခြင်းဟာ အမြတ်ဝေစုတွေ အမြဲရရှိစေပါတယ်။ ဂီတလောကကြီးရဲ့ 'စံ'တွေ ပိုကောင်းလာလေ မိမိလုပ်ငန်းတိုးတက်ကြီး ထွားအောင် ပိုလုပ်နိုင်လေဖြစ်မှာပါ။

ဂီတလုပ်ငန်းအတွက်ချဉ်းကပ်မှုရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ ခိုးကူးမှု ကို ဖြေရှင်းရေးဖြစ်ပါတယ်။ ခိုးကူးပြဿနာဟာ အာရှရှိဂီတလုပ်ငန်းတွေ ကို ဒုက္ခပေးလျက်ရှိပါတယ်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တုန်းက ဓာတ်ပြားနဲ့ ဗီဒီယိုထုတ် လုပ်သူများနိုင်ငံတကာဖက်ဒရေးရှင်းကြီးရဲ့အစီရင်ခံစာမှာ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့မှာရောင်းချသမျှ တိပ်ခွေနဲ့ကက်ဆက်ခွေအားလုံးရဲ့ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ခိုးကူးတွေဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။

ခိုးကူးမဟုတ်တဲ့ ကက်ဆက်ခွေတွေဆိုလို့ ထိုင်းဘုရင် ဘူမိဘော(လ်) ရေးစပ်တီးမှုတ်တဲ့ ဂျက်(ခ်)တေးသီချင်းစုစည်းမှုအခွေတွေပဲ ရှိပါတယ်။

ဘုရင့်နာမည်ကို ဘယ်လိုပုံစံ၊ ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့မဆို အသုံးပြုခြင်းဟာ ရာဇဝတ်မှုမြောက်လို့ ခိုးမကူးရဲကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မလေးရှားမှာတော့ ခိုးကူးမှုဟာ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိပါတယ်။ ခိုးကူးသမားတွေကြောင့် နှစ်စဉ် ဝင်ငွေဒေါ်လာသန်းချီပြီး နစ်နာဆုံးရှုံးလျက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီပြဿနာကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကတော့ ခိုးကူးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နေတဲ့ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းဝင်တွေဆီ သွားတွေ့ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ငန်းတွေကို ပိတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားရာမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်ကြရပါတယ်။

မကြာခဏဆိုသလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံမှာ ကျွန်တော်နဲ့မလေးရှားပြည်တွင်းကုန်သွယ်ရေးနဲ့စားသုံးသူရေးရာဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဒါတွတ်ပဟာမင်းအက်(ဘ်)ရာဂျပ်နဲ့အတူ ကုန်လှောင်ရုံတစ်ရုံကို ဝင်စီးနင်းဖို့ အမိန့်စောင့်နေတဲ့ လက်နက်ကိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အယောက် ၄၀နဲ့ အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့ပိုင်ကုန်ကားကြီးရဲ့နောက်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရလေ့ရှိပါတယ်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့ရှိ စက်မှုဇုန်တွေထဲက ကုန်လှောင်ရုံဟောင်းကြီးတွေမှာ စီဒီတွေကို ခိုးကူးကြပြီးတော့ လမ်းဘေးမှာရောင်းချဖို့ ဖြန့်ချိကြပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ခိုးကူးလုပ်ငန်းမှ လက်အောက်ငယ်သားပါမွှားလေးတွေကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂီတပညာရှင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြတ်ငွေတွေ နစ်နာဆုံးရှုံးခံမယ့်အစား တစ်ခုခုလုပ်ဖို့အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်ခံယူထားပါတယ်။ ဦးဆောင်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ယုံကြည်ထားတဲ့ကိစ္စတွေအတွက် အန္တရာယ်ဘယ်လောက်များများ ရှေ့တန်းကနေ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်တော်တဲ့ပြည်တွင်းဂီတပညာရှင်တွေကို ရှာဖွေပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ဓာတ်ပြားတွေထုတ်နေသလိုပဲ၊ နိုင်ငံတကာဂီတကြယ်ပွင့်တွေကိုလည်း အမြဲတမ်းအကဲခတ်လျက်ရှိပါတယ်။ ဝါနာဂီတလုပ်ငန်းစုမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အနောက်နိုင်ငံက ဂီတအဖွဲ့တွေရဲ့ သီချင်း

တွေနားထောင်ပြီး သူတို့ဓာတ်ပြားတွေကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စဟာ ဝါနာမြူးဇစ်က ရှာဖွေစင်တင်ပေးခြင်းမပြုရသေးတဲ့ ဂီတပညာရှင်ကိုရှာဖွေရခြင်းလောက် ဘယ်တုန်းကမှကျေနပ်စရာမကောင်းခဲ့ပါဘူး။ The Corrs ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်အားရမှုပေးတဲ့အောင်မြင်တဲ့ ဂီတအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ နာမည်ကျော်တေးထုတ်လုပ်သူ ဒေးဗစ်ဖော်(စ်)တာနဲ့ အနုပညာမန်နေဂျာ ဘရိုင်ယင်အက်ဗနက်တို့က ၁၉၇၇ ခုနှစ်က *Talk on Corners* ဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့ အဲဒီဓာတ်ပြားကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစီဒီကို ဝါနာ(အာရှ)ရုံးမှအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အီးအမ်အိုင်ဓာတ်ပြားတိုက်မှလူနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကို ရောက်နေပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အီးအမ်အိုင်ရဲ့ ဒေသတွင်းဈေးကွက်ဖော်ဆောင်ရေးအကြီးအကဲ ကယ်(လ်)ဗင်ဝေါင်းနဲ့ အီးအမ်အိုင်(အာရှ)ရုံးခွဲ ဥက္ကဋ္ဌ လာချီရပ်သာဖို့(ဒ်)တို့ပါပဲ။

ကယ်(လ်)ဗင်ဟာ ပင်ကိုစွမ်းရည်ရှိသူဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစီဒီ အာရှမှာရောင်းရမယ်လို့ မထင်ကြောင်း သူကပြောပြီး ကူညီပံ့ပိုးဖို့ ငြင်းဆန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်မဆုတ်ဘဲ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ဇွတ်လုပ်လိုက်ပါတယ်။ *The Corrs* ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်နှစ်သက်ပါတယ်။ ချောမောလှပတဲ့ ညီအစ်မ သုံးယောက်ရယ်၊ သူတို့မွေးချင်းတစ်ယောက်ရယ်ပါဝင်ပြီး တေးသွားတွေရော၊ ဟာမိုနီတွေပါ သူတို့ကိုယ်တိုင်သီဆိုကြပါတယ်။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံဇာတိဖြစ်တဲ့ သူတို့လေးဦးဟာ လော့က် (Louth) ခရိုင် ဒန့်ဒေါ့မြို့က သူတို့အဒေါ်ရဲ့ ယမကာဆိုင်မှာ ဂီတပညာဆည်းပူးပြီး အတူတကွဖျော်ဖြေခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ *The Commitments* ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြပေမယ့် ဘော်စတွန်မြို့မှာကျင်းပတဲ့ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲမှာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးက သူတို့ကိုဖျော်ဖြေခိုင်းမှသာ တကယ် နာမည်ရသွားတော့တာပါ။

သူတို့ကို အာရှမှာသိပ်မသိကြသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဈေးကွက်တင်ပြီး ကြော်ငြာဝါဒဖြန့်ပေးချင်တာကြောင့် ၁၉၉၈ ခု နှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွင်း ကွာလာလမ်ပူမှာကျင်းပတဲ့ ဓနသဟာယနိုင်ငံ များအားကစားပွဲတော် ပိတ်ပွဲအခမ်းအနားမှာ ဖျော်ဖြေပေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါဟာ ကောင်းမွန်တဲ့မက်လုံးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ယုံကြည်အောင် အဖြူရောင်မှသားသုံးလိုက်ရသေးတယ်။ အခမ်းအနား တက်ရောက်တဲ့ဘုရင်မကြီးနဲ့ သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့ လိမ်ပြောခဲ့ တာဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးနဲ့ သူတို့မိတ်ဆက်ခွင့်မရလိုက်တာကြောင့် သူ တို့တွေ ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တခဏ စိတ်ကောက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဓနသဟာယ အားကစားပွဲတော်ကြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့အယ်(လ်)ဘမ် ဟာ တစ်နှစ်အတွင်း အရောင်းရဆုံးအယ်(လ်)ဘမ်တစ်ချပ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် သူဌေးဖြစ်ခွေးဖြစ် ကြံလိုက်တာဟာ အောင်မြင်သွားပါတယ်။

ဂီတပညာရှင်အသစ်တွေကို စာချုပ်ချုပ်ပြီး အယ်(လ်)ဘမ်သစ်တွေ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိပေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အရှိန်ဟာ ရင်သပ်ရှုမောစရာကောင်း လှပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကုန်ပါ တယ်။ ၁၉၉၀ နှစ်များအတွင်းပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့က အရေအတွက်များ လွန်းတဲ့ အဆိုတော်အသစ်နဲ့ အဟောင်းရဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ ဆက်တိုက်ထုတ် ပေမယ့် ဓာတ်ပြားတွေအရောင်းထိုင်းနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ က ဖြန့်ချိရေးတွေကနေ အစုအပြုံလိုက် ပြန်သိမ်းရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စတီဗင်ရှရင့်(ပ်)တန်က ကျွန်တော့်ကိုလာတွေ့ပြီး “အရှိန်လျှော့လိုက်ဦး၊ မောင်ရင်က ပျာယာခတ်နေတဲ့လူပဲ၊ အချိန်တွေရှိသေးတယ်။ အဲဒါကိုအသုံး ချလိုက်” လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူပေးတဲ့အကြံကိုလက်ခံကာ ကျွန်တော့်လက်ထဲက အဆိုတော်စာရင်းကိုဖျက်ပစ်ပြီး အလွန်အကျွံလုပ်မယ့်အစား ဂီတပညာရှင် တွေအပေါ်သာအာရုံစိုက်ဖို့ ကုမ္ပဏီကိုညွှန်ကြားရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့စီးပွားရေးဟာ ပြန်ဦးမော့လာပြီး ကျွန်တော် လည်း အနုပညာကြယ်ပွင့်တွေလို ဂုဏ်တက်လာပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက

‘ပျာယာခတ်နေတဲ့လူ’လို့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်စွပ်စွဲလို့မရတော့ပါဘူး။ အလုပ် ကိစ္စတွေအဆင်ပြေနေချိန်မှာ မိမိရဲ့ပင်မအလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းနဲ့ အရေးအကြီး ဆုံးတာဝန်တွေထမ်းဆောင်ခြင်းတို့အပေါ် အာရုံသွေဖည်စေတဲ့ မြူဆွယ် ဖြားယောင်းမှု ရှိပါတယ်။

လှေကားပေါ်ဆက်တက်ချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော်အာရုံပျက် နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဝါနာမြူးဇစ်ရဲ့ အကြီးဆုံးရာထူးတွေ ရရှိခဲ့ပြီး နောက် အရှေ့တောင်အာရှဒေသဌာနခွဲရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်ရဖို့ကို စိတ်ဝင်စား နေပါတယ်။ အဲဒီရည်မှန်းချက်က တွန်းအားပေးနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက အရှေ့တောင်အာရှဒေသ ပူးပေါင်းညှိနှိုင်းဈေးကွက်ကို ဖန်တီးခြင်းရဲ့တန်ဖိုးကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်ရပါတယ်။ စတီဗင်ရှရင့်(ပ်) တန်ဟာ အရောင်းမြှင့်တင်ရေးလုပ်ချင်ကြောင်းပြောထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရေးတကြီးမှာကြားချက်ကို ဖတ်ရှုစစ်ဆေးသုံးသပ်လျက်ရှိပေမယ့် အာရှ ဒေသဆိုင်ရာ ထိပ်တန်းမန်နေဂျာကြီးတွေ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေတဲ့အထိ ဆုံးဖြတ်ချက်မချဘဲဖြစ်နေပါတယ်။ ပြဿနာတွေပေါ်ပေါက်စေတဲ့ ရွှေ့လျား မှုတွေ ဘုတ်အဖွဲ့ရုံးခန်းထဲ အဝင်အထွက်များစွာရှိခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်စား သူ မလုပ်သေးခင် တည်ငြိမ်တဲ့ကာလလေးတစ်ခုကို သူလိုချင်ပါတယ်။ ကက်(လ်)ဗင်ဝေါင်းနဲ့ လာချီရပ်သာဖို့(ဒ်)တို့ဟာ အဲဒီတည်ငြိမ်မှုကို ဖန်တီး ပေးဖို့ အီးအမ်အိုင်ကနေခေါ်ဆောင်ခြင်းခံကြရတာဖြစ်ပေမယ့် ဘာကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မနှစ်မြို့ပုံတွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ တို့က ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီမှ ညင်သာစွာဖယ်ရှားဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် အောက်မေ့ပါတယ်။

ထိပ်ဆုံးအဆင့် အဖွဲ့သစ်တစ်ဖွဲ့ရောက်လာတိုင်း မကြာခဏဆို သလို သူတို့လူတွေကို ပွဲနေရာချပေးချင်ကြပါတယ်။ သို့တစေ အဲဒါဟာ ထိန်းသိမ်းမှုဗျူဟာတစ်ခု ဆန်နေပါတယ်။ ကက်(လ်)ဗင်ရော၊ လာချီပါ ကျွန် တော့်ကို ကျွန်တော့်ရာထူးနဲ့အံဝင်သူလို့ မယူဆကြပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲသူတို့စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ် တစ်ခုပေးထားပါတယ်။